

ΠΑΝΤΕΙΟΣ ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΕΠΕΤΗΡΙΣ

ΤΟΥ

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ ΕΤΟΥΣ

1959 - 1960

ΠΡΥΤΑΝΕΙΑ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΠΕΡΔΙΚΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1959

ΠΑΝΤΕΙΟΣ ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Ι. Ἡ Ἱδρυσις Σχολῆς Πολιτικῶν καὶ Κοινωνικῶν Ἐπιστημῶν ὑπῆρξε μεταξὺ τῶν σχεδίων τοῦ Χαριλάου Τρικούπη. Τῷ 1911 ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος κατέθεσε διὰ τοῦ ὑπουργοῦ ἐπὶ τῆς Παιδείας Ἀποστόλου Ἀλεξανδρῆ καὶ νομοσχέδιον περὶ ἰδρύσεως τοιαύτης σχολῆς. Τῷ 1924 ὁ ἐκ Κύπρου πολιτευτῆς Γεώργιος Φραγκοῦδης, ἵνα καταστήσῃ δυνατὴν τὴν Ἱδρυσιν, συνέστησε σωματεῖον τῆς «Ἐκπαιδευτικῆς Ἀναγεννήσεως». Ὁ τελευταῖος, ὡς πρόεδρος τούτου, διενήργησεν ἔρανον ὑπὲρ τῆς ἀνεγέρσεως κτιρίου τῆς ὑπὸ Ἱδρυσιν σχολῆς μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀγγλίας, Αἰγύπτου, Γαλλίας, Ἡνωμένων Πολιτειῶν Β. Ἀμερικῆς καὶ Κύπρου. Θερμοὶ συνεπικουροὶ τῶν προσπαθειῶν ὑπῆρξαν ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος, πρῶτος δωρητῆς ἐν τῷ ἐράνῳ, καὶ ὁ ἐν Παρισίοις Ἑλλήν πρεσβευτῆς καὶ καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Παρισίων Νικόλαος Πολίτης. Τῇ 2 Ἰανουαρίου 1927 ἐτέθη ὁ θεμέλιος λίθος ἐν οἰκοπέδῳ παρὰ τὴν λεωφόρον Συγγροῦ παρὰ τὸν Ἰλισὸν ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας ναυάρχου Πάλλου Κουντουριώτου. Τὸν ἀγίασμόν ἐτέλεσεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Χρυσόστομος. Τῷ 1930, ἐπικουροῦντος τοῦ ὑπουργοῦ ἐπὶ τῆς Παιδείας Γεωργίου Παπανδρέου, ἡ κυβερνήσις Ἐλευθερίου Βενιζέλου ἐπεχορήγησε τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ κτιρίου. Κατὰ τὸν Ἰούνιον 1930 ἀπεβίωσεν ἐκ καρδιακοῦ νοσήματος ἐν Παρισίοις ὁ ἐκ τοῦ Πηλίου ἐπιστήμων Ἀλέξανδρος Ἰ. Πάντος, ἀπόφοιτος τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν τῶν Παρισίων. Οὗτος διὰ διαθήκης του, συνταχθείσης τῷ 1915, κατέλιπεν ἅπασαν τὴν περιουσίαν του ὑπὲρ τῆς ἰδρύσεως ἐν Ἑλλάδι Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν. Τῇ 18 Νοεμβρίου 1930 ἐγένετο ἐπισήμως ἡ τελετὴ τῶν ἐγκαινίων τῆς Σχολῆς, καθ' ἣν ὁ τότε πρωθυπουργός Ἐλευθέριος Βενιζέλος, κηρύξας τὴν ἐναρξιν, ἐξέφρασε τὴν λύπην του, διότι παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν του δὲν ἠδύνατο, λόγῳ τῶν ἀσχολιῶν του, νὰ διδάξῃ καὶ ὁ ἴδιος ἐν σχολῇ, προοριζομένη νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν διαπαιδαγώγησιν τοῦ ἔθνους. Ἡ τελετὴ ἔληξε δι' ἐνάρξεως τῆς πρώτης διδασκαλίας ὑπὸ τοῦ καὶ ἐν τῇ νομικῇ σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καθηγητοῦ Κυριάκου Βαρβαρέσσου. Πρῶτος πρόεδρος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου ὑπῆρξεν ὁ καὶ ἐν τῇ νομικῇ σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καθηγητῆς Στυλιανὸς Σεφεριάδης καὶ πρῶτος

διευθυντῆς ὁ Γεώργιος Φραγκοῦδης. Ὡς ἔμβλημα τῆς σχολῆς ὠρίσθη ἡ κεφαλὴ τοῦ Ἀριστοτέλους. Τῇ 5 Ἰουνίου 1931 διὰ συμβάσεως ὑπογραφείσης μεταξὺ τοῦ πρωθυπουργοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου, ὡς ἐκτελεστοῦ τῆς διαθήκης Πάντου καὶ τοῦ προέδρου τῆς Ἐκπαιδευτικῆς Ἀναγεννήσεως Γεωργίου Φραγκοῦδῃ ἡ τελευταία αὕτη ἐδώρησε τὸ κτίριον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ ὑπὲρ πραγματώσεως τοῦ σκοποῦ τῆς διαθήκης Πάντου. Ἐκτοτε ἡ σχολὴ ὠνομάσθη «Πάντειος». Τῇ 18 Μαρτίου 1934 ἐγένετο τελετὴ τῶν ἐγκαίνιων, καθ' ἣν ἀπεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ ἐπὶ τῆς Παιδείας Ἰωάννου Μακροπούλου ἡ προτομὴ Πάντου καὶ ἐγένετο ἀπονομὴ τῶν διπλωμάτων εἰς τοὺς πρῶτους πτυχιούχους. Ἀπὸ τοῦ 1930 μέχρι τοῦ 1937 ἀπετέλεσεν ἡ σχολὴ ἰδιωτικὸν ὀργανισμόν, παρέχουσα εἰς τοὺς ἀκροατὰς αὐτῆς μέρωσιν εἰς τὰς πολιτικὰς, οικονομικὰς καὶ κοινωνικὰς ἐν γένει ἐπιστήμας, ὡς εἶδος ἐλευθέρου φροντιστηρίου. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐδίδαξαν ἐν αὐτῇ οἱ Κ. Ἀμαντος, Κ. Βαρβαρέσος, Μ. Βολονάκης, Χρ. Εὐελπίδης, Δ. Καλιτσονάκης, Σ. Καλογερόπουλος-Στράτης, Π. Κανελλόπουλος, Ἀ. Κεραμόπουλος, Σ. Κουγέας, Θ. Κουτούρης, Β. Λαμπρινάκης, Ν. Λούβαρις, Ἡ. Λιγκόπουλος, Σ. Μενάρδος, Ἀ. Μυράτ, Κ. Παπαλεξάνδρου, Γ. Πετρόπουλος, Χρ. Σγουρίτσας, Στ. Σεφεριάδης, Ἀ. Σίδερης, Π. Σκουριώτης, Ἀ. Σπουργίτης, Ἰ. Συκουτρῆς, Θ. καὶ Κ. Τσάτσος, Γ. Φραγκοῦδης, Π. Φωτῆλας κ.ἄ. Κατὰ τὴν 8ην Αὐγούστου 1939, ἡμέραν Κυριακὴν, ἀπεβίωσεν ὁ ἐκ τῶν ἰδρυτῶν τῆς Σχολῆς ἀείμνηστος Γ. Φραγκοῦδης ἐν Ἀθήναις ἐκ καρδιακοῦ νοσήματος.

Οὕτως ἡ ἰδρυσις τῆς Σχολῆς ὀφείλεται εἰς ἰδιωτικὴν πρωτοβουλίαν. Ἀπὸ τῆς μιᾶς πλευρᾶς ὁ ἐν νεότητι ἀποθανὼν εὐγενὴς βλαστός τοῦ Πηλίου Ἀλέξανδρος Πάντος, λευκὸς τὴν ψυχὴν καὶ μεγαλόδωρος καὶ τὴν διάνοιαν φωτεινὸς μύστης, λατρεύσας τὰς ἐπιστήμας τῆς πολιτικῆς καὶ ὀνειροπολήσας τὴν ἀνάστασιν τούτων ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ τοῦ Πλάτωνος, κατέλιπε διὰ τῆς διαθήκης του ἅπασαν τὴν περιουσίαν του χάριν τῆς ἐπιτεύξεως τοῦ εὐγενοῦς τούτου σκοποῦ. Ἀπὸ τῆς ἄλλης πλευρᾶς ὁ Γεώργιος Φραγκοῦδης, ἐπίλεκτος γόνος τῆς ἑλληνικῆς Κύπρου, ποθῆσας διακαῶς νὰ συνεργήσῃ εἰς τὴν πρόοδον καὶ τὴν ἐξευγένισιν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους διὰ τῆς καλλιέργειας τῶν πολιτικῶν, κοινωνικῶν καὶ δημοσιογραφικῶν ἐπιστημῶν, εἰργάσθη ἀόκνως διὰ τὴν ἰδρυσιν σχολῆς πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν ἐπιστημῶν ἐν Ἑλλάδι. Ὡν ἄπορος, δὲν εἶχε χρήματα καὶ περιουσίαν, ἵνα διαθέσῃ. Διέθεσεν ὅμως ἑαυτὸν ὑπὲρ τῆς ἰδρύσεως καὶ προκοπῆς τῆς τοιαύτης σχολῆς, ἀναλώσας χάριν ταύτης ἅπασαν τὴν προσωπικότητά του. Ἡ μήτηρ ἑλληνικὴ Πατρίς δικαίως δύναται νὰ ᾗ ὑπερήφανος, διότι γενᾷ ἀφθόνως τοιοῦτους χριστιανοὺς ἀφανεῖς ἥρωας, αὐτοθυσιαζομένους ὑπὲρ πληρώσεως εὐγενῶν σκοπῶν ἐξυπηρετήσεως τῶν συνανθρώπων.

Τέλος, ἐπικουροῦντος τοῦ ὑπουργοῦ ἐπὶ τῆς Παιδείας Κωνσταντίνου Γεωργακοπούλου, ἔχοντος ὡς συμπαραστάτην τὸν καθηγητὴν Δ. Σταύρου, ἡ κυ-

βέρνησις Ἰωάννου Μεταξᾶ διὰ τοῦ νόμου 886 τοῦ 1937 ἀνεγνώρισε τὴν Πάντειον ὡς δημοσίαν ἀνωτάτην σχολὴν ἐν τῇ τάξει τῆς πανεπιστημιακῆς ἱεραρχίας. Ὡς πρῶτος πρόεδρος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τῆς σχολῆς ὠρίσθη ὁ Δ. Λάμπας καὶ ὡς πρῶτος διευθυντὴς ὁ Δ. Σπύρου. Ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου 1939 ἰδρύθη ἐν τῇ Παντείῳ παρὰ τὴν σχολὴν τοῦ πολιτικοῦ τμήματος καὶ δευτέρα σχολὴ δημοσίων διοικητικῶν ὑπαλλήλων. λειτουργήσασα μόνον ἐπὶ διετίαν. Βάσεις νέας ἀκαδημαϊκῆς προωθήσεως τῆς σχολῆς ἔθετο ὡς ὑπουργὸς ἐπὶ τῆς Παιδείας ὁ καθηγητὴς Ν. Λούβαρις διὰ τοῦ νόμου 540 ἔτους 1943. Ταυτοχρόνως προσβλέφθη καὶ ἡ ἴδρυσις παρὰ τῇ Παντείῳ καὶ σχολῆς δημοσιογραφικῶν σπουδῶν. Κατὰ τὴν ἀπὸ τοῦ 1937 μέχρι τοῦ 1943 περίουδον ἐδίδασκαν μεταξὺ ἄλλων εἰς τὴν σχολὴν ὡς καθηγηταὶ οἱ Π. Βάλληγδας, Ἡ. Γάφος, Ἄνδρ. Γαζῆς, Δ. Δεληβάνης, Π. Δερτιλῆς, Χρ. Εὐελπίδης, Ξ. Ζολώτας, Γρ. Κησιμάτης, Κ. Καραβᾶς, Σ. Κατηφόρης, Ἀ. Κεραμόπουλος, Β. Λαμπρινάκης, Κ. Τσάτσος, Σ. Ἀνδρεάδης, Κ. Εὐσταθιάδης, Γ. Μαντζούφας, Ἀ. Ἀγγελόπουλος, Ν. Κούμαρος, Γ. Ρωμανός, Γ. Πετρόπουλος, Β. Παπαδάκης, Ν. Φωκάς, ὡς καὶ ἀρκετοὶ ἐκ τῶν νῦν ἐν ἐνεργείᾳ καθηγητῶν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ παγκοσμίου πολέμου ἐγένετο ἐπίταξις τοῦ κτιρίου τῆς σχολῆς διαδοχικῶς ὑπὸ συμμαχικῶν δυνάμεων, στρατοῦ κατοχῆς καὶ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν ὑπὸ ἐλληνικῶν δυνάμεων. Ἐντεῦθεν ἐπὶ τῆς ἐκτεταμέναι καταστροφῆς εἰς τὸ κτίριον, τὴν ἐπίπλωσιν, τὴν βιβλιοθήκην καὶ τὰ ἀρχεῖα. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ σχολὴ ἐλειτούργησεν εἰς ξένα οἰκήματα. Ἐπὶ προεδρίας τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου Παναγιώτου Πέρδικα ὠρίσθη οἰκοδομικὴ ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν καθηγητῶν Ἰ. Γεωργάκη καὶ Ἰ. Παπαζαχαρίου. Διὰ συντόνου ἐργασίας ταύτης ἐπὶ τῶν διαδοχικῶν διοικητικῶν συμβουλίων Π. Πέρδικα, Χρ. Εὐελπίδου καὶ Μ. Στασινοπούλου ἐπεσχευάσθη καὶ μερικῶς ἐπεξετάθη τὸ κτίριον τῆς σχολῆς. Ἐγκαίνια ἐγένοντο παρουσίᾳ τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως Παύλου τῇ 10 Νοεμβρίου 1949. Ἐπὶ ὑπουργίας ἐπὶ τῆς Παιδείας Ἰωάννου Μιχαήλ ἐξεδόθη Β. Διάταγμα κατὰ Νοέμβριον 1951, περὶ τῶν ἀρμοδιοτήτων τοῦ πρυτάνεως, τῆς συγκλήτου, ὅπερ ἀπένειμεν εἰς τὸν Πρύτανιν καὶ τὴν Σύγκλητον τῆς Παντείου Σχολῆς ἀπάσας τὰς ἀρμοδιότητας καὶ τὰς ἐξουσίας τοῦ Πρυτάνεως καὶ τῆς Συγκλήτου τῆς Α.Σ.Ε.Ο.Ε. Ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου διὰ συντόνου ἐργασίας τῆς αὐτῆς οἰκοδομικῆς ἐπιτροπῆς ἐπετεύχθη νέα ἐπέκτασις καὶ διασκευὴ τοῦ κτιρίου, μὴ ἀποπερατωθεῖσα εἰσέτι, εἰς μέγαρον ἀντάξιον πρὸς τὸν προορισμὸν τῆς Σχολῆς ὡς ἀνωτάτου ἐθνικοῦ ἐκπαιδευτηρίου, ἔχοντος δὲ πρόσψιν πρὸς τὴν λεωφόρον Συγγροῦ. Ὁ θεμέλιος λίθος τῆς νέας ἐπεκτάσεως καὶ διασκευῆς ἐτέθη ὑπὸ τοῦ πρωθυπουργοῦ Ν. Πλαστήρα τῇ 2 Νοεμβρίου 1951. Τὸν Ἀγιασμὸν ἐτέλεσεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Σπυρίδων. Ἀρχιτέκτων ὑπῆρξεν ὁ κ. Ρ. Κουτσούρης καὶ ἐκτελεστὴς τῶν οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν ὁ πολιτικὸς μηχανικὸς κ. Δημ. Λεωνίδας.

Κατὰ τὴν 31 Αὐγούστου 1955 καταληφθέντες ὑπὸ τοῦ ὀρίου ἡλικίας ἀπεχώρησαν οἱ ἐπίλεκτοι καθηγηταὶ τῆς Σχολῆς κ.κ. Νικόλαος Λούβαρις, Δημήτριος Στάβουρ καὶ τὴν 31 Αὐγούστου 1956 ὁ κ. Δ. Ἐλευθεριάδης, μεταταγέντες εἰς τὴν τάξιν τῶν ὁμοτίμων καθηγητῶν.

II. Ἡδη ἡ Πάντειος Ἀνωτάτη Σχολὴ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν εἶναι ἰσότιμος πρὸς τὰ δύο παρ' ἡμῶν Πανεπιστήμια καὶ τὰς λοιπὰς Ἀνωτάτας Σχολὰς τοῦ Κράτους (Πολυτεχνεῖον, Ἀνωτάτην Σχολὴν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν καὶ Ἀνωτάτην Γεωπονικὴν Σχολήν). Λειτουργεῖ δ' ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῆς πολιτείας, ἀσκουμένην ὑπὸ τοῦ ἐκάστοτε Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, ὡς ἐκτελεστοῦ τῆς διαθήκης τοῦ Ἀλεξ. Πάντου, καὶ τοῦ ἐπὶ τῶν Θρησκευμάτων καὶ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας Ὑπουργοῦ. Τὸ πτυχίον τῆς Σχολῆς εἶναι κατὰ νόμον ἰσότιμον πρὸς τὸ πτυχίον τοῦ τμήματος πολιτικῶν ἐπιστημῶν τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ πρὸς τὸ πτυχίον τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν διὰ τὴν προαγωγὴν ἐν τῇ δημοσίᾳ ὑπηρεσίᾳ καὶ διὰ τὴν κατάληψιν δημοσίας θέσεως. Τὰ αὐτὰ ἰσχύουσιν ὡσαύτως διὰ τὴν κατάληψιν θέσεων εἰς νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου, εἰς κοινωρελῆ ἰδρύματα, ὡς καὶ διὰ τὴν ἐν αὐταῖς προαγωγὴν.

Ὁ κύκλος τῶν μαθημάτων τῆς Σχολῆς εἶναι οὐσιωδῶς διάφορος ἐν σχέσει πρὸς τὴν μόρφωσιν, τὴν ὁποίαν παρέχουσι τὰ λοιπὰ ἐν Ἑλλάδι ἀνώτατα ἐκπαιδευτικὰ ἰδρύματα. Μολονότι ἔχει ἑδρας τινὰς ἀντιστοιχοῦσας πρὸς ἑδρας ἐτέρων Ἀνωτάτων Σχολῶν ἢ σχολῶν τινων τῶν Πανεπιστημίων, ἐν τοῦτοις ἔχει ὅλως ἄλλοιαν ἀποστολήν. Ὑπὸ τὴν ἐννοίαν ταύτην ἡ Πάντειος Ἀνωτάτη Σχολὴ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν ἀκολουθοῦσα τὰς νεωτάτας κατ' οὐσας ἀντιλήψεις παρὰ τῇ διεθνεί ἐπιστημονικῇ κοινωνίᾳ, περὶ τοῦ ἐνδεκνυομένου ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς πολιτικῆς, περιλαμβάνει κύκλους νομικῆς (ιδίως περὶ τὸ δημόσιον δίκαιον), οἰκονομικῆς, κοινωνιολογικῆς, φιλοσοφικῆς καὶ ἱστορικῆς φύσεως, ὡς ἀπαραίτητον περιεχόμενον ἀρτίως ἐπιστημονικῆς κατάρτισεως, εἰς τὰς πολιτικὰς ἐπιστήμας. Ἡ ὀργανικὴ τῆς Σχολῆς νομοθεσία τηρεῖ ἐαυτήν, καὶ κατὰ συνταγματικὴν ἄλλως τε ἐπιταγήν, ἐν συντονισμῷ πρὸς τὴν θέλησιν τῶν ἰδρυτῶν τῆς Σχολῆς, ἀποφοίτων τῆς ἐν Παρισίοις ἀπὸ τοῦ 1871 λειτουργούσης Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν. Οὗτοι ἀντελαμβάνοντο ὡς σκοποὺς τῆς μελλούσης νὰ ἰδρυθῇ ἐν Ἑλλάδι ἀντιστοίχου Σχολῆς τὴν πολιτικὴν τῶν νέων ἀγωγὴν, τὴν εὐρεῖαν κατάρτισιν αὐτῶν εἰς τοὺς κλάδους τῶν κοινωνικῶν, τῶν οἰκονομικῶν καὶ τῶν πολιτικῶν ἐπιστημῶν, τὴν ἐκπαίδευσιν δημοσιούπαλληλικῶν στελεχῶν ἀνωτέρας μορφώσεως καὶ ἡθους, τὴν διαμόρφωσιν ἐν γένει προσωπικοτήτων, ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ἐξυψώσεως τῆς στάθμης τοῦ δημοσίου βίου καὶ τῆς πολιτικῆς ζωῆς ἐν τῇ χώρᾳ, ἐπίστευον δ' ὅτι Σχολή, τοιαύτην ἔχουσα ἀποστολήν, εἶναι ἀπαραίτητος ἐν χώρᾳ, ἥτις ὑπῆρξεν ἡ πατρίς τοῦ Ἀριστοτέλους, ἡ κοιτίς

τῆς πολιτικῆς ἐπιστήμης, ἡ φωτοδότειρα πηγή τοῦ παγκοσμίου πνεύματος τῶν συγχρόνων καιρῶν.

Εἰδικώτερον ἡ Πάντειος Σχολὴ ἔχει ὡς σκοποὺς :

α') Παροχὴν ἀνωτέρας πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς μορφώσεως, ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν συγκρότησιν ἡγετικῶν στελεχῶν μὲ ἐπίγνωσιν τῆς ἀποστολῆς καὶ τῆς εὐθύνης αὐτῶν διὰ τὴν εὐημερίαν καὶ τὴν πρόοδον ἐν γένει τῆς Πατρίδος.

β') Ἐκπαίδευσιν καὶ μετεκπαίδευσιν δημοσίων ὑπαλλήλων.

γ') Τὴν πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν τοῦ λαοῦ διαπαιδαγώγησιν.

δ') Τὴν καλλιέργειαν καὶ ἀνύψωσιν τῶν δημοσιογραφικῶν ἐπιστημῶν ἐν Ἑλλάδι.

Γενικῶς ἡ Πάντειος Σχολὴ συμπληροῖ καὶ ὁλοκληροῖ τὴν ἀνωτάτην ἐκπαίδευσιν, καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς πολιτικὰς, κοινωνικὰς καὶ δημοσιογραφικὰς ἐπιστήμας, ἐκπληροῦσα ἰδίαν ἀποστολὴν καὶ ἴδιον προορισμὸν διάφορον ἐκείνου, ὃν ἐπιδιώκουσιν ἕτεραι Σχολαὶ πανεπιστημιακῆς ἱεραρχίας.

Οὕτω διαπαιδαγωγεῖ τοὺς φοιτητὰς αὐτῆς εἰς τὸ νὰ ἀποβλέπωσιν εἰς τὰ πολιτικὰ καὶ κοινωνικὰ προβλήματα, οὐχὶ δ' ἀπὸ τῆς οἰκονομικῆς ἢ νομικῆς μόνον πλευρᾶς, ἀλλ' ὡς «ζωντανὴν σύνθεσιν», ὡς συνισταμένην καὶ ὡς συνάρτησιν τῶν ἀνταγωνιζομένων κοινωνικῶν, ἱστορικῶν, οἰκονομικῶν κλπ. δυνάμεων.

Διὰ τοῦτο σπουδαίαν θέσιν εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς Σχολῆς κατέχουν τὰ ἱστορικά, φιλοσοφικά καὶ κοινωνιολογικά μαθήματα, ἡ φιλοσοφία τοῦ δικαίου, ἡ φιλοσοφία τοῦ πολιτισμοῦ, ἡ φιλοσοφία τῆς ἱστορίας, ἡ κοινωνικὴ βιολογία, ἡ κοινωνικὴ παθολογία καὶ ἡ ἐγκληματολογία (αἰτιολογία τῶν πάσης φύσεως κοινωνικῶν πληγῶν καὶ κοινωνικῶν παθολογικῶν φαινομένων καὶ ἡ κατ' αὐτῶν πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ πολιτικὴ), ἡ πολιτικὴ ἱστορία κλπ., ἅτινα ἐξυψώνουσι τὸ πνευματικὸν ἐπίπεδον καὶ εὐρύνουσι τὸν διανοητικὸν ὀρίζοντα, διότι προικίζουσι τὸν νοῦν διὰ πλούτου πρωτοτύπων ἀπόψεων καὶ προφυλάσσουσιν οὕτως ἀπὸ τῆς μονομερείας καὶ τῆς μονοπλεύρου ἀντιλήψεως τῶν ζητημάτων. Ἡ Πάντειος Σχολὴ φιλοδοξεῖ νὰ συμβάλῃ, ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεων τῆς, εἰς τὴν ἔθνικὴν ἀναδημιουργίαν καὶ ἀναγέννησιν. Θέλει, ἐν τῷ πνεύματι τῆς ἐμπνευσμένης ταύτης διδασκαλίας νὰ ἀσκήσῃ παιδαγωγικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν φοιτητῶν αὐτῆς, ὥστε νὰ ἀποκτήσωσιν οὗτοι ἀνώτερα ἰδανικὰ ζωῆς, νὰ γίνωσι φορεῖς πνευματικῶν ἀξιῶν, νὰ ἀποκτήσωσι φρόνημα ἀνωτέρας πνοῆς καὶ νὰ λάβωσι συνείδησιν τῆς εὐθύνης αὐτῶν διὰ τὴν ἠθικὴν καὶ ὕλικὴν εὐημερίαν τοῦ λαοῦ, ὡς προσήκει εἰς ἐκείνους, οἵτινες παρασκευάζονται διὰ νὰ ἀποτελέσωσι τὴν «ἡγέτιδα τάξιν». Ὁ προορισμὸς τῆς Σχολῆς δὲν εἶναι νὰ μεταδώσῃ μόνον γνώσεις, ἀλλὰ νὰ συντελέσῃ ὥστε νὰ μετουσιωθῶσιν αὐταὶ εἰς «ιδέας—δυνάμεις», εἰς ἀρχὰς καὶ πεποιθήσεις, αἵτινες ἀσκοῦσιν ἐπίδρασιν καὶ γίνονται ὁδηγοὶ εἰς τὴν ζωὴν. Ὁ ἐν τῇ Σχολῇ ἀποκτώμενος πνευματικὸς

ἐξοπλισμὸς πρέπει ν' ἀποτελέσῃ «κτῆμα ἐσαεῖ», διαρκῆ πηγὴν ὑψηλῶν ἐμπνεύσεων καὶ φρονηματισμοῦ.

Ἡ Πάντειος Σχολὴ εἶναι τὸ μόνον ἴδρυμα ἀνωτάτης ἐκπαιδεύσεως, εἰς τὸ ὁποῖον δύνανται νὰ μορφωθῶσι πλήρως δημόσιοι ὑπάλληλοι. Εἰς τοὺς διενεργουμένους ἐκάστοτε διαγωνισμοὺς διὰ τὴν πρόσληψιν ὑπαλλήλων τῆς Α' Κατηγορίας (ἐπιστημονικοῦ προσωπικοῦ) εἰς τὰς διοικητικὰς ἐν γένει ὑπηρεσίας, οἱ πτυχιούχοι τῆς Παντείου Σχολῆς καταλαμβάνουν πάντοτε τὰς πρώτας καὶ τὰς περισσοτέρας θέσεις.

Ἡ Σχολὴ παρέχει εἰς τοὺς ἀποφοίτους τοῦ πολιτικοῦ τμήματος αὐτῆς «πτυχίον πολιτικῶν ἐπιστημῶν», εἰς δὲ τοὺς ὑποστάντας τὴν καθιερωμένην ἀκαδημαϊκὴν ἐξέτασιν (ἄσκησις, ἐπιστημονικὴ διατριβή, ἐξέτασις) καὶ «διπλωμα διδάκτορος».

Πρόεδροι τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Σχολῆς διετέλεσαν οἱ Δ. Λάμπας (1937-1941), Ν. Λούβαρις (1941-1943), Χρ. Εὐελπίδης (1944-1946), Σωκρ. Κουγέας (1946-1948), Παν. Πέρδικας (1948-1950), Χρ. Εὐελπίδης (1950-1951).

Πρυτάνεις : οἱ Μ. Στασινόπουλος (1951-1958), Π. Πέρδικας (1958-1960).

Καθηγητὴς **Ι. Κ. ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ**

Α'

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΑΙ ΑΡΧΑΙ

I

ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΔΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ

II

ΣΥΓΚΛΗΤΟΣ

Πρύτανης :	Παν. Πέρδικας
Ἀντιπρύτανης :	Σπ. Καλογερόπουλος-Στράτης
Προπρύτανης :	Μ. Στασινόπουλος
Συγκλητικοί :	Γ. Παπαχατζής
	Ἰ. Γεωργάκης
	Ἰ. Σπανδανόπουλος
Ἐκπρόσωπος Ἐκπαιδευ- τικῆς Ἀναγεννήσεως :	Ν. Κωνσταντόπουλος
Εἰσηγητὴς Γραμματεὺς :	Β. Μιχάλου-Κουγέα (Προϊσταμένη τῆς Γραμματείας).

Β'

ΤΜΗΜΑΤΑ

ΤΜΗΜΑ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ (πολιτικὸν τμῆμα)

ΤΜΗΜΑ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ (δὲν ἤρξατο εἰσέτι λειτουργοῦν).

Γ'

ΑΝΩΤΑΤΟΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ

I. ΟΜΟΤΙΜΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ

ΧΡΥΣΟΣ ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΚΟΥΓΕΑΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΛΟΥΒΑΡΙΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΛΙΤΣΟΥΝΑΚΙΣ

II. ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ

- ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΕΖΑΝΗΣ, τῆς Γεν. Πολιτειολογίας καὶ τοῦ Συνταγματικοῦ Δικαίου. (Τακτικός : 27 Νοεμβρίου 1943)
- ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΕΩΡΓΑΚΗΣ, τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου καὶ τῆς Ποινικῆς Πολιτικῆς. (Τακτικός : 27 Νοεμβρίου 1943)
- ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ, τῆς Εἰσαγωγῆς εἰς τὸ Δημόσιον Δίκαιον καὶ τοῦ Συνταγματικοῦ Δικαίου. (Τακτικός : 27 Νοεμβρίου 1943)
- ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΖΑΚΥΘΗΝΟΣ, τῆς Πολιτικῆς Ἱστορίας τῆς Νεωτέρας Ἑλλάδος. (Τακτικός : 14 Μαΐου 1951)
- ΙΩΑΝΝΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, τῆς Εἰσαγωγῆς εἰς τὴν Φιλοσοφίαν. (Τακτικός : 25 Φεβρουαρίου 1950)
- ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΚΑΛΛΙΑΒΑΣ, τῆς Οἰκονομικῆς Γεωγραφίας καὶ τῆς Δημοσίας Οἰκονομικῆς. (Τακτικός : 27 Νοεμβρίου 1943)
- ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ-ΣΤΡΑΤΗΣ, τῆς Διπλωματικῆς Ἱστορίας καὶ τοῦ Διεθνoῦς Δικαίου. (Τακτικός : 30 Αὐγούστου 1943)
- ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ, τῆς Κοινωνικῆς Παθολογίας καὶ τῆς Ἑκκληματολογίας. (Τακτικός : 27 Νοεμβρίου 1943)
- ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΧΑΤΖΗΣ, τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου. (Τακτικός : 27 Νοεμβρίου 1943)
- ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ, τῆς Θεωρητικῆς Πολιτικῆς Οἰκονομικῆς. (Τακτικός : 30 Αὐγούστου 1943)
- ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΕΡΔΙΚΑΣ, τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαίου. (Τακτικός : 30 Αὐγούστου 1943)
- ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΠΑΝΔΑΝΟΠΟΥΛΟΣ, τῆς Λογιστικῆς. (Τακτικός : 14 Ὀκτωβρίου 1957)
- ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΟΝΤΗΣ, τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου. (Τακτικός : 27 Νοεμβρίου 1943)
- ΜΙΧΑΗΛ ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ, τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου. (Τακτικός : 27 Νοεμβρίου 1943)
- ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΕΝΕΚΙΔΗΣ, τοῦ Δημοσίου Διεθνoῦς Δικαίου. (Τακτικός : 25 Ὀκτωβρίου 1957)

III. ΕΙΔΙΚΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ

- ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΝΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ, τῆς Σωματικῆς Ἀγωγῆς.

Δ'

ΒΟΗΘΗΤΙΚΟΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΚΚΑΣ, βοηθός τῶν Νομικῶν Μαθημάτων.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΦΟΥΣΗΣ, βοηθός τῶν Οικονομικῶν Μαθημάτων
ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΣΚΟΠΕΤΟΥ, βοηθός τῶν Φιλοσοφικῶν Μαθημάτων.

Ε'

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ

Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Ε Ι Α

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΜΙΧΑΛΟΥ-ΚΟΥΓΕΑ, Γραμματεὺς, Προϊσταμένη
Γραμματείας. Διευθυντὴς Β'
ΧΡΥΣΑΥΓΗ ΚΟΥΒΕΛΙΩΤΟΥ-ΧΡΥΣΑΝΘΗ, Ὑπογραμματεὺς, Γραμματεὺς Α'
ΟΥΡΑΝΙΑ ΣΤΡΑΒΟΛΑΙΜΟΥ, Ἀκόλουθος
ΜΑΡΙΑ ΚΑΣΙΜΙΔΟΥ-ΣΙΓΑΛΑ, Ἀκόλουθος
ΕΛΕΝΗ ΚΟΚΚΙΝΟΥ, Ἀκόλουθος
ΑΡΓΥΡΩ ΛΙΟΥΔΑΚΗ (δακτυλογράφος), Γραφεὺς β'

Λ Ο Γ Ι Σ Τ Η Ρ Ι Ο Ν

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΔΕΔΕΣ, Προϊστάμενος Λογιστηρίου, Διευθυντὴς Β'
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Ὑπογραμματεὺς, Τμηματάρχης α'
ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΤΑΓΛΑΟΥΕΡ, Εισπράκτωρ, Γραφεὺς β'

Β Ι Β Λ Ι Ο Θ Η Κ Η

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΒΑΚΑΤΑΣΗΣ, Βιβλιοφύλαξ, Τμηματάρχης α'

ΥΠΗΡΕΤΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΚΟΥΒΕΛΙΩΤΗΣ,	κλητὴρ α΄
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΛΒΕΡΤΗΣ,	θυρωρός, κλητὴρ α΄
ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ,	καθαρίστρια, κλητὴρ β΄

ΣΤ΄

ΕΠΙΤΡΟΠΑΙ, ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ ΚΑΙ ΕΦΟΡΕΙΑΙ

Α΄. ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ ΜΕΤ' ΑΛΛΟΔΑΠΩΝ
ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ

Πρόεδρος :	Παναγιώτης Πέρδικας
Γενικὸς Γραμματεὺς :	Ἰωάννης Γεωργάκης
Μέλη :	Σπυρίδων Καλογερόπουλος-Στράτης Μιχαήλ Στασινόπουλος

Β΄. ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΛΕΞΕΩΝ

Πρόεδρος :	Παναγιώτης Πέρδικας
Μέλη :	Μιχαήλ Στασινόπουλος Γεώργιος Παπαχατζῆς Γεώργιος Τενεκίδης

Γ΄. ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Ἡ Σύγκλητος

Δ΄. ΕΦΟΡΕΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

Ἐφορος :	Ἰωάννης Παπαζαχαρίου
Διευθύνται σπουδαστηρίου νομικῶν ἐπιστημῶν :	Ἰωάννης Σόντης καὶ Γεώργιος Παπαχατζῆς
Διευθύνται σπουδαστηρίου οἰκονομικῶν ἐπιστημῶν :	Ἀριστομένης Καλλιαβᾶς καὶ Ἰωάννης Σπανδανόπουλος

Διευθύνται σπουδαστηρίου

φιλοσοφικῶν ἐπιστημῶν :

Ἰωάννης Θεοδωρακόπουλος καὶ Διον.
Ζακυθηνός

Γραμματεὺς :

Βασίλειος Βακατάσης (Βιβλιοφύλαξ)

Ε΄. ΕΠΙ ΤΗΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΗΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

Ἐφοροι :

Ἰωάννης Παπαζαχαρίου καὶ Π. Πέρδικας

ΣΤ΄. ΕΠΙ ΤΗΣ ΣΩΜΑΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΨΥΧΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

Ἐφοροι :

Ἰωάννης Παπαζαχαρίου καὶ Π. Πέρδικας

Καθηγ. Σωματικῆς Ἀγωγῆς :

Γρ. Πανουτσόπουλος

Ζ΄. ΕΠΙ ΤΩΝ ΥΠΟΤΡΟΦΙΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΜΕΤΑΓΟΝΕΩΝ ΚΑΙ ΚΗΔΕΜΟΝΩΝ

Πρόεδρος :

Μιχ. Στασινόπουλος

Μέλη :

Δ. Ζακυθηνός

Γ. Τενεκίδης

Η΄. ΜΕΛΗ ΚΑΙ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΙ ΠΑΡΑ ΤΩ, ΠΑΓΚΟΣΜΙΩ,
ΙΔΡΥΜΑΤΙ ΠΕΡΙΘΑΛΨΕΩΣ ΦΟΙΤΗΤΩΝ

Β΄ Ἀντιπρόεδρος Ἐπιτροπῆς

Ἑλλάδος :

Ἰωάννης Παπαζαχαρίου

Γραμματεὺς Ἐπιτροπῆς

Ἀθηνῶν :

Ἰωάννης Παπαζαχαρίου

Ἐκπρόσωποι τῆς Σχολῆς :

Π. Πέρδικας καὶ Δ. Ζακυθηνός

Θ΄. ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ ΚΑΙ ΕΠΙΠΛΩΣΣΕΩΣ

Ἐφοροι :

Ἰ. Γεωργάκης

Ἰ. Σπανδανόπουλος, μέλος, Ν. Παπα-
γεωργίου Γραμματεὺς.

Ι΄. ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΡΟΜΗΘΕΙΩΝ ΚΑΙ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ

Καθηγεται :

Ἰ. Σπανδανόπουλος, Γ. Τενεκίδης,

Κ. Δέδες Προϊστ. λογιστηρίου.

Β. Μιχάλου-Κουγέα, Γραμματεὺς.

ΙΑ΄. ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΑΡΑΛΑΒΗΣ

Καθηγεται :

Ἰ. Παπαζαχαρίου, Ἰ. Σπανδανόπουλος,

Κ. Δέδες Προϊστ. Λογιστηρίου.

Β. Μιχάλου-Κουγέα, Γραμματεὺς.

Ζ'**ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ****I. ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΦΟΙΤΗΤΩΝ**

ΣΠΥΡ. ΚΟΥΡΟΥΚΛΗΣ : Διευθυντής Κρατικού Σανατορίου Πεντέλης (φυματιολόγος και ακτινολόγος).

II. ΧΟΡΩΔΙΑ ΚΑΙ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΦΟΙΤΗΤΩΝ

Διευθυντής : ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΕΡΜΗΛΙΟΣ, Καθηγητής τῆς μουσικῆς καὶ διευθυντὴς ὀρχήστρας.

III. ΘΕΑΤΡΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ ΦΟΙΤΗΤΩΝ**IV. ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΝ ΓΥΜΝΑΣΤΗΡΙΟΝ**

ΓΥΜΝΑΣΤΗΡΙΟΝ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

(ὁδ. Κοδριγκτῶνος καὶ Μαυρομματαίων)

Διευθυντής : ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΝΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

V. ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ

MARIE-LOUISE ASSERIN τῆς γαλλικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας.

ΩΡΟΛΟΓΙΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ ΤΜΗΜΑ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

Α' ΕΤΟΥΣ Α'. ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ

Γεώργιος Δασκαλάκης

1. *Εισαγωγήν εἰς τὸ Δημόσιον Δίκαιον.* Ἐκάστην Τρίτην 6-7 καὶ 7-8 μ.μ.
Ἐκάστην Τετάρτην 6-7 μ.μ. καὶ Σάββατον 5-6 μ.μ.
2. *Συνταγματικὸν Δίκαιον καὶ Συνταγματικὴν Ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος.*
Ἐκάστην Τετάρτην 6-7 μ.μ. καὶ Σάββατον 5-6 μ.μ.
3. *Φροντιστήριον.* Ἐκάστην Τετάρτην 7-8 μ.μ.
1. *Εἰσαγωγήν εἰς τὴν Πολιτικὴν ἐπιστήμην.* Ἐκάστην Τρίτην 6-7 καὶ 7-8 μ.μ.
2. *Δημόσιον Δίκαιον καὶ Συνταγματικὸν Δίκαιον.* Ἐκάστην Τετάρτην 6-8 μ.μ.
3. *Συνταγματικὴν Ἱστορίαν Ἑλλάδος.*
4. *Φροντιστήριον.*

Διονύσιος Ζακυθινός

1. *Ἱστορίαν τοῦ Πολιτισμοῦ.* Ἐκάστην Πέμπτην 5-6 μ.μ. καὶ 6-7 μ.μ.
2. *Πολιτικὴν ἱστορίαν Νεωτέρας Ἑλλάδος.* Ἐκάστην Πέμπτην 7-8 μ.μ.

Ἰωάννης Θεοδωρακόπουλος

1. *Εἰσαγωγήν εἰς τὴν Φιλοσοφίαν.* Ἐκάστην Παρασκευὴν 6-8 μ.μ.

Ἀριστομένης Καλλιαβᾶς

1. *Οἰκονομικὴν Γεωγραφίαν.* Ἐκάστην Τρίτην 5-6 μ.μ. καὶ Παρασκευὴν 5-6 μ.μ.
2. *Φροντιστήριον.* Ἐκάστην Δευτέραν 5-6 μ.μ.

Ἰωάννης Παπαζαχαρίου

1. *Κοινωνικὴν βιολογίαν.* Ἐκάστην Τρίτην 4-5, Πέμπτην 4-5 μ.μ. καὶ ἑκα-
στον Σάββατον 3-4 μ.μ.
2. *Φροντιστήριον.* Ἐκάστον Σάββατον 4-5 μ.μ.

Γεώργιος Παπαχατζῆς

1. *Διοικητικὸν Δίκαιον.* Ἐκάστην Δευτέραν 6-7 μ.μ.
2. *Φροντιστήριον.* Ἐκάστην Δευτέραν 7-8 μ.μ.

Ἰωάννης Παρασκευόπουλος

1. *Εἰσαγωγήν εἰς τὰς Κοινωνικὰς καὶ Οἰκονομικὰς Ἐπιστήμας.* Ἐκάστην
Τρίτην 3-4 μ.μ.
2. *Φροντιστήριον.* Ἐκάστην Παρασκευὴν 3-4 μ.μ.

Παναγιώτης Πέρδικας

1. Εισαγωγήν εἰς τὴν ἐπιστήμην τοῦ Δικαίου. Ἐκάστην Τετάρτην 5-6 μ.μ. καὶ ἑκάστην Πέμπτην 3-4 μ.μ.

Ἰωάννης Σπανδανόπουλος

1. Λογιστικὴν. Ἐκάστην Δευτέραν 3-4 μ.μ. καὶ Τετάρτην 3-4 μ.μ.
2. Φροντιστήριον. Ἐκάστην Τετάρτην 5-6 μ.μ.

Μιχαὴλ Στασινόπουλος

1. Διοικητικὸν Δίκαιον. Ἐκάστην Δευτέραν 4-5 μ.μ.
2. Φροντιστήριον. Ἐκάστην Παρασκευὴν 4-5 μ.μ.

Β'. ΕΙΔΙΚΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ**Γρηγόριος Πανουτσόπουλος**

1. Σωματικὴν ἀγωγήν, ἀθλητικὰς παιδιὰς καὶ ἀγωνίσματα στίβου. Καθ' ἑκάστην ἐν τῷ Πανελληνίῳ Γυμναστηρίῳ ἀπὸ 7-9 π.μ.
2. Ἐκδρομάς. Καθ' ἡμέρας καὶ ὥραν ἑκάστοτε καθοριζομένης.

Β' ΕΤΟΥΣ**Α'. ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ****Δημήτριος Βεζανῆς**

1. Πολιτειολογίαν. Ἐκάστην Τρίτην 6-7 καὶ 7-8 μ.μ.
2. Συνταγματικὸν Δίκαιον. Ἐκάστην Παρασκευὴν 6-7 καὶ 7-8 μ.μ.
3. Φροντιστήριον. Καθ' ἡμέραν καὶ ὥραν ὀρισθησομένην.

Ἰωάννης Γεωργάκης

1. Ποινικὸν Δίκαιον (Γενικὸν Μέρος). Ἐκάστην Τετάρτην 6-7 καὶ 7-8 μ.μ.
2. Ποινικὸν Δίκαιον (Εἰδικὸν Μέρος). Ἐκάστην Πέμπτην 5-6 μ.μ.
3. Ποινικὴν Πολιτικὴν καὶ Ποινικὴν Δικονομίαν. Ἐκάστην Πέμπτην 6-7 μ.μ.
4. Φροντιστήριον. Καθ' ἡμέραν καὶ ὥραν ὀρισθησομένην.

(Ὑπὸ καθηγητοῦ ὀρισθησομένου δι' ἀποφάσεως τῆς Συγκλήτου)

1. Στατιστικὴ-Δημοσιογραφία. Ἐκαστον Σάββατον 4-6 μ.μ.

Ἀριστομένης Καλλιβαῆς

1. Δημοσίαν Οἰκονομικὴν. Ἐκάστην Τρίτην 4-5 μ.μ., Παρασκευὴν 4-5 μ.μ.
2. Φροντιστήριον. Ἐκάστην Δευτέραν 4-5 μ.μ.

Γεώργιος Παπαχατζῆς

1. Διοικητικὸν Δίκαιον. Ἐκάστην Δευτέραν 5-6 μ.μ.
2. Φροντιστήριον. Ἐκαστον Σάββατον 6-7 μ.μ.

Ίωάννης Παρασκευόπουλος

1. Πολιτικήν Οικονομίαν. Έκάστην Δευτέραν 3—4 μ.μ. καὶ Πέμπτην 3—4 μ.μ.
2. Φροντιστήριον. Καθ' ἡμέραν καὶ ὥραν ὁρισθησομένην.

Παναγιώτης Πέρδικας

1. Έμπορικὸν Δίκαιον. Έκάστην Τετάρτην 3—4 μ.μ. καὶ 4—5 μ.μ. καὶ ἑκάστον Σάββατον 3—4 μ.μ.
2. Αστικὸν Δίκαιον. Έκάστην Πέμπτην 4—5 μ.μ.
3. Φροντιστήριον. Καθ' ἡμέραν καὶ ὥραν ὁρισθησομένην.

Ίωάννης Σπανδανόπουλος

1. Ίδιωτικὴν Οἰκονομικήν. Έκάστην Δευτέραν 4—5 καὶ Τρίτην 3—4 μ.μ.

Μιχαὴλ Στασινόπουλος

1. Διοικητικὸν Δίκαιον. Έκάστην Δευτέραν 6—7 μ.μ.

Γεώργιος Τενεκίδης

1. Δημόσιον Διεθνὲς Δίκαιον. Έκάστην Δευτέραν 7—8 μ.μ., ἑκάστην Τρίτην 5—6 μ.μ., ἑκάστην Τετάρτην 5—6 μ.μ. ἑκάστην Πέμπτην 7—8 μ.μ.
2. Φροντιστήριον. Καθ' ἡμέραν καὶ ὥραν ὁρισθησομένην.

Β'. ΕΙΔΙΚΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ

Γρηγόριος Πανουτσόπουλος

1. Σωματικήν ἀγωγήν, ἀθλητικὰς παιδιὰς καὶ ἀγωνίσματα στίβου. Καθ' ἑκάστην ἐν τῷ Πανελληνίῳ Γυμναστηρίῳ 7—9 π.μ.
2. Έκδρομάς. Καθ' ἡμέρας καὶ ὥρας ὁρισθησομένας.

Γ' ΕΤΟΥΣ

Α'. ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ

Ίωάννης Γεωργάκης

1. Ίστορίαν τῶν Κοινωνικῶν Θεωριῶν καὶ Κοινωνικοῦ Βίου. Έκάστην Παρασκευὴν 7—8 μ.μ.

Ίωάννης Θεοδωρακόπουλος

1. Φιλοσοφίαν τοῦ Πολιτισμοῦ. Καθ' ἑκάστην Τετάρτην 7—8 μ.μ.
(Καθηγητὴς ὁρισθησόμενος ὑπὸ τῆς Συγκλήτου)
1. Έγρηγομένην Νομοθεσίαν καὶ Πολιτικήν. Έκάστην Δευτέραν 7—8 μ.μ.
2. Έγρηγομένην Πολιτικὴν Οἰκονομίαν. Έκάστην Παρασκευὴν 6—7 μ.μ.

Σπυρίδων Καλογερόπουλος-Στράτης

1. Διπλωματικὴν Ίστορίαν. Έκάστην Τρίτην 5—6 μ.μ.
2. Δημόσιον Διεθνὲς Δίκαιον. Έκάστην Τρίτην 7—8 μ.μ.
3. Ίδιωτικὸν Διεθνὲς Δίκαιον. Έκάστην Τρίτην 6—7 μ.μ.
4. Φροντιστήριον τῶν ἀνωτέρω μαθημάτων. Έκάστην Παρασκευὴν 3—5 μ.μ.

Γεώργιος Παπαχατζής

1. Διοικητικὸν Δίκαιον. "Εκαστον Σάββατον 4—5 μ.μ.
Φροντιστήριον. "Εκαστον Σάββατον 5—6 μ.μ.

Ἰωάννης Παπαζαχαρίου

1. Γενικὴν αἰτιολογίαν τῆς βιοκοινωνικῆς παθολογίας καὶ γενικὴν πολιτικὴν κατὰ τῶν βιοκοινωνικῶν παθολογικῶν φαινομένων. Ἐκάστην Δευτέρην 3—5 μ.μ.
2. Ἀτομικὴν αἰτιολογίαν τῆς βιοκοινωνικῆς παθολογίας καὶ γενικὴν πολιτικὴν κατὰ τῶν βιοκοινωνικῶν παθολογικῶν φαινομένων. Ἐκάστην Τετάρτην 5—7 μ.μ.
3. Ἀτομικὴν θεραπευτικὴν τῶν πασχόντων ἐκ τῶν βιοκοινωνικῶν πληγῶν (Σωφρονιστικῇ). Ἐκάστην Τρίτην 3—5 μ.μ.
4. Ἱατροδικαστικὴν. (Ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Ὑφηγητοῦ ἱατροδικαστικῆς κ. **Β. Κωνσταντέλλου** (ἐν τῷ ἱατροδικαστικῷ ἀμφιθεάτρῳ). Ἐκάστην Τετάρτην 3.30'—4.30' μ.μ.

Ἰωάννης Σόντης

1. Ἀστικὸν Δίκαιον. Ἐκάστην Πέμπτην 6—7 μ.μ. καὶ 7—ἡ μ.μ.
2. Ἀστικὸν Δίκαιον. Ἐκαστον Σάββατον 6—7 μ.μ.
3. Πολιτικὴν Δικονομίαν. Ἐκαστον Σάββατον 7—8 μ.μ.
4. Φροντιστήριον. Καθ' ἡμέραν καὶ ὥραν ὀρισθησομένην.

Μιχαὴλ Στασινόπουλος

1. Διοικητικὸν Δίκαιον. Ἐκάστην Δευτέρην 5—6 μ.μ.
2. Φροντιστήριον. Ἐκάστην Παρασκευὴν 5—6 μ.μ.
3. Δημόσιον Λογιστικόν. Ἐκάστην Πέμπτην 3—4 μ.μ.
4. Δημοσιονομικὸν Δίκαιον. Ἐκάστην Πέμπτην 4—6 μ.μ.

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ**Ἀναστασία Σκοπέτου**

Πρακτικαὶ καὶ θεωρητικαὶ ἀσκήσεις. Ἐκάστην Τετάρτην 2—3 μ.μ.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ

Καθ' ἑκάστην, 2—3 μ.μ. κατὰ τὸ εἰδικώτερον ἀνακοινούμενον πρόγραμμα.

ΚΥΚΛΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

Διὰ τοὺς σπουδαστὰς τῶν τριῶν ἐτῶν, κύκλος ὁμιλιῶν, ἐπὶ θεμάτων τῆς δημοσιογραφικῆς ἐπιστήμης καὶ τέχνης. καθ' ἡμέρας καὶ ὥρας ὀρισθησομένης.

ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΗ ΥΛΗ ΠΡΩΤΟΝ ΕΤΟΣ ΣΠΟΥΔΩΝ

Α'. ΚΥΚΛΟΣ ΝΟΜΙΚΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗΝ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Οἱ κανόνες δικαίου, ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῶν καὶ αἱ καθ' ἑκαστα κατηγορίαι αὐτῶν.—Οἱ κανόνες τοῦ δικαίου.—Γενικότης αὐτῶν.—Τὸ πρόβλημα τῆς ἐρμηνείας τοῦ δικαίου.—Τὸ ἀναγκαστὸν τῶν κανόνων δικαίου.—Ἡ ἀρχὴ τῆς ἴσης μεταχειρίσεως.—Ἀναγκαστικὸν καὶ ἐνδοτικὸν δίκαιον.—Ἡ δημοσία τάξις καὶ τὸ θετὸν δίκαιον.—Δίκαιον καὶ κεκτημένα δικαιώματα.—Ὑποκείμενα δικαίου.—Ἐννομοὶ σχέσεις.—Δικαιώματα (ὑποκειμενικὰ δίκαια) ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῆς φιλοσοφίας τοῦ δικαίου.—Ἡ ἔννοια τοῦ «νομικῶς ἰσχύοντος» καὶ τὰ μέσα πραγμάτωσεως τοῦ δικαίου.

Τὸ δίκαιον καὶ ἡ πολιτικὴ ἐξουσία.—Δίκαιον καὶ κράτος.—Κοινωνία καὶ κράτος.—Λαός, ἔθνος, πολιτεία.—Ἡ ἔννοια τῆς κυριαρχίας ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τοῦ δικαίου.—Ἀποστολὴ τῆς πολιτείας.—Εὐδαιμονιστικὴ θεωρία.—Πολιτιστικὴ ἀποστολὴ τοῦ κράτους.—Τὸ «κράτος δικαίου».—Τὰ ἰδανικὰ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἰσότητος καὶ ἡ πραγμάτωσις αὐτῶν ἐν τῷ δικαίῳ.—Δίκαιον καὶ «ἀνθρωπισμός».—Αἱ ἐν τοῖς νομικοῖς φαινομένοις ἐκδηλώσεις τῆς ἐνότητος τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος.—Ἀντιστοιχία θεσμῶν παρὰ τοῖς καθ' ἑκαστα λαοῖς.—Ἡ ἐπιστήμη τοῦ συγκριτικοῦ δικαίου.—Ἡ ἔννοια ἐνὸς παγκοσμίου δικαίου.—Ἀνάλογα πνευματικὰ καὶ πολιτικὰ ρεύματα εἰς τὰς συγχρόνους μορφὰς τοῦ κράτους.—Ἡ κρίσις τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας.—Κοινωνίαι πολιτειῶν.—Ἡ ἔννοια τοῦ παγκοσμίου κράτους.

Εἰσαγωγικαὶ ἔννοιαι τοῦ δικαίου.—Ἐννοια, σκοπός, δικαιολογία τοῦ δικαίου.—Διάκρισις τοῦ κανόνος τοῦ δικαίου ἀπὸ τοῦ κανόνος τῆς ἔθιμοτυπίας, τῆς ἠθικῆς.—Κανόνες δικαίου καὶ θέσπισις αὐτῶν.—Ἡ πολιτικὴ ἐξουσία τοῦ κράτους καὶ ἡ παραγωγὴ τοῦ δικαίου.

Διαιρέσεις καὶ πηγαὶ αὐτοῦ.—Ἰσχύον δίκαιον, φυσικὸν ἢ ἰδεῶδες ἢ ὀρθὸν δίκαιον.—Δημόσιον καὶ ἰδιωτικὸν δίκαιον.—Θετὸν δίκαιον.—Γραπτὸν καὶ ἄγραφον δίκαιον.—Αἱ κύριαι βάσεις τοῦ δημοσίου δικαίου καὶ οἱ κλάδοι αὐτοῦ.—Αἱ πηγαὶ τοῦ δικαίου, ὁ νόμος, τὸ ἔθιμον, ἡ νομικὴ ἐπιστήμη, ἡ νομολογία.—Τὰ διάφορα εἶδη τῶν κανόνων τοῦ δικαίου.—Ἀναγκαστικὸν καὶ ἐνδοτικὸν δίκαιον.—Κανόνες δημοσίας τάξεως.—Γενικὸν καὶ ἐιδικόν, κοινὸν καὶ ἐξαιρετικὸν δίκαιον.—Ἡ κριτικὴ, ἡ ἐρμηνεία καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου.

Περὶ προσώπων, δικαιωμάτων καὶ δικαιοπραξιῶν.—Ἰκανότης δικαίου.—Ὑποκείμενα δικαίου.—Διάκρισις εἰς φυσικὰ καὶ νομικὰ πρόσωπα.—Ἐννομοὶ σχέσεις μεταξὺ προσώπων.—Περὶ δικαιωμάτων.—Κατηγορίαι δικαιωμάτων.—

Περὶ τῶν νομικῶν γεγονότων.—Περὶ τῶν δικαιοπραξιῶν.—Εἶδη αὐτῶν.—Περιεχόμενον τῶν δικαιοπραξιῶν.—Νομικὴ βούλησις καὶ ἐκδηλώσεις αὐτῆς.—'Αποδοχὴ καὶ μορφαὶ ταύτης.—Συναίνεσις καὶ ἔγκρισις.—Περὶ ἀντιπροσωπεύσεως καὶ πληρεξουσίουτος.—Αἱρέσεις.—Προθεσμίαι.—'Ακυρότητες τῶν δικαιοπραξιῶν.—Περὶ τῶν πράγματων, ὡς ἀντικειμένων τῶν δικαιωμάτων.—Περὶ ἀδικοπραξιῶν.—Περὶ πταίσματος.—Περὶ παραγραφῆς.

Οἱ κλάδοι τοῦ ἀστικοῦ δικαίου.—Πηγαὶ τοῦ παρ' ἡμῖν ἰσχύοντος ἀστικοῦ δικαίου.—Τὸ ἐμπράγματον δίκαιον.—Τὰ ἐμπράγματα δικαιώματα.—Οἱ τρόποι κτήσεως καὶ ἀπώλειας τῶν ἐμπραγμάτων δικαιωμάτων.—'Η νομῆ.—Τὸ ἐνοχικὸν δίκαιον.—Πῶς γεννῶνται, ἀλλοιοῦνται καὶ ἀποσβέννυνται αἱ ἐνοχαί.—Τὸ κληρονομικὸν δίκαιον.—Οἱ κύριοι θεσμοὶ τοῦ κληρονομικοῦ δικαίου.—'Η ἐκ διαθήκης καὶ ἡ ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχῇ.—Τὸ δίκαιον τῶν ἀναγκαιῶν κληρονόμων.—Τὸ οἰκογενειακὸν δίκαιον.—'Ο γάμος.—Αἱ θετικαὶ καὶ ἀρνητικαὶ προϋποθέσεις αὐτοῦ.—'Η λύσις τοῦ γάμου.—'Η πατρικὴ ἐξουσία.—'Η ἐπιτροπεία.—'Η κηδεμονία.

Τύποι τῆς διαδικασίας καὶ χρονικοὶ προσδιορισμοί.—Συστατικοὶ τύποι δικαιοπραξιῶν.—Τύποι τεταγμένοι εἰς δημοσίου δικαίου νομικὰς πράξεις.—Κοινοποιήσεις.—Δημοσιεύσεις.—'Επίσημα κείμενα.—'Εγγραφα.—Δημόσια καὶ ἰδιωτικὰ ἔγγραφα.—Προθεσμίαι.—'Αναβλητικαὶ καὶ διαλυτικαὶ προθεσμίαι.—'Ενδεικτικαὶ καὶ ἀνατρεπτικαὶ προθεσμίαι.—Παραγραφαί.—'Αποσβεστικαὶ προθεσμίαι.—'Ο χρόνος ἐν γένει ἐν τῷ δικαίῳ.—Χρονικοὶ προσδιορισμοὶ ἐν νόμοις καὶ δικαιοπραξίαις.—Τρόπος ὑπολογισμοῦ τοῦ χρόνου.—'Αφετηρία καὶ λήξις προθεσμιῶν.—Μεταβατικοὶ νομικοὶ κανόνες.—'Υποκειμενικὰ δ'καία ὑπὸ προθεσμίαν.—'Αναδρομὴ ἐν τῷ δικαίῳ (εἰς νομικοὺς κανόνας καὶ δικαιοπραξίας).—Προϋποθέσεις τοῦ ἐπιτρεπτοῦ τῆς ἀναδρομῆς.

Σύμπτωσις βουλήσεων καὶ συλλογικὴ βούλησις.—Συλλογικὰ πρόσωπα.—Δημοσίου δικαίου νομικὰ πρόσωπα.—Σωματεῖα.—'Ιδρύματα.—'Αλλαι ἐνώσεις προσώπων ἐν τῷ ἰδιωτικῷ δικαίῳ.—'Η κοινωνία ἐν τῷ ἐνοχικῷ καὶ ἐν τῷ ἐμπραγμάτῳ δικαίῳ.—'Εταιρεία.—Συγκυριότης.—Συλλογικαὶ νομικαὶ πράξεις.—'Η ἔννοια τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐν τῷ συγχρόνῳ ἐργατικῷ δικαίῳ.

Δικαιώματα, ἔννοια καὶ εἶδη αὐτῶν, γένεσις, λήξις καὶ προστασία αὐτῶν.—'Η ἔννοια τοῦ υποκειμενικοῦ δικαίου (δικαιώματος).—'Η πολιτικὴ ἐξουσία.—Περιπτώσεις ἐκδηλώσεως αὐτῆς ὡς πρωτογενοῦς καὶ ὡς δοτῆς.—Τὰ δημοσίου δικαίου δικαιώματα τῶν ἰδιωτῶν.—Τὰ δικαιώματα ἐν τῇ σφαίρᾳ τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου.—Πηγὴ αὐτῶν τὸ δίκαιον.—Κτήσις καὶ ἀπώλεια δικαιωμάτων.—Νομικαὶ πράξεις καὶ νομικὰ γεγονότα παράγοντα δικαιώματα.—'Ο νόμος καὶ ἡ δικαιοπραξία ὡς ἐρείσματα δικαιωμάτων.—Λόγοι λήξεως τῶν δικαιωμάτων.—Προστασία τῶν δικαιωμάτων.—Εἶδη προστασίας ἀναγνωρίζοντα ὑπὸ τοῦ δικαίου.—'Ασκήσις δικαιωμάτων.—'Αὐτοδίκαια.—'Αμυνα.—

Κατάστασις ἀνάγκης.—Δικαστηριακὴ προστασία.—Προστασία μέσῳ ἄλλων δημοσίων ἀρχῶν (διοικητικῶν).—'Απόδειξις δικαιωμάτων, εἶδη αὐτῆς καὶ κανόνες ἀποδείξεως.—Τὸ «βάρος τῆς ἀποδείξεως».—'Η ἔννοια τῆς «καταχρήσεως δικαιώματος» ἐν τῷ ἰδιωτικῷ δικαίῳ.—Τὸ δεδिकाσμένον.—'Εννοια καὶ ἔκτασις αὐτοῦ ἐλάχιστε.

'Ερμηνεία τῶν κανόνων τοῦ δικαίου.—Εἶδη ἐρμηνείας.—Γραμματικὴ καὶ λογικὴ ἐρμηνεία.—'Η λεγομένη «ἐλευθέρα ἐρμηνεία».—Συσταλτικὴ καὶ διασταλτικὴ ἐρμηνεία.—'Αναλογία.—'Επιτρεπτόν αὐτῆς.—'Αὐθεντικὴ ἐρμηνεία.—'Εννοια καὶ προϋποθέσεις ταύτης.—Κενὰ ἐν τῷ νόμῳ καὶ ἀποστολὴ τοῦ ἐφαρμοστοῦ τοῦ δικαίου.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗΝ

Πρόλογος—Εἰσαγωγή.—Σημασία καὶ χρησιμότης τῆς Πολιτικῆς 'Επιστήμης.—'Εννοια Πολιτικῆς 'Επιστήμης.—Πολιτικὴ Τέχνη.—'Υποδιαίρέσεις τῆς Πολιτικῆς 'Επιστήμης.—Μέθοδοι.—Κλασσικαὶ μέθοδοι.—Πολιτικοὶ θεσμοί. Πολιτικὴ Συμπεριφορὰ.—'Ιστορία τῆς Πολιτικῆς 'Επιστήμης.

Εἰσαγωγικαὶ ἔννοιαι.—'Επίδρασις.—Δύναμις.—Κοινωνικὸς ἔλεγχος.—Κοινωνικοὶ περιορισμοί.—Κρατικὴ δύναμις.—Κυριαρχία.—'Αὐθεντία.—Δίκαιον.—Σύνταγμα.—'Αξίαι.

Τὸ Κράτος.—'Εννοια.—Στοιχεῖα (Χῶρος—Λαὸς—'Εθνος—Οἰκονομία—Κοινωνικὴ διάρθρωσις—Κοσμοθεωρία—Κυριαρχία—Δίκαιον—Κυβέρνησις).—Δικαίωσις τῆς ὑπάρξεως τοῦ Κράτους.—Σκοποὶ τοῦ Κράτους.—Κρατικαὶ λειτουργίαι.—Τύποι Κράτους (Αὐτοκρατορία—Κράτη).—Γεωργοοικονομικαὶ μορφαὶ Κρατῶν.

Κυβέρνησις—(Κεντροική).—'Ιστορικαὶ μορφαὶ Κράτους.—'Εξωτερικὰ γνωρίσματα.—Σύγχρονοι μορφαὶ (Αὐταρχικὸν Κράτος—Δημοκρατία).—Κυβέρνησις.—'Ολιγαρχία.—'Ελεγχοὶ πολιτικοί.—Κοινωνικοί.

Κυβέρνησις.—Τοπικὴ Αὐτοδιοίκησις.—Αὐτοδιοικούμεναι ἐνώσεις.—Εἰδικαὶ μορφαί : Θρόνος, 'Εκκλησία, 'Εργατικὰ Σωματεῖα, Διοικητικὴ Γραφειοκρατία.—Συμμαχικὸς παράγων.—Δικαιοσύνη.

Τεχνικὴ Κυβέρνησις.—Δημοσία Διοίκησις.

Μεταβολὴ καὶ ἐξέλιξις.—Εἰρηνικὴ ἐξέλιξις.—'Αναθεώρησις Συντάγματος.—Σιωπηρὰ ἀλλοιώσις.—'Επανάστασις.—Ρυθμὸς μεταβολῆς.—Πολιτικοὶ τύποι.—'Ανθρώπινοι τύποι ἡγετῶν μεταβολῆς.

Πολιτικὴ Δυναμική : Πολιτικαὶ Ὅμάδες (γενικῶς).—Τὸ Κοινόν.—'Ανοργάνωτος μᾶζα.—'Αντιπροσώπευσις (γενικῶς).—Πολιτικὰ Κόμματα.—Ὁργανωμένα συμφέροντα.

Πολιτικὴ Συμπεριφορὰ.—'Ατομον (αὐταρχικὴ—δημοκρατικὴ προσωπικότης).—Νομικὴ—οὐσιαστικὴ τοποθέτησις : πολίτης—ξένος—ἀτομικὰ δικαιώ-

ματα—ἐλευθερία. —Κοινὴ γνώμη.—Δημόσιον αἶσθημα.—Πολιτικὴ γνώμη.—Πολιτικὸν αἰσθητήριον.—Πολιτικὴ συνείδησις.—Πολιτικὴ εὐθύνη.—Πολιτικὴ δρᾶσις.—Εἶδη : Μορφαὶ συμμετοχῆς.—Πολιτικὴ ἀπάθεια.—'Ηγεσία.—'Οπαδοί.—'Εκλεκτικὴ συμπεριφορὰ.

Διεθνὴς πραγματικότης.—Διεθνὴς Κοινωνία.—Διεθνὴς 'Οργάνωσις.—Διεθνεῖς σχέσεις.—Διεθνὲς Δίκαιον.

Πολιτικαὶ 'Ιδεολογίαι.—'Εννοια καὶ περιεχόμενον.—'Ανάλυσις.—'Ιστορία.—Συντήρησις.—'Ανατροπή.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΕΙΣ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

'Απὸ τῆς μοναρχίας εἰς τὰ σύγχρονα συνταγματικὰ κράτη.—Αἱ μορφαὶ τοῦ συγχρόνου κράτους.—Συνταγματικὰ κράτη.—Αἱ εἰδικώτεραι μορφαὶ τῶν δημοκρατικῶν πολιτευμάτων.—Λαϊκὴ βασιλεία (βασιλευσμένη δημοκρατία) καὶ καθαρὰ δημοκρατία.—Ρουσσώ, Montesquieu καὶ οἱ λοιποὶ πρὸ τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως δημοσιολόγοι καὶ φιλόσοφοι τοῦ κράτους.—'Ο ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγὼν τῶν βορειοαμερικανῶν.—'Η 'Αγγλία ὡς μήτηρ τοῦ κοινοβουλευτικοῦ πολιτεύματος.—'Η μεγάλη γαλλικὴ ἐπανάστασις.—Αἱ ρίζαι τῆς συγχρόνου δημοκρατίας.—'Η λαϊκὴ κυριαρχία.

Τὰ κοινοβούλια εἰς τὰς συγχρόνους δημοκρατίας.—'Η ἀρχὴ τῆς λαϊκῆς ἀντιπροσωπεύσεως, ἡ συντακτικὴ ἐξουσία καὶ ἡ κοινὴ νομοθετικὴ ἐξουσία.—'Η νομικὴ θέσις τοῦ κοινοβουλίου ἐναντι τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας.—'Η σχέσις τοῦ κοινοβουλίου πρὸς τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν.—'Η ὀργάνωσις τοῦ κοινοβουλίου.—'Η ἀρχὴ τῆς μιᾶς βουλῆς.—Καθεστῶς ὑπάρξεως ἄνω καὶ κάτω βουλῆς εἰς τὰ σύγχρονα δημοκρατικὰ κράτη.—Κανόνες ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας τῶν βουλῶν.—Γενικαὶ ἀρχαὶ τοῦ ἐκλογικοῦ δικαίου.—'Η καθολικότης τῆς ψήφου.—Τὸ πλειοψηφικὸν σύστημα ἐν τῇ νεωτέρᾳ δημοκρατίᾳ.—Κίνδυνοι ἐξ ὑπερβαλλούσης ἰσχύος τῆς πλειοψηφίας.—'Η ἀντιπροσωπευσις τῶν μειοψηφικῶν.—Τὰ καθ' ἑκάστα συστήματα τῆς ἀναλογικῆς ἐκλογῆς.—'Ιστορικὴ ἀνασκόπησις καὶ συγκριτικὸν δίκαιον.—Αἱ πολιτικαὶ μερίδες εἰς τὰς συγχρόνους δημοκρατίας.

Φραγμοὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ κοινοβουλίου ἐκ τοῦ συντάγματος.—'Ο κανονισμὸς τῆς βουλῆς.—Αἱ κοινοβουλευτικαὶ ἐπιτροπαί.—'Η λαϊκὴ πρωτοβουλία.—Τὸ δημοψήφισμα.—Συγκριτικὸν δίκαιον.

'Η ἐκτελεστικὴ ἐξουσία.—'Ο ἀρχηγὸς τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας.—Οἱ ὑπουργοί.—Νομικὴ αὐτῶν θέσις εἰς τὰ κοινοβουλευτικὰ πολιτεύματα καὶ τὰ ὑπὸ διάκρισιν ἐξουσιῶν καθεστῶτα.—Οἱ ὑπουργοὶ ἐν τῇ βορειοαμερικανικῇ δημοκρατίᾳ.—Οἱ ὑπουργοὶ ἐν τῇ ἀμέσῳ δημοκρατίᾳ καὶ εἰς τὰ καθεστῶτα τῆς μὴ γνησίας μορφῆς τοῦ κοινοβουλευτικοῦ πολιτεύματος.—'Ισοστάθμισις

τῶν ἐξουσιῶν καὶ παντοδυναμία τοῦ κοινοβουλίου.—Αἱ εὐθῦναι τῶν ὀργάνων τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας.

Σχέσεις τῶν ἐξουσιῶν τῆς πολιτείας πρὸς ἀλλήλας.—Αἱ ἐξουσίαι (συγκροτήματα ὀργάνων) τῆς πολιτείας καὶ αἱ σχέσεις αὐτῶν πρὸς ἀλλήλας.—Σχέσεις τῆς βουλῆς πρὸς τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν.—Ἡ ἐπίδρασις τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας ἐπὶ τοῦ ἔργου τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας.—Κατανομή τῶν ἀρμοδιοτήτων μεταξύ ἐκτελεστικῆς καὶ νομοθετικῆς ἐξουσίας.—Ἡ δικαστικὴ ἐξουσία.—Ἡ ἀρχὴ τῆς ἀνεξαρτησίας αὐτῆς.—Ἐξουσία τῶν δικαστῶν τοῦ ἐλέγχειν τὴν συνταγματικότητα τῶν νόμων καὶ τὴν νομιμότητα τῆς δράσεως τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας.

Τὰ πολιτικὰ δικαιώματα καὶ αἱ ἀτομικαὶ ἐλευθερίαι.—Συνταγματικῶς κατωχυρωμένα ἀτομικὰ δικαιώματα εἰς τὰς συγχρόνους δημοκρατίας.—Ἱστορικὴ ἀνασκόπησις.—Ἀγῶνες ὑπὲρ τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων.—Ἡ σημασία τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων εἰς τὰς συγχρόνους δημοκρατίας.—Συγκριτικὸν δίκαιον.—Τὰ πολιτικὰ δικαιώματα εἰς τὰ σύγχρονα δημοκρατικὰ πολιτεύματα.

Ἑκκλησία καὶ πολιτεία.—Ἡ θέσις τῆς ἐκκλησίας εἰς τὰ σύγχρονα κράτη.—Καθεστῶς χωρισμοῦ ἐκκλησίας καὶ κράτους καὶ καθεστῶς ἐπισήμου ἐκκλησίας ἐν τῇ πολιτείᾳ.—Ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ ἡ ἐλευθερία τῆς λατρείας ἐν τῇ νεωτέρᾳ δημοκρατίᾳ.

Στοιχεῖα τῆς πολιτικῆς ἐπιστήμης.—Ἐννοια Πολιτικῆς.—Τὸ κράτος καὶ ἡ ἐξουσία.

Πολιτικὴ συμπεριφορὰ.—Ἠγεσία καὶ ὁπαδοί.—Τὸ σύνολον καὶ εἰδικαὶ ὁμάδες συμφερόντων.—Ἐκλογαὶ καὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ λαοῦ.—Τὰ πολιτικὰ κόμματα—ὁμάδες πιέσεως.

Ἀξίαι καὶ δυνάμεις τῆς πολιτικῆς ζωῆς.—Ἐννοια ἐλευθερίας.—Ἐννοια ἰσότητος.—Δύναμις καὶ βία.—Κοινωνικοὶ ἐλεγχοί.

Ὁ δημοκρατικὸς τρόπος συμπεριφορᾶς.—Πολιτικὴ ἀγωγή.—Συμμετοχὴ εἰς κρατικὴν καὶ κοινωνικὴν δράσιν.—Ἐννοια τοῦ πολίτου.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Εἰσαγωγή.—Ἡ περίοδος τῶν τοπικῶν συνταγμάτων καὶ τῶν ἀπελευθερωτικῶν ἀγώνων (τῆς πρώτης Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας).—Ὁ «νόμος τῆς Ἐπιδαύρου» (καταστατικὸς χάρτης τοῦ 1822).—Ἡ Β' ἐν Ἀστρεὶ Ἐθνοσυνέλευσις (1823).—Ἡ τρίτη Ἐθνοσυνέλευσις (ἐν Τροιζῆνι, 1827).—Ἡ διακυβέρνησις τῆς χώρας ὑπὸ τοῦ Καποδιστρίου.—Ἡ Δ' Ἐθνοσυνέλευσις (ἐν Ἀργεῖ, 1829).—Ἐπικύρωσις τοῦ πολιτικοῦ πραξικοπήματος.—Δολοφονία τοῦ Καποδιστρίου καὶ Ἐθνοσυνέλευσις ἐν Προνοίᾳ.—Ἡ περίοδος τῆς ἀπολύτου μοναρχίας (1833—1843).—Ἡ περίοδος τῆς συνταγματικῆς μοναρχίας (1844—

1862).—Ἡ περίοδος τῆς βασιλευμένης δημοκρατίας με βάσιν τὴν κυριαρχίαν τοῦ λαοῦ (ἀπὸ τοῦ 1864).—Ἡ περίοδος τοῦ ἀναθεωρηθέντος συντάγματος (ἀπὸ τοῦ 1911).—Ἡ περίοδος τῆς δευτέρας Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας (1927—1935).—Ἡ σύγχρονος περίοδος.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Θεμελιώδεις ἔννοιαι.—Ἐννοια καὶ ἀντικείμενον τοῦ συνταγματικοῦ δικαίου.—Πηγαί τοῦ συνταγματικοῦ δικαίου.—Σύνταγμα, νόμοι καὶ συνταγματικά ἔθιμα («συνθήκαι τοῦ πολιτεύματος»).—Οὐσιαστικὴ καὶ τυπικὴ ἔννοια τοῦ συντάγματος.—Ὁ καταστατικὸς χάρτης τῆς χώρας.—Ἡ συντακτικὴ ἐξουσία καὶ αἱ συντεταγμένοι ἐν τῷ κράτει ἐξουσίαι.—Ἡ διαδικασία τῆς ἀναθεωρήσεως ἐξουσία συντεταγμένη.—Τὸ ἐν Ἑλλάδι σύνταγμα (1864—1911) καὶ τινες διατάξεις τοῦ συντάγματος τοῦ 1927).—Τὸ ἰσχύον Σύνταγμα ἔτους 1952.—Παράλληλος ἰσχύς πρὸς τὸ συνταγματικὸν κείμενον καὶ ἑτέρον κρῖν-μένης τυπικῆς δυνάμεως κειμένων.—Οἰκουμενικὴ διακήρυξις τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων ἔτους 1948.—Διάκρισις συντάγματος καὶ συνταγματικοῦ κειμένου.—Τακτικὴ, ἔκτακτος καὶ ἐξαιρετικὴ ἀσκήσις τῆς συντακτικῆς ἐξουσίας.—Νομικὴ ἰσχύς τῶν διαφόρων συνταγματικῶν κανόνων.—Ἀρχὴ τοῦ ἐνίκου συντάγματος.—Τὸ συνταγματικὸν κείμενον τῆς 1-1-1952.—Ερμηνευτικαὶ δηλώσεις.—Συντακτικαὶ πράξεις καὶ ψηφίσματα.—Ἀγραφοὶ κανόνες δικαίου συνταγματικῆς ἰσχύος.—Γενικαὶ ἀρχαί.—Γενικαὶ ρῆτραι, συνθετικαὶ ἀρχαὶ τῆς ἐννοίας τοῦ συντάγματος.—Τὸ πνεῦμα τοῦ νέου ἑλληνικοῦ συντάγματος ἔτους 1952.—Τὸ πνεῦμα τοῦ ἑλληνικοῦ συντάγματος.—Λαϊκὴ κυριαρχία.—Δημοκρατία.—Κράτος δικαίου.—Ἀτομικαὶ ἐλευθερίαι.—Οἱ θεμελιώδεις θεσμοὶ τοῦ συντάγματος.—Διάκρισις τῶν «ἐξουσιῶν».—Ἀντιπροσωπευτικὸν σύστημα.—Αἱ ἀρχαὶ τοῦ κοινοβουλευτικοῦ συστήματος.

Ἡ κατὰ τὸ σύνταγμα ὁργάνωσις τῆς πολιτείας.—Ὁ λαὸς ἀνώτατον ὄργανον τοῦ κράτους.—Ἡ διάκρισις τῶν «ἐξουσιῶν».—Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας.—Παρ' ἡμῖν ἰσόβιος καὶ κληρονομικός.—Αἱ κατὰ τὸ σύνταγμα ἀρμοδιότητες αὐτοῦ.—Νομικὴ αὐτοῦ θέσις ἐν τῇ νομοθετικῇ, τῇ ἐκτελεστικῇ καὶ τῇ δικαστικῇ «ἐξουσίᾳ».—Περὶ διαδοχῆς καὶ ἀντιβασιλείας.—Οἱ Ὑπουργοί.—Νομικὴ θέσις καὶ ἀρμοδιότητες αὐτῶν κατὰ τὸ σύνταγμα.—Ἀρμοδιότης προσυπογραφῆς τῶν βασιλικῶν πράξεων.—Ποινικαί, ἱστικαὶ καὶ κοινοβουλευτικαὶ εὐθύναι τῶν ὑπουργῶν.

Τὸ κοινοβουλευτικὸν καθεστὼς ἐν Ἑλλάδι.—Σχέσις μεταξὺ ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας καὶ κοινοβουλίου.—Ὁ Βασιλεὺς, οἱ Ὑπουργοὶ καὶ ἡ Βουλὴ ἐν τῷ κοινοβουλευτικῷ πολιτεύματι.—Συνέπειαι τῆς ἀποδοκιμασίας τῆς κυβερνήσεως ὑπὸ τῆς βουλῆς.—Ὁ βασιλεὺς καὶ τὸ ἔργον τῆς βουλῆς.—Σύννοδοι τῆς βουλῆς τακτικαὶ καὶ ἑκτακτοί. Τὸ δικαίωμα διαλύσεως τῆς βουλῆς καὶ ἡ

προσφυγή εἰς τὴν λαϊκὴν ἐτυμηγορίαν.—Οἱ ἐν γένει κανόνες λειτουργίας τοῦ συστήματος τῆς κοινοβουλευτικῆς κυβερνήσεως.

Ὁργάνωσις καὶ λειτουργία τῆς Βουλῆς.—Ἡ ἐκλογὴ τῆς Βουλῆς.—Καθολικὴ, ἄμεσος καὶ μυστικὴ ψήφοφορία.—Τὸ ἐκλογικὸν σῶμα.—Ἐκλογικὸν δίκαιον.—Ἐκλογικὸν δικαίωμα ἐνεργητικὸν καὶ δικαίωμα ἐκλογιμότητος.—Ἡ διενέργεια τῶν ἐκλογῶν.—Ἐκλογικὰ συστήματα (πλειοψηφικόν, ἀναλογικὸν κλπ.).—Ἀνακήρυξις τῶν ἐπιτυχόντων καὶ διαδικασία αὐτῆς.—Ἐνστάσεις κατὰ τῆς ἐκλογῆς.—Ἐκλογοδικεῖον.—Ὁργάνωσις τῆς Βουλῆς καὶ ἡ λειτουργία αὐτῆς.—Κανονισμὸς τῆς Βουλῆς.—Ἀπαρτίτις.—Πλειοψηφία.—Ἐλευθερία τοῦ λόγου καὶ ὅρια αὐτῆς.—Πειθαρχικὴ ἐξουσία τοῦ Προέδρου τοῦ Σώματος ἐπὶ τῶν μελῶν αὐτοῦ.—Ἀρμοδιότητες τῆς Βουλῆς (νομοθετικὸς παράγων—συγκρατάσεις εἰς ὠρισμέναις βασιλικαῖς πράξεις, σύναψιν συνθηκῶν, ἀπονομὴν χάριτος εἰς ὑπουργοὺς κλπ., ἐλεγχος τῆς κυβερνήσεως).—Διαδικασία καταρτίσεως τῶν νόμων.—Ἐπερωτήσεις, ἐρωτήσεις, συστάσεις.—Προνομίαι καὶ ἀσυλῖαι τῶν βουλευτῶν ἐκ τοῦ συντάγματος.

Αἱ λειτουργίαι τῆς πολιτείας.—Κριτήρια διακρίσεως τῶν κρατικῶν πράξεων ὑπὸ ἐποψίν οὐσιαστικοῦ περιεχομένου.—Νομοθετικὴ, διοικητικὴ καὶ δικαστικὴ λειτουργία.—Εἰδικώτερον (οὐσιαστικὸς νόμος) καὶ «τυπικὸς νόμος».—Νόμος καὶ διάταγμα.—Νόμοι ἀντισυνταγματικοί.—Κυρώσεις τῶν παραβάσεων τῆς συνταγματικῆς τάξεως καὶ τῆς νομιμότητος, ἐπιβαλλόμεναι ὑπὸ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας.—Ἡ νομιμότης ἐν τῇ διοικήσει.—Εἶδη διαταγμάτων.

Συνομολόγησις διεθνῶν συνθηκῶν, κατάρτισις τοῦ προϋπολογισμοῦ, χάρις, ἀμνηστία.—Ἡ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως συνομολόγησις διεθνῶν συνθηκῶν καὶ ἡ ἀποστολὴ τῆς βουλῆς.—Συνταγματικοὶ περιορισμοί.—Ἡ δικδικασία καταρτίσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ κράτους.—Ἰδιότυπος νόμος.—Τὸ οὐσιαστικὸν περιεχόμενον τοῦ προϋπολογισμοῦ ὑπὸ τὸ πρῶτον τοῦ συνταγματικοῦ δικαίου.—Περὶ χάριτος καὶ ἀμνηστίας.

Αἱ ἀτομικαὶ ἐλευθερίαι.—Περὶ πολιτικῶν, ἀστικῶν καὶ ἀτομικῶν δικαιωμάτων ἐν γένει.—Ἡ προσωπικὴ ἐλευθερία καὶ τὸ ἄσυλον τῆς κατοικίας.—Ἡ ἐλευθερία τῆς πνευματικῆς κινήσεως (τύπος, ἀλληλογραφία, τηλεπικοινωνία, ἐκπαίδευσις, συναθροίσεις, σωματεῖα).—Ἡ συνταγματικὴ προστασία τῆς ἰδιοκτησίας.—Τὸ δικαίωμα τοῦ ἀναφέρεσθαι εἰς τὰς ἀρχάς.

Ἐκκλησία καὶ Πολιτεία.—Ἡ «ἐπικρατοῦσα θρησκεία» κατὰ τὸ σύνταγμα.—Ἐπίσημος ἑλληνικὴ ἐκκλησία.—Ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ τῆς λατρείας (ἐρμηνεία τῶν σχετικῶν ἄρθρων τοῦ συντάγματος).—Ἀπαγόρευσις τοῦ προσηλυτισμοῦ.—Τὸ αὐτοκέφαλον τῆς ἑλληνικῆς ἐκκλησίας.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Εισαγωγικαὶ ἔννοιαι τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου καὶ γενικοὶ κανόνες ὁργανώσεως τῆς δημοσίας διοικήσεως καὶ δράσεως αὐτῆς.

Εισαγωγικαὶ ἔννοιαι τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου.—Ἔθνος, καὶ κράτος, Κράτος καὶ διοικήσεις.—Δημόσιον δίκαιον καὶ ἰδιωτικὸν δίκαιον.—Κριτήριον διακρίσεως αὐτῶν.—Ἡ διοίκησις ὡς ἄσκησις δημοσίας ἐξουσίας.—Φορεὺς αὐτῆς ἡ πολιτεία.—Θεωρία τῆς νομικῆς προσωπικότητος.—Αἱ λειτουργίαι τῆς πολιτείας.—Διοικήσις καὶ Δικαιοσύνη.—Ἡ θεωρία τοῦ «χωρισμοῦ τῶν ἐξουσιῶν».—Ἐννοια καὶ ὁρισμὸς τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου.—Θέσις τούτου ἐν τῷ εὐρυτέρῳ κλάδῳ τοῦ δημοσίου δικαίου.—Τὸ Διοικητικὸν Δίκαιον ἐν τῇ ἱστορικῇ αὐτοῦ ἐξελίξει.—Ἡ γενικὴ ἀρχὴ τῆς νομιμότητος, ἡ ἄσκησις δημοσίας ἐξουσίας, τὸ συναφὲς πρὸς ταύτην «προνόμιον» τῆς αὐτεπαγγέλτου ἐνεργείας κλπ.—Ἡ ὑποταγὴ τῆς Διοικήσεως εἰς τὸν νόμον.—Σχέσις τῶν τριῶν λειτουργιῶν πρὸς ἀλλήλας.—Νομοθετικὴ ἐξουσιοδότησις.—«Ἀστυνομικὸν κράτος» καὶ Πολιτεία Δικαίου.—Δημόσιον ἐξ ὑποκειμένου δίκαιον.

Πηγαι τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου. (Σύνταγμα, νόμοι, νομοθετικὰ διατάγματα, κανονιστικὰ διατάγματα καὶ λοιπαὶ κανονιστικαὶ πράξεις).—Ἐγκύκλιοι.—Διοικητικὸν ἔθιμον καὶ διοικητικὴ πρακτικὴ.—Νομολογία.—Ἐναρξίς καὶ λήξις ἰσχύος νόμων καὶ διαταγμάτων.—Ἐρμηνεία τῆς Κυβερνήσεως.—Ἡ θεωρία τοῦ διοικητικοῦ δικαίου.—Σχέσις πρὸς τὴν διοικητικὴν ἐπιστήμην καὶ πρὸς τὴν τεχνικὴν τῆς διοικήσεως.—Μέθοδος ἐρεύνης ἐν τῇ θεωρίᾳ τοῦ διοικητικοῦ δικαίου.—Νομικοὶ τύποι τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου μεταφωτευθέντες εἰς αὐτήν.—Διοικητικαὶ πράξεις καὶ κανόνες ἐκδόσεως αὐτῶν.

Γενικοὶ κανόνες ὁργανώσεως τῆς δημοσίας διοικήσεως.—Διοικητικαὶ ὑπηρεσίαι.—Τὰ καθ' ἑκάστα ὄργανα.—Ἐννοια καὶ κατηγορίαι αὐτῶν.—Ὅργανα ἄμεσα καὶ ἔμμεσα.—Κεντρικὰ καὶ περιφερειακὰ ὄργανα.—Ἡ διοικητικὴ ἱεραρχία.—Ὁ ἱεραρχικὸς ἔλεγχος.—Τὰ συστήματα διοικητικῆς ὁργανώσεως (ἀτομικὸν καὶ συλλογικόν, συγκεντρωτικὸν καὶ ἀποκεντρωτικόν, αὐτοδιοικήσις τοπικὴ καὶ καθ' ὕλην κλπ.).—Ἡ κυβέρνησις καὶ οἱ Ὑπουργοί.—Τὰ συμβούλια τῆς κεντρικῆς διοικήσεως.—Συμβούλιον Ἐπικρατείας, Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον, Νομικὸν Συμβούλιον τοῦ Κράτους, Ἀνώτατον Συμβούλιον Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν.—Αἱ διοικητικαὶ περιφέρειαι τοῦ κράτους.—Ὁργάνωσις τῆς περιφερειακῆς διοικήσεως γενικῆς ἀρμοδιότητος (Γενικοὶ Διοικηταί, Νομάρχαι, Ἐπαρχοί).—Περιφερειακαὶ ἀρχαὶ εἰδικῶν κλάδων.

Β'. ΚΥΚΛΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑΣ ΕΠΙΣΤΗΜΑΣ

Εισαγωγικαὶ γνώσεις.—Τὸ ἄτομον καὶ ἡ κοινωνία.—Κοινωνικὴ ὁργάνωσις.—Πολιτικὴ ὁργάνωσις.—Οἰκονομικὴ ὁργάνωσις.—Αἱ θεωρίαι περὶ οἰκονομικῶν βαθμίδων.—Μορφαὶ ὁργανώσεως τῆς οἰκονομίας.

Κοινωνικαὶ ἐπιστήμαι.—Διάκρισις τῶν ἐπιστημῶν.—Κοινωνιολογία.—Δίκαιον.—Οἰκονομική.—Ἡ σημασία τῆς τεχνικῆς.

Μεθοδολογία.—Γενικά.—Ἀφηρημένη μέθοδος.—Ἱστορικὴ μέθοδος.—Μονογραφία.—Στατιστική.—Μαθηματικὴ μέθοδος.—Τελεολογικὴ μέθοδος.—Κριτικὴ τῶν διαφορῶν μεθόδων.—Ἐπιστήμη καὶ πολιτικὴ.

Θεμελιώδεις οἰκονομικαὶ ἀρχαί.—Αἱ ἀνάγκαι καὶ ἡ ἱκανοποίησις τῶν.—Ἀγαθὰ καὶ ὑπηρεσίαι.—Ἡ ἀξία καὶ αἱ περὶ αὐτῆς θεωρίαι.—Ἡ τιμὴ καὶ ὁ νόμος προσφορᾶς καὶ ζητήσεως.—Τὸ νόμισμα.—Ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν ἄγαθῶν.—Παρατηρήσεις.

Οἱ συντελεσταὶ τῆς οἰκονομίας καὶ ἡ ἀλληλεξάρτησις αὐτῶν.—Φυσικοὶ συντελεσταί.—Κοινωνικοὶ συντελεσταί.—Οἰκονομικοὶ συντελεσταί.—Ἡ ὀργάνωσις τῆς παραγωγῆς.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ

Περὶ οἰκονομικῆς γεωγραφίας.—Εἰσαγωγή.—Τὸ περιεχόμενον τῆς οἰκονομικῆς γεωγραφίας.—Οἱ σκοποὶ τῆς οἰκονομικῆς γεωγραφίας.—Ἡ φύσις.—Ἐδαφος (Γενικαὶ παρατηρήσεις, αἱ διαφοραὶ τοῦ ἐδάφους κλπ.).—Κλίμα (Ζώνη ἰσημερινοῦ, δύο τροπικαὶ ζῶναι περὶ τὸν ἰσημερινὸν κλπ.).

Φυλαί, θήρσκειαι καὶ πολιτισμοί.—Ἡ λευκὴ φυλὴ ἢ ἡ λεγομένη εὐρωπαϊκὴ κλπ.—Θρησκείαι.—Ἡ ἀντίθεσις πρὸς τὴν θρησκείαν.—Αἱ φυσικαὶ ἐπιστήμαι κλπ.—Γλῶσσαι.—Πολιτισμοί.—Ὁ δυτικὸς πολιτισμός.—Ὁ ἀνατολικὸς πολιτισμός κλπ.—Ἡ γεωργία.—Χειροτεχνία, βιοτεχνία καὶ βιομηχανία.—Τὰ συγκοινωνιακὰ μέσα.—Αἱ οἰκονομικαὶ βαθμίδες.—Ὁ πληθυσμός, ἡ πυκνότης καὶ ἡ αὐξήσις αὐτοῦ.—Συμπέρασμα.

Τὸ παγκόσμιον ἐμπόριον.—Γενικαὶ παρατηρήσεις.—Ἱστορικὴ ἀνασκόπησις κλπ.—Ἀγοραὶ καὶ χρηματιστήρια ἐμπορευμάτων.

Εὐρώπη (Γεωγραφικαὶ συνθήκαι, κλίμα κλπ.).—Μεγάλῃ Βρεταννίᾳ (Ἐπιφάνεια, ἔδαφος κλπ.).—Τὸ ἀνεξάρτητον κράτος τῆς Ἱρλανδίας (Γενικαὶ παρατηρήσεις, πληθυσμός κλπ.).—Γερμανία (Εἰσαγωγὴ, γεωγραφικὴ θέσις τῆς Γερμανίας κλπ.).—Ἡ παλαιὰ Αὐστρουγγαρία (Γενικαὶ παρατηρήσεις, Αὐστρία κλπ.).—Τσεχοσλοβακία (Γενικαὶ παρατηρήσεις, οἰκονομία κλπ.).—Ἰταλία (Γεωγραφικαὶ συνθήκαι, ἐξωτερικὴ διαμόρφωσις τοῦ ἐδάφους κλπ.).—Ἄλλαι χώραι τῆς Εὐρώπης.

ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ

1. Γενικαὶ ἀρχαὶ τῆς Λογιστικῆς.—Ὅρισμός, ἔννοια καὶ περιεχόμενον τῆς περιουσίας.—Πηγαὶ προελεύσεως τῆς περιουσίας (ἴδιον καὶ ξένον κεφάλαιον).—Ταξινόμησις τῆς περιουσίας καὶ τῶν πηγῶν προελεύσεώς της (ἔννοια καὶ ὁρισμός τοῦ λογαριασμοῦ).—Ἐννοια τῶν ὄρων Ἐνεργητικοῦ καὶ

Παθητικοῦ.—Ἐννοια, ὀρισμὸς καὶ ἀπεικόνισις τοῦ Ἰσολογισμοῦ.—Μορφαὶ τοῦ Ἰσολογισμοῦ.—Ὀρισμὸς, περιεχόμενον καὶ σκοπὸς τῆς Λογιστικῆς.—Διάκρισις τῆς Λογιστικῆς εἰς στατικήν, δυναμικήν καὶ στατικήν.

Περὶ λογαριασμῶν, λογιστικῶν βιβλίων καὶ μεθόδου τηρήσεως διαφόρων λογαριασμῶν.—Περὶ λογαριασμῶν.—Ἀπεικόνισις τῶν λογαριασμῶν, παρακολούθησις τῆς κινήσεως τῶν λογαριασμῶν.—Περὶ διπλογραφικοῦ συστήματος.—Περὶ λειτουργίας τῶν λογαριασμῶν (ἄξιων, προσωπικῶν καὶ ἐξόδων, καὶ τῆς καθαρᾶς θέσεως).—Περὶ λογιστικῶν βιβλίων : ἐπιστήμων (βιβλίων ἀπογραφῶν, Ἡμερολογίου καὶ βιβλίου ἀντιγραφῆς ἐπιστολῶν) καὶ προαιρετικῶν (Γενικῶν Καθολικῶν. Προχείρων, Ἀναλυτικῶν Καθολικῶν, Βιβλίων Ταμείων, Γραμματίων κλπ.).—Περὶ ἀπογραφῆς (καταμέτρησις καὶ ἀποτίμησις).—Περὶ προσωρινοῦ ἰσοζυγίου καὶ καταστάσεως συμφωνίας, περιληπτικῶν καὶ εἰδικῶν λογαριασμῶν, ὡς καὶ περὶ ἀριθμοῖσοζυγίων.—Περὶ μικτῶν λογαριασμῶν (Ὀρισμὸς καὶ διακρίσεις αὐτῶν. Περὶ ἐκκαθαρίσεως μικτῶν λογαριασμῶν).—Περὶ ἀντιθέτων λογαριασμῶν.—Περὶ διαμέσεων καὶ στατιστικῶν λογαριασμῶν, ὡς καὶ περὶ ἀντικυρζομένων χρεωπιστώσεων λογαριασμῶν (Λογιστικαὶ ἐγγραφαὶ τῶν πάσης φύσεως μετὰ γραμματίων συναλλαγῶν).—Μέθοδος τηρήσεως τοῦ λογαριασμοῦ (Ἐμπορεύματα ὡς μικτοῦ, ὡς ἀμιγροῦς λογαριασμοῦ, ἄξιαι, διὰ πολλὰ πλὴν λογαριασμῶν).—Περὶ τῆς ἐπιδράσεως τῶν γενικῶν ἐξόδων ἐπὶ τοῦ ἐξ ἐμπορεύματος κέρδους.—Περὶ τῆς λειτουργίας τοῦ λογαριασμοῦ «Ἐμπορεύματα παρὰ τρίτοις».—Περὶ προαγορῶν καὶ προπωλήσεων ἐμπορευμάτων, ὡς καὶ περὶ ἀγοραπωλησίας ἐμπορευμάτων μέσῳ ἀνταποκριτῶν.—Περὶ λογαριασμῶν τάξεως.—Περὶ τῶν ὑπὸ ἀξρεσιν λογαριασμῶν.—Περὶ ἀπλογραφίας.—Περὶ ἀποσβέσεων.—Περὶ συντάξεως Ἰσολογισμοῦ τέλους χρήσεως, ὡς καὶ περὶ κλεισίματος τῶν λογιστικῶν βιβλίων καὶ ἐκ νέου ἀνοίγματος αὐτῶν.—Περὶ ἐγγραφῶν εἰς ξένον νόμισμα.—Περὶ λογιστικῆς τῶν ἐμπορικῶν ἐταιρειῶν (ὁμορρύθμων, ἑτερορρύθμων, ἀνωνύμων καὶ συμμετοχικῶν).—Περὶ συγκεντρωτικοῦ συστήματος ἐγγραφῶν (ἀμερικανικοῦ κλπ.).—Περὶ λογιστικῆς καὶ διαχειριστικῆς ὁργάνωσεως ὁργανισμῶν δημοσίου δικαίου.—Περὶ λογιστικῶν σχεδίων.

2. Ἐφαρμοσμένη Λογιστική :

α) Λογιστικὴ τῶν Ἐμπορικῶν Ἑταιρειῶν καὶ Συνεταιρισμῶν.

α) ὁμορρύθμων καὶ ἑτερορρύθμων

β) συμμετοχῆς ἐταιρείας

γ) ἀνωνύμου ἐταιρείας

δ) ἐταιρείας περιωρισμένης εὐθύνης

ε) συνεταιρισμῶν.

β) Τραπεζικὴ Λογιστικὴ (στοιχεῖα)

γ) Βιομηχανικὴ Λογιστικὴ (στοιχεῖα)

δ) Ἀγροτικὴ Λογιστικὴ (στοιχεῖα).

3. Οἰκονομική Λογιστική :

- α) Ἑρῆναι ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν καταστάσεων.
- β) Περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ κέρδους.
- γ) Περὶ τοῦ προγραμματισμοῦ τῶν ἐπιχειρήσεων.

Γ'. ΚΥΚΛΟΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ περίοδος τῆς ἐθνεγερσίας.—Ἐκρηγξίς τῆς μεγάλης ἐπαναστάσεως τοῦ 1821.—Ἐθνοσυνελεύσεις.—Πολιτικοὶ ἡγέται κατὰ τὸν ἀγῶνα.—Πολιτικαὶ μερίδες κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπαναστάσεως.—Στάσις τῶν εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων ἐναντι τοῦ ἀγῶνος.—Φιλελληνισμός.—Προπαρασκευὴ τοῦ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν πολιτικοῦ βίου τῆς χώρας.

Ἀπὸ τῆς ἀνεξαρτησίας μέχρι τοῦ 1844.—Τὸ πρωτόκολλον τοῦ Λονδίνου.—Ἡ περίοδος τοῦ κυβερνήτου Καποδιστρίου.—Ἡ ὀθωνικὴ μοναρχία.—Ἡ βασιλικὴ ἀντιβασιλεία.—Ἐνγλικίωσις τοῦ Ὁθωνος καὶ περίοδος ἀπολύτου μοναρχίας.—Πολιτικαὶ στάσεις.

Περίοδος συνταγματικῆς μοναρχίας (1844-1862).—Κατάλυσις τῆς ἀπολύτου μοναρχίας καὶ σύγκλησις τῆς Α' ἐν Ἀθήναις Ἐθνοσυνελεύσεως.—Τὸ σύνταγμα τοῦ 1844.—Πρῶται βουλευτικαὶ ἐκλογαί.—Πολιτικαὶ μερίδες.—Ὁ πολιτικὸς βίος τῆς χώρας μέχρι τῆς ἐξώσεως τοῦ Ὁθωνος.

Περίοδος βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α' μέχρι τοῦ α' παγκοσμίου πολέμου.—Ἐπανάστασις τοῦ 1862 καὶ ἐξωσις τοῦ Ὁθωνος.—Ἡ Β' ἐν Ἀθήναις Συντακτικὴ Συνέλευσις καὶ τὸ σύνταγμα τοῦ 1864.—Ὁ πολιτικὸς βίος τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τοῦ 1864 μέχρι τοῦ 1909.—Χαρ. Τρικούπης.—Οἰκουμενικὴ κυβέρνησις.—Α' Κοινοβουλευτικὴ πρωθυπουργία Χ. Τρικούπης.—Θ. Δελιγιάννης. Πτώχευσις τοῦ κράτους.—Παραίτησις Χ. Τρικούπης.—Πόλεμος τοῦ 1897.—Κυβέρνησις Γ. Θεοτόκη.—Στρατιωτικὸς Σύνδεσμος καὶ ἐπανάστασις τοῦ Γουδί.—Ἡ πολιτικὴ ζωὴ ἀπὸ τοῦ 1909 μέχρι τῶν βαλκανικῶν καὶ τοῦ α' παγκοσμίου πολέμου.—Ἐλευθέριος Βενιζέλος.—Ἡ συνταγματικὴ ἀναθεώρησις τοῦ 1911.

Περίοδος 1915-1940.—Νέα ἐποχὴ τῆς πολιτικῆς ζωῆς τῆς χώρας συνεπὶ παγκοσμίου συρράξεως.—Ζωηροὶ πολιτικοὶ ἀγῶνες.—Τὰ πολιτικὰ γεγονότα τῶν ἐτῶν 1917, 1920, 1922.—Δικτατορία καὶ κατάλυσις αὐτῆς.—Τὸ Σύνταγμα τοῦ 1927.—Ἡ τετραετία 1928—1932.—Πολιτικὰ γεγονότα τῶν ἐτῶν 1933 καὶ 1935.—Ἡ δικτατορία τῆς τετραετίας 1936—1940.—Ἡ εἰσοδος τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν β' παγκόσμιον πόλεμον.

Ἡ πρόσφατος πολιτικὴ ἱστορία.—Ἡ ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἐν Κρήτῃ καὶ Αἰγύπτῳ.—Ἡ Ἑλλὰς ὑπὸ κατοχὴν.—Ἀπελευθέρωσις καὶ ὁ πολιτικὸς βίος τῆς χώρας κατὰ τὴν μεταπελευθερωτικὴν ἐποχὴν.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

Ἀρχαία ἱστορία.—Προϊστορικοὶ χρόνοι.—Κρητικὴ ἢ μινωικὴ ἐποχὴ.—Οἱ Αἰγυῖοι.—Κάθοδος τῶν Δωριέων.—Ὀμηρικὴ ἐποχὴ.—Τὰ μεγάλα ἀποικιακὰ ρεύματα.—Ἀνάπτυξις τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Σπάρτης.—Πολιτεύματα τῶν ἐλλήνων.—Ἀμυντικοὶ ἀγῶνες κατὰ τῆς περσικῆς εἰσβολῆς.—Ἀκμὴ τῶν Ἀθηνῶν.—Πελοποννησιακὸς πόλεμος.—Στρατιωτικὴ κυριαρχία τῆς Σπάρτης.—Τελευταία ἀνόρθωσις τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἡγεμονία τῶν Θηβῶν.—Ἡ Ἑλλάς ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα.—Ἡ κοσμοκρατορία τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.—Ἡ Ἑλλάς ἐπὶ τῶν Ἐπιγόνων.—Ἡ Ἑλλάς μέχρι τῆς ὑποταγῆς αὐτῆς εἰς τοὺς Ῥωμαίους.—Ἀχαϊκὴ καὶ Αἰτωλικὴ συμπολιτεία.—Συμμαχικὸς πόλεμος.—Ἄλωσις Κορίνθου.—Ὁ ἐλληνισμὸς ἐπὶ τῆς ρωμαϊκῆς κυριαρχίας.—Ὁ χριστιανικὸς ἐλληνισμὸς.—Διαιρέσεις τοῦ ρωμαϊκοῦ κράτους.—Ἑλληνικότης τοῦ βυζαντινοῦ κράτους.

Οἱ μέσοι αἰῶνες.—Ἡ βυζαντινὴ Ἑλλάς.—Τὰ ἐν τῇ ἐλληνικῇ χερσονήσῳ θέματα.—Ἐπιβίωσις ἀρχαίων πόλεων καὶ νέαι πόλεις τοῦ μεσαιωνικοῦ ἐλληνισμοῦ.—Ἐκκλησιαστικὴ διοίκησις.—Λόγιοι.—Ἐντόπια γέννη.—Ἡ φραγκοκρατία.—Οἱ Φράγκοι ἰδίᾳ ἐν Ἀθήναις καὶ Πελοποννήσῳ.—Τὸ βυζαντινὸν κράτος.—Ἀκμὴ αὐτοῦ.—Πλήρης ἐξελληνισμὸς.—Ἀρχομένη πτώσις.—Αἱ στυροφοροί καὶ αἱ συνέπειαι αὐτῶν.—Ἡ περίοδος μέχρι τῆς εἰσβολῆς τῶν Ὀθωμανῶν καὶ τῆς Ἀλώσεως τοῦ 1453.

Ἡ Ἑλλάς ὑπὸ τοὺς Τούρκους.—Ἑλληνες ἐν Ἑσπερίᾳ.—Ὁ βίος ἐν Ἑλλάδι.—Οἰκουμενικὸν πατριαρχεῖον.—Ἐκκλησία.—Διοικητικὰ καθεστῶτα.—Ἡ ἀποστολὴ τοῦ Φαναρίου.—Ἑλληνες παρὰ τῇ Ὑψιλῇ Πύλῃ.—Πολιτικὸς (κοινοτικὸς) βίος.—Αὐτοδιοικήσεις.—Ἡ παιδεία καὶ τὰ γράμματα.—Ἀρματολοὶ καὶ κλέφτες.—Ναυτιλία.—Ἐπανάστασις 1769—1770.—Τὰ πρόθυρα τῆς μεγάλης Ἐπαναστάσεως.—Φιλικὴ Ἑταιρεία.

Ἡ νεωτέρα Ἑλλάς.—Ἡ ἐπανάστασις 1821—1828.—Ἡ ἰδρυσις τοῦ νεωτέρου ἐλληνικοῦ κράτους.—Καποδίστριας.—Ἐκλογὴ καὶ ἀριζις τοῦ Ὁθωνος.—Ἀντιβασιλεία τῶν Βαυαρῶν.—Ἡ ἀπόλυτος μοναρχία τοῦ Ὁθωνος.—Ἡ ἐπανάστασις τῆς 25ης Σεπτεμβρίου 1843.—Ἡ συνταγματικὴ μοναρχία τοῦ Ὁθωνος.—Ἡ ἔκρηξις τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου καὶ αἱ συνέπειαι διὰ τὴν Ἑλλάδα.—Ἀντιδυναστικαὶ τάσεις.—Ταραχαὶ καὶ συνωμοσίαι.—Ἐπανάστασις τοῦ 1862.—Γεώργιος Α'.—Ἐνωσις Ἑπτανήσου.—Κρητικὴ Ἐπανάστασις.—Ῥωσοτουρκικὸς πόλεμος.—Ἡ κοινοβουλευτικὴ ζωὴ μέχρι τοῦ πολέμου τοῦ 1897.—Ἡ οἰκονομικὴ, ἡ κοινωνικὴ καὶ ἡ πνευματικὴ ζωὴ τῆς χώρας.—Ὁ ἀτυχὲς πόλεμος τοῦ 1897.—Μακεδονικὸς ἀγὼν.—Στρατιωτικὸς σύνδεσμος καὶ ἐπανάστασις τοῦ Γουδί.—Ἐλευθέριος Βενιζέλος.—Βαλκανικοὶ πόλεμοι.—Βασίλειος Κωνσταντῖνος.—Πρῶτος παγκόσμιος πόλεμος καὶ ἀντίκτυποι αὐτοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα.—Εὐφύλιοι διαμάχαι.—Ἀλέξανδρος ὁ Α'.—Ἐπιστράτευσις καὶ

πόλεμος.—Συνθήκη τῶν Σεβρῶν.—Πόλεμος ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ.—Ἡ μικρασιατική καταστροφή.—Γεώργιος ὁ Β'.—Συνθήκη τῆς Λωζάννης.—Ἀνακλήρυξις τῆς Δημοκρατίας.—Δικτατορία Παγκάλου.—Πτώσις αὐτοῦ καὶ σύνταγμα τοῦ 1927.—Κυβέρνησις Ε. Βενιζέλου 1928—1932.—Ἐπίδρασις τῆς μεγάλης διεθνoῦς οικονομικῆς κρίσεως τοῦ 1929 εἰς τὴν Ἑλλάδα.—Κινήματα πολιτικὰ (1933—1935).—Τετραετία 1936—1940).—Ἐπίθεσις ἐξωτερικὴ κατὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ θαυμαστὴ ἄμυνα αὐτῆς.—Τὸ Ἀλβανικὸν ἔπος.—Αἱ ἑλληνικαὶ κυβερνήσεις ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.—Ἡ Ἑλλάς ὑπὸ κατοχὴν.—Ἡ ἀπελευθέρωσις καὶ ἡ πρόσφατος ἱστορία.—Ἀμυνα κατὰ τοῦ συμμοριτισμοῦ καὶ ἔργον οἰκονομικῆς καὶ λοιπῆς ἐσωτερικῆς ἀνασυγκροτήσεως.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Οἱ ἀνατολικοὶ πολιτισμοί.—Σῖναι.—Ο πολιτισμὸς τῶν Αἰγυπτίων.—Πολιτισμοὶ ἐν τῇ δυτικῇ Ἀσίᾳ.—Ἀσσύριοι.—Βαβυλώνιοι.—Φοίνικες.—Ἡ κἀθοδος τῶν Ἰνδοευρωπαίων.—Τὸ Ἰνδοευρωπαϊκὸν πνεῦμα ἐν Ἀσίᾳ.—Ἰνδοί.—Πέρσαι.

Προελληνικοὶ πολιτισμοὶ ἐν τῇ ἑλληνικῇ χερσονήσῳ.—Μινῶοι.—Αἰγαῖοι.—Ἡ ἔλευσις τῶν πρώτων ἑλληνικῶν φύλων.—Ἀχαιοί.—Μυκηναῖκός πολιτισμός.—Ἡ ἐποχὴ τοῦ ὀρειχάλκου.—Ἡ τέχνη.—Ἡ κατὰ χώρον μεγάλῃ αὐτῆς ἑκτασις.—«Μυκηναϊκὴ κοινὴ».—Ἡ κἀθοδος τῶν Δωριέων.—Καταστροφαί.—«Μεσαίων».—Φυγὴ ἰωνικῶν καὶ αἰολικῶν πληθυσμῶν πρὸς τὸ ἀνατολικὸν Αἰγαῖον.

Τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα μέχρι τοῦ βον αἰῶνος.—Θρησκεία.—Λατρεία.—Πολιτικοὶ θεομοί.—Οἰκονομία.—Ἡθῃ.—Ἰδιωτικὸς βίος.—Γλῶσσα καὶ γραφή.—Ἐπικὴ ποίησις.—Ραψῳδοί.—Ἡρωϊκὸν καὶ διδακτικὸν ἔπος.

Ἀναγέννησις ἐν τῷ ἀνατολικῷ Αἰγαίῳ.—Ο ἕκτος αἰών.—Φιλόσοφοι καὶ ἐπιστήμονες τῆς φύσεως.—Ἡ Σχολὴ τῆς Μιλήτου.—Ἡ διανόησις ἐν Σάμῳ (Πυθαγόρας), ἐν Ἐφέσῳ (Ἡράκλειτος) καὶ εἰς τὰς ἀποικίας τῆς Σικελίας καὶ τῆς κάτω Ἰταλίας.—Ἡ λυρικὴ ποίησις ἐν Ἰωνίᾳ καὶ Αἰολίδι.—Μουσική.—Ἀρχιτεκτονική. Εἰκαστικαὶ τέχναι.—Ἡ ἀρχαϊκὴ ἐποχὴ καὶ τῇ κυρίως Ἑλλάδι.

Ἀκμὴ τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.—Ο «χρυσοὺς αἰῶνες» τῶν Ἀθηνῶν.—Τὰ μετὰ τοὺς μηδικoὺς πολέμους.—Ἀκμὴ τῶν Ἀθηνῶν.—Δημοκρατία.—Οἰκονομική, κοινωνική, πολιτικὴ ζωὴ.—Ο ἰδιωτικὸς βίος.—Οἰκονομικὴ ἀκμὴ.—Ἡ μεγάλη ἀνάπτυξις τῶν καλῶν τεχνῶν.—Ἡ δραματικὴ ποίησις.—Οἱ μεγάλοι λυρικοί.—Ἡ ἱστοριογραφία.—Ἡ φιλοσοφία.—Ἡ ρητορικὴ.—Ἄλλαι ἐκδηλώσεις τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος κατὰ τὴν περίοδον τῆς μεγάλῃς ἀκμῆς.

Ο πολιτισμὸς κατὰ τὸν 4ον αἰῶνα ἐν Ἀθήναις καὶ τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι.—Ἡ ἐπιβίωσις τοῦ ἀττικοῦ πνεύματος μετὰ τὴν πολιτικὴν πτῶσιν.—Ἀττικὴ

παιδεία.—Γλῶσσα πανελληνική (αἰονήν).—Αἱ καλαὶ τέχναι.—Σκόπας.—Πραξιτέλης.—'Απελλῆς.—'Αύσιππος.—'Η ἱστοριογραφία.—Ξενοφών.—'Η ρητορική.—'Ισοκράτης.—'Δημοσθένης.—'Η φιλοσοφία.—Πλάτων.—'Αριστοτέλης.—Αἱ φυσικαὶ ἐπιστῆμαι καὶ τὰ μαθηματικά.

Οἱ ἑλληνιστικοὶ χρόνοι.—Τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα εἰς τὰ κράτη τῶν 'Επιγόνων.—'Ελληνικὴ γλῶσσα καὶ παιδεία.—Τὰ ἔθνη.—Οἱ θεσμοί.—'Η κατὰ χῶρον ἑκτασις τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος κατὰ τὴν μεταλεξάνδρινήν περίοδον.—Λαγίδαι, Σελευκίδαι, 'Ατταλίδαι.—'Αλεξάνδρεια καὶ Πέργαμος.

Ρωμαϊκὴ περίοδος.—'Επίδρασις τῆς ἑλληνικῆς παιδείας καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ εἰς τὸν ρωμαϊκὸν κόσμον.—Ποίησις.—Φιλοσοφία.—'Ιστοριογραφία.—Ρητορική.—Τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα ἐν τῇ κυρίως 'Ελλάδι ὑπὸ τὴν ρωμαϊκὴν κατοχὴν.

Βυζαντινὸς πολιτισμὸς καὶ ἑλληνικότης τούτου.—Τὰ γράμματα.—'Η φιλοσοφικὴ διανόησις.—Οἱ θεσμοί.—Τὰ ἔθνη.—'Δημόσιος καὶ ἰδιωτικὸς βίος τῶν βυζαντινῶν.

'Η 'Αναγέννησις ἐν τῇ ἐσπερίᾳ Εὐρώπῃ.—Αἱ μεγάλοι ἐν 'Ιταλίᾳ σχολαί.—Εἰκαστικαὶ τέχναι.—'Αρχιτεκτονική.—Ποίησις.—'Η 'Ιταλία καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Δύσεως.—'Η ἀνακαλύψις τῆς 'Αμερικῆς.—'Η πρόοδος τῶν ἐπιστημῶν.—'Ανακαλύψεις καὶ ἐρευνήσεις.

'Ο δυτικὸς πολιτισμὸς.—'Επίδρασις τοῦ ἑλληνορρωμαϊκοῦ πνεύματος εἰς τὴν διαμόρφωσιν τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ.—'Η συμβολὴ τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ πνεύματος τῶν λαῶν τοῦ βορρᾶ.—'Η ποίησις.—Αἱ καλαὶ τέχναι.—'Η ἀρχιτεκτονική.—Οἱ ρυθμοί.—'Η παιδεία.—Τὰ πανεπιστήμια.—'Η θρησκευτικὴ μεταρρύθμισις.—Λούθηρος καὶ Καλβῖνος.—'Ο σύμανισμός.—'Η γερμανικὴ τέχνη κατὰ τὸν 15ον καὶ 16ον αἰῶνα.—Ντύρερ.—'Ακμὴ τῆς ποιήσεως καὶ τῶν καλῶν τεχνῶν ἐν 'Ισπανίᾳ.—Καμόενς.—Θερβάντες.—'Η προσωπικότης τοῦ Γκρέκο.—Οἱ μεγάλοι ἰσπανοὶ καλλιτέχναι τοῦ χρωστήρος.—'Η φλαμανδικὴ καὶ ὀλλανδικὴ τέχνη.—Μέλινγκ.—Ροῦμπενς.—Βᾶν Ντάϊκ.—Τὸ ἔργον τοῦ Ρέμπραντ.—'Αγγλία.—'Η φιλοσοφία τοῦ Βάκωνος.—Ποίησις.—'Ελισαβετιανὴ περίοδος.—Σαίξπηρ.—Μίλτων.—'Η φιλοσοφικὴ διανόησις μετὰ τὰς μεγάλας ἀνακαλύψεις τῆς φυσικῆς καὶ τῆς μηχανικῆς τοῦ σύμπαντος.—Thomas Hobbes.—Τὸ ἔργον τοῦ Νεύτωνος.—'Η γαλλικὴ λογοτεχνία κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα.—Ραμπελαί.—'Η ποίησις.—Ρουσσάρ.—'Η φιλοσοφία.—Montaigne.—Τὸ γαλλικὸν κλασσικὸν πνεῦμα.—'Ο 17ος αἰὼν ἐν Γαλλίᾳ.—Μαλέρμπ.—Ντ' 'Ωμπτινιέ.—'Η γαλλικὴ ἀκαδημία.—Μεγάλῃ ἀκμὴ τῆς δραματικῆς ποιήσεως.—Κορνήλιος καὶ Ραχίνας.—Μολιέρος.—Λαφονταίν.—'Η φιλοσοφικὴ διανόησις.—Descartes.—Spinoza.—'Η προσωπικότης τοῦ Pascal.—'Εκκλησιαστικοὶ ρήτορες.—'Ο 18ος αἰὼν.—'Ο Montesquieu.—'Ετερα μεγάλα ἐν Γαλλίᾳ πνεύματα.—Ρουσσώ.—'Η στροφή πρὸς τὴν φύσιν.—Βολταῖρος.—Diderot.—Οἱ ἐγκυκλοπαιδισταί.—'Επίδρασις τῶν ἐπὶ τῆς μεγάλης γαλλι-

κῆς ἐπαναστάσεως.—Κοινωνικαὶ διαφοροποιήσεις.—Ἄνοδος τῆς ἀστικῆς τάξεως.—Ἡ ἀγγλικὴ φιλοσοφικὴ διανόησις κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα.—Hume.—Ἡ ἀγγλικὴ λογοτεχνία καὶ ποίησις.—Ἡ ἰταλικὴ λογοτεχνία τοῦ 18ου αἰῶνος.—Ἡ φιλοσοφία τῆς ἱστορίας τοῦ Vico.—Αἱ εἰκαστικαὶ τέχναι ἐν Γαλλίᾳ, Ἀγγλίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα.—Ἀκμὴ τῆς μουσικῆς δημιουργίας ἐν τῇ κεντρικῇ Εὐρώπῃ.—Οἱ μεγάλοι γερμανοί.—Bach.—Händel.—Mozart.—Haydn.—Ἡ πνευματικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ ζωὴ.—Ἡ προσωπικότης Φρειδερίκου τοῦ Μεγάλου.—Ἡ ποίησις.—Κλόπστοκ.—Λέσσινγκ.—Ἡ φιλοσοφία τῆς ἱστορίας τοῦ Χέρντερ.—Ἡ προσωπικότης καὶ ἡ φιλοσοφία τοῦ Leibniz.—Ὁ Κάντ καὶ ἡ κριτικὴ φιλοσοφία του.—Αἱ μεγάλοι σχολαὶ κατὰ τὰ τέλη τοῦ 18ου καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 19ου αἰῶνος.—Κλασικισμὸς καὶ ρωμαντισμός.

Ὁ 19ος αἰὼν καὶ τὸ ἀπόγειον τοῦ πολιτισμοῦ ἐν Εὐρώπῃ.—Οἱ νέοι πολιτικοὶ θεσμοί.—Ἐπαναστατικὰ κινήματα κατὰ ξένων δυναστῶν καὶ κατὰ μοναρχικῶν καθεστώτων.—Ἡ κοινωνία καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ 19ου αἰῶνος.—Μεγάλῃ ἀκμῇ τῆς ποιήσεως καὶ τῆς μουσικῆς ἐν τῇ κεντρικῇ Εὐρώπῃ μετὰ τοὺς ναπολεοντείους πολέμους.—Τὸ πρῶτον τρίτον τοῦ 19ου αἰῶνος καὶ ὁ νέος «χρυσοὺς αἰὼν».—Goethe καὶ Schiller.—Ἡ μουσικὴ δημιουργία τοῦ Beethoven.—Ὑψιστα ἐπιτεύγματα τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος.—Ὁ «Faust» καὶ αἱ συμφωνίαι 5ῃ καὶ 9ῃ.—Ὁ γερμανικὸς ρωμαντισμὸς εἰς τὴν λυρικὴν καὶ τὴν δραματικὴν ποίησιν, εἰς τὴν μουσικὴν, εἰς τὴν φιλοσοφικὴν διανόησιν.—Οἱ νεοκαντιανοί.—Fichte.—Schelling.—Ἡ ἰδεοκρατία τοῦ Ἐγγέλου καὶ ἡ ἐπίδρασις αὐτοῦ εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν φιλοσοφικὴν διανόησιν.—Οἱ μεγάλοι γάλλοι ρωμαντικοί (Chateaubriand, Mme de Staël, Hugo, Lamartine, de Musset, de Vigny).—Ἡ ποίησις ἐν Ἰταλίᾳ (Foscolo, Silvio Pellico, Leopardi, Manzoni).—Ὁ ρωμαντισμὸς ἐν Ἀγγλίᾳ.—Οἱ μεγάλοι λυρικοὶ (Wordsworth, Keats, Shelley, Byron).—Οἱ μεγάλοι παιδαγωγοὶ τοῦ 19ου αἰῶνος (Pestalozzi κλπ.).—Ἡ μυθιστορηματικὴ λογοτεχνία τῶν Ρώσων (Ντοστογιέβσκυ, Τολστόϊ).—Οἱ Σκανδιναβοί.—Ἰψεν.—Οἱ μετὰ τὸν Beethoven μεγάλοι μουσικοὶ ἐν τῇ κεντρικῇ Εὐρώπῃ.—Τὸ ἔργον τοῦ Wagner.—Παράλληλος ἀνάπτυξις τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν.—Τεχνικαὶ ἐφαρμογαί.—Αἱ ἐφευρέσεις τοῦ 19ου αἰῶνος.—Πρόοδοι τῆς φυσιολογίας καὶ τῆς ἱατρικῆς.—Οἱ μεγάλοι φυσιοδίφαι.—Πρωτοφανὴς ἀκμὴ τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν καὶ ἐπιρροὴ αὐτῶν ἐπὶ τῆς φιλοσοφικῆς διανοήσεως.—Αἱ μηχαναί.—Ἐπίδρασις αὐτῶν ἐπὶ τῆς οἰκονομικῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς.—Αἱ μεγάλοι βιομηχαναί.—Κοινωνικαὶ διαφοροποιήσεις.—Ἀστυφιλία.—Μεγάλα ἀστικά καὶ βιομηχανικὰ κέντρα.—Ἡ παγκοσμία ἐπικοινωνία κατόπιν τῆς τελειοποιήσεως τῶν συγκοινωνιακῶν μέσων.—Ἀρχομένη πτώσις.—Φυσιοκρατικαὶ ὕλιστικαὶ θεωρίαι.—Ἡ θετικὴ φιλοσοφία τοῦ Auguste Comte.—Ὁ Σπένсер.—Οἱ μονισταί.—Darwin καὶ Häckel.—Ἡ ὑπερβολικὴ πίστις εἰς τὴν παντοδυναμίαν τῆς ἐπιστήμης.

Ὁ 20ὸς αἰὼν ἐν Εὐρώπῃ καὶ εἰς τὰς χώρας τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ.— Αἱ δύο παγκόσμιαι συρράξεις.—Περαιτέρω πρόοδος τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν τεχνικῶν ἐφαρμογῶν τῶν.—'Απότομος πτώσις τῆς στάθμης τοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ.—Οἱ νέοι ὄροι ζωῆς καὶ ὁ τεχνικοοικονομικὸς πολιτισμὸς τοῦ 20οῦ αἰῶνος.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΝ

Εἰσαγωγικαὶ ἔννοιαι.—'Εννοια τῆς φιλοσοφίας καὶ ἀντικείμενα αὐτῆς.—Φιλοσοφία καὶ πνευματικὸς βίος.—Φιλοσοφία καὶ ἐπιστῆμη.—Φιλοσοφία καὶ θρησκεία.—Φιλοσοφία καὶ Τέχνη.—Ὁ ἄνθρωπος καὶ ὁ κόσμος.—'Η κατ' αἴσθησιν ἀντίληψις (Αἰσθήσεις—Αἰσθήματα—'Αντίληψις—Παρεστώσεις).—'Η νόησις.—Τὸ θυμικὸν (συναίσθημα καὶ βούλησις).—'Η προσωπικότης καὶ ἡ συνοχή τοῦ ψυχικοῦ βίου.—Φιλοσοφία καὶ ψυχολογία.

Οἱ κλάδοι τῆς φιλοσοφίας.—Μεταφυσική.—Γνωσιολογία.—Φιλοσοφία τῶν ἀξιῶν.—Προβλήματα μεθοδολογικὰ καὶ γνωσιολογικά.—'Η κατ' ἐμπειρίαν γνῶσις.—Αἰσθησιοκρατία.—'Η διὰ τοῦ νοῦ καὶ τοῦ λόγου γνῶσις.—Νοησιοαρχικοί.—'Η κριτικὴ σχολή.—Τὰ ὅρια τῆς γνῶσεως.—Δογματικοί.—Σκεπτικισταί.—'Η σχετικότης τῆς γνῶσεως.

'Ηθικότης.—Κοινωνικὸς βίος.—'Ηθικὴ καὶ δίκαιον.—'Ανθρωπισμός.

Καλλιέργεια τῆς προσωπικότητος.—Μόρφωσις διὰ γνώσεων.—Μόρφωσις δι' αὐτοελέγχου καὶ ἐσωτερικῆς βελτιώσεως.—Νομιμότης τοῦ ψυχικοῦ βίου.—Καλλιέργεια τῆς διανοίας καὶ τῆς βουλήσεως.—Συναίσθηματικὸς βίος.—Συνεῖδησις.—Αἱ ἔννοιαι τοῦ χρέους καὶ τῆς ἀρετῆς.—'Εσωτερικὸς πολιτισμὸς.—Φιλαλληλία, ἀνθρωπισμὸς καὶ ἐλευθερία.

'Ιστορία τῶν φιλοσοφικῶν θεοριῶν.—Οἱ προσωκρατικοί.—Οἱ σοφισταί.—'Η ἐποχὴ τῆς ἀκμῆς.—Σωκράτης καὶ Πλάτων.—'Αριστοτέλης.—Στωϊκοί.—'Επικουρεῖοι.—Νεοπλατωνικοί.—'Η φιλοσοφία τῶν ἐλληνιστικῶν καὶ τῶν ρωμαϊκῶν χρόνων.—Οἱ φιλόσοφοι—πατέρες τῆς 'Εκκλησίας κατὰ τὸν Μεσαίωνα.—'Η σχολαστικὴ φιλοσοφία.—'Η 'Αναγέννησις.—Νέα περὶ κόσμου παράστασις συνεπεὶα τῆς προόδου τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν.—Τὰ μεγάλα συστήματα τοῦ 17ου αἰῶνος.—Descartes καὶ καρτεσιανοί.—Ὁ πανθεῖσμός τοῦ Σπινόζα.—'Η φυσιοκρατία τοῦ Hobbes.—'Η μεταφυσικὴ ἰδεοκρατία τοῦ Leibniz.—Οἱ χρόνοι τῆς Διαφωτίσεως ('Αγγλία, Γαλλία, Γερμανία).—'Η κριτικὴ φιλοσοφία τοῦ Kant.—Γερμανοὶ ἰδεοκράται καὶ ρωμαντικοί.—Φίχτε.—'Εγελος.—Περίοδος τῆς ἐπικρατήσεως τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν.—Ὁ Auguste Comte καὶ ὁ γαλλικὸς θετικισμὸς.—Σπένσερ.—Νίτσε.—'Αντιδράσις κατὰ τοῦ θετικισμοῦ.—Ὁ εἰκοστὸς αἰὼν.

Αἱ Σχολαί.—'Ενιαρχικοὶ καὶ δυαρχικοί.—'Υλισμός.—Πνευματοκρατία κλπ.

Δ'. ΚΥΚΛΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΦΥΣΕΩΣ**ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΒΙΟΛΟΓΙΑ***Εἰσαγωγή.*

Α'. Ἕννοια, ἔργον καὶ χρησιμότης τῆς ἐπιστήμης τῆς «Κοινωνικῆς Βιολογίας». Ἔρευνα αἰτιολογίας, ἐμφανίσεως καὶ πολιτικῆς.

Β'. Ἱστορικὴ ἀνέλιξις.

Γ'. Μεθοδολογία.

Δ'. Περὶ τοῦ «φαινομένου τῆς ζωῆς». (Ἡ ζωὴ ἐν τῷ σύμπαντι, ἐν τῇ γῇ, γένεσις καὶ ἀνέλιξις τῆς ζωῆς ἐπὶ τῆς γῆς. γενετικὴ, τὸ φαινόμενον τοῦ θανάτου).

Ε'. Κόσμοι ἐμβίων ὄντων.

ΣΤ'. Κόσμος φυτῶν (Ὁμαλὴ ἐμφάνισις).

Ζ'. Κόσμος φυτῶν (Φυτοπαθολογία).

Η'. Κόσμος ζώων (Ὁμαλὴ ἐμφάνισις) (ζωολογία, ψυχολογία τῶν ζώων καὶ κοινωνιολογία τῶν ζώων).

Θ'. Κόσμος ζώων (Ζωοπαθολογία).

Ι'. Κόσμος ἀνθρώπων (Ὁμαλὴ ἐμφάνισις) (ἀνθρωπολογία, ψυχολογία, κοινωνιολογία).

ΙΑ'. Κόσμος ἀνθρώπων (Σωματοπαθολογία, Ψυχοπαθολογία, Κοινωνικὴ Παθολογία).

ΙΒ'. Εἰδικὰ θέματα (Κληρονομικότης, Εὐγονία, Ἀγωγή, Παιδεία, Πολιτισμός, Φιλοσοφικὴ θεώρησις, Χριστιανικὴ θεώρησις κλπ.).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΕΤΟΣ ΣΠΟΥΔΩΝ

Α'. ΚΥΚΛΟΣ ΝΟΜΙΚΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΠΟΛΙΤΕΙΟΛΟΓΙΑ

I. Αἱ θεμελιώδεις ἔννοιαι.—Τὸ ἀντικείμενον τῆς γενικῆς πολιτειολογίας.—Γενικὴ πολιτειολογία καὶ νομικὴ ἐπιστήμη.—Γενικὴ πολιτειολογία καὶ φιλοσοφία τοῦ δικαίου.—Γενικὴ πολιτειολογία καὶ κοινωνιολογία.—Γενικὴ πολιτειολογία καὶ πολιτικὴ.—Γενικὴ καὶ εἰδικὴ πολιτειολογία.—Ἡ θέσις τῆς πολιτειολογίας ἐν τῷ συνόλῳ τῶν ἐπιστημῶν.—Ἡ μέθοδος τῆς γενικῆς πολιτειολογίας.—Ἡ χρησιμότης τῆς γενικῆς πολιτειολογίας.

II. Εἰσαγωγικαὶ ἔννοιαι.—1. Προέλευσις, ἐξέλιξις καὶ θάνατος τοῦ κράτους.—Βασικαὶ γραμμαὶ μιᾶς κοινωνιολογίας τοῦ κράτους : α) Γενικά—Κοινωνιολογία καὶ Φιλοσοφία τῆς Ἱστορίας.—Ἡ ἔννοια τοῦ ἱστορικοῦ νόμου (Ἡ φιλοσοφία τοῦ Hegel—Ἡ φιλοσοφία τοῦ ἱστορικοῦ ὕλισμου—Ἡ φιλοσοφία τοῦ Spengler—Ἡ ἱστορικοφιλοσοφικὴ θεωρία τοῦ Φυλετισμοῦ.—β) Στοιχεῖα κοινωνιολογίας τοῦ κράτους (Ἡ προέλευσις τοῦ κράτους : Πρωτότυπος, παράγωγος προέλευσις, αἱ θεωρίαι.—Ἡ ἐξέλιξις τοῦ κράτους : Ἡ κοινωνικοποίησις τοῦ κράτους—Ἡ ἀνακύκλησις τῶν πολιτειακῶν μορφῶν—Τὸ σύγχρονον στάδιον ἐξελιζέως).—γ) Ὁ θάνατος τοῦ κράτους. 2. Ἡ δικαιολόγησις τοῦ κράτους—(Αἱ ἀναρχικαὶ θεωρίαι—Αἱ προσθετικαὶ θεωρίαι περὶ δικαιολογήσεως τοῦ κράτους—Ἡ θετικὴ δικαιολόγησις τοῦ κράτους).

Ἡ ἔννοια τοῦ κράτους.—Τὰ λοιπὰ στοιχεῖα τῆς ἐννοίας τοῦ κράτους.—Τὰ κοινωνιολογικὰ στοιχεῖα τῆς ἐννοίας τοῦ κράτους.—Τὰ πολιτικὰ στοιχεῖα τῆς ἐννοίας τοῦ κράτους.

Προβλήματα τῆς κυριαρχίας.

Ὁμοσπονδιακὰ καὶ συνομοσπονδιακὰ κράτη.

Ἡ ἔννοια τῆς συντακτικῆς καὶ ἀναθεωρητικῆς ἐξουσίας.

Ἡ ἔννοια τοῦ δικαίου.—Ὁρισμός τοῦ δικαίου καὶ διάκρισις αὐτοῦ ἀπὸ συναφῶν φαινομένων.—Ἡ θετικὴ θεωρία τοῦ ἐθίμου.—«Νομικός» καὶ «νομοθετικός» ὀρισμός καὶ χαρακτηρισμός.—Ὁ «ἀποδέκτης» τοῦ «κανόνος δικαίου».—Δίκαιον καὶ δικαίωμα.—Αἱ σχολαὶ τοῦ δικαίου.—Ἡ διαίρεσις τοῦ δικαίου.—Ἡ ἐρμηνεία τοῦ δικαίου.

Κράτος καὶ δίκαιον.

Κράτος καὶ διεθνὲς δίκαιον.

Τὰ σύγχρονα προβλήματα τῆς θεωρίας τοῦ κράτους.

Κριτικὴ ἀνάλυσις τῶν περὶ κράτους συγγραμμάτων θεωριῶν.—Ἡ θεωρία τοῦ

Jellinek—τοῦ Kelsen—τοῦ Duguit—τοῦ Max Weber—τοῦ Σοσιαλισμοῦ—τοῦ Smend—τοῦ Carl Schmitt—τοῦ Oswald Spenser—τοῦ Laski—τοῦ Radbruch—τοῦ Stammler.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Νομικὰ πρόσωπα Δημοσίου δικαίου.—Οἱ ὄργανισμοὶ τῆς τοπικῆς αὐτοδιοικήσεως (δῆμοι καὶ κοινότητες).—Σύστασις καὶ κατάργησις αὐτῶν.—'Εδαφικαὶ μεταβολαί.—Καθορισμὸς ὁρίων.—Δημόται.—Μητρώα.—Δημοτικαὶ καὶ κοινοτικαὶ ἀρχαί.—'Ὅργανα βουλευόμενα καὶ ἐκτελεστικά.—'Ανάδειξις αὐτῶν, ἀρμοδιότητες, κανόνες λειτουργίας τῶν συλλογικῶν ὀργάνων.—'Εποπτεία τῆς πολιτείας ἐπὶ τῶν δήμων καὶ τῶν κοινοτήτων.—«Πειθαρχικά» καὶ ἄλλα διοικητικὰ μέτρα κατὰ τῶν δημοτικῶν καὶ τῶν κοινοτικῶν ἀρχῶν.—Μορφαὶ ἐποπτείας ἐπὶ τῶν πράξεων τῶν βουλευομένων συλλογικῶν ὀργάνων (ἐποπτεία νομιμότητος καὶ οὐσιαστικῆ, προληπτικῆ καὶ κατασταλτικῆ).—Οἱ δημοτικοὶ καὶ κοινοτικοὶ ὑπάλληλοι.—'Υπηρεσιακὴ κατάστασις, μονιμότης κλπ. (ἐρμηνεία τοῦ νέου κώδικος).—Περιουσία καὶ πόροι τῶν δήμων καὶ τῶν κοινοτήτων.—Προϋπολογισμός.—Προαιρετικαὶ καὶ ὑποχρεωτικαὶ δαπάναι.—Διαδικασία καταρτίσεως καὶ ψηφίσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ, ἐποπτεία τοῦ κράτους ἐπ' αὐτοῦ (ἀρμοδιότης τοῦ νομάρχου πρὸς αὐτεπάγγελτον ἐγγραφὴν κλπ.).—'Απολογισμός.—Ταμειακὴ ὑπηρεσία.—'Εργα καὶ προμήθειαι δήμων καὶ κοινοτήτων.—Συμβάσεις παραχωρήσεως δημοτικῶν ὑπηρεσιῶν, ἐκποιήσεως ἀκινήτων, μισθωτικά, δανειστικά.—Δουλεῖαι δημοσίου δικαίου ἐπὶ δημοτικῶν ἀκινήτων.—Σύνδεσμοι δήμων καὶ κοινοτήτων.—'Η ἔννοια τῆς δευτεροβαθμίου τοπικῆς αὐτοδιοικήσεως καὶ ἐφαρμογαὶ αὐτῆς ἐν 'Ελλάδι.

Οἱ ὄργανισμοὶ τῆς καθ' ὕλην αὐτοδιοικήσεως.—Νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου, ἀσχοῦντα διοίκησιν, ἕτερα πλὴν τῶν τοπικῶν ὀργανισμῶν.—Νομικὴ προσωπικότης καὶ ἄσκησις δημοσίας ἐξουσίας.—Κριτήρια διακρίσεως αὐτῶν ἀπὸ παρεμφερῶν νομικῶν προσώπων ιδιωτικοῦ δικαίου.—Τρόποι συστάσεως τῶν τοιούτων ὀργανισμῶν.—Διατὶ ἀνήκουσιν εἰς τὸν δημόσιον διοικητικὸν ὀργανισμόν.—Αἱ συνέπειαι τῆς τοιαύτης ιδιότητος αὐτῶν.—Πληθωρισμὸς αὐτῶν εἰς τὰ νεώτερα κράτη.—Μειονεκτήματα τῆς ὑπερβαλλούσης ἐφαρμογῆς τοῦ συστήματος.—Κατηγορίαι τῶν ὀργανισμῶν τῆς καθ' ὕλην αὐτοδιοικήσεως.—Κανόνες ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας αὐτῶν.—Διοικητικαὶ ἀρχαὶ καὶ ὑπάλληλοι αὐτῶν.—'Εποπτεία τοῦ κράτους ἐπὶ τῶν ὀργανισμῶν (διοικητικῇ, οἰκονομικῇ κλπ.).

Νομικὴ ρύθμισις τῆς δράσεως τῆς διοικήσεως ἐν γένει.—'Ενιαία νομικὴ ρύθμισις τῆς δράσεως τῆς τε ἐν στενῇ ἐννοίᾳ κρατικῆς διοικήσεως καὶ τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου.—Κανόνες νομιμότητος διέποντες τὴν λειτουργίαν πασῶν τῶν διοικητικῶν τούτων ὑπηρεσιῶν.—'Η δράσις τῆς δημο-

σίας διοικήσεως ὑπὸ ἐπόψιν ὕλης καὶ βαθμοῦ ἐπεμβάσεως.—'Αντίρροποι ἐν τῇ διοικητικῇ ἐπιστήμῃ κατευθύνσεις.—'Ατομιστικά καὶ κοινωνιστικά θεωρία.—Οἱ πέντε θεμελιώδεις κλάδοι τῆς διοικητικῆς ἐνεργείας.—Εὐρυνσις τοῦ κύκλου τῆς δημοσίας διοικητικῆς δράσεως εἰς τὰ σύγχρονα κράτη.—Διοικητικὴ δρᾶσις παράλληλος πρὸς τὴν ἰδιωτικὴν καὶ «προνομικὴν» ἢ «μονοπωλιακὴν».—Διάφορος ἐκάστοτε τρόπος νομικῆς ρυθμίσεως : δεσμευμένη καὶ κατ' εὐχέρειαν διοίξεις.—'Η διακριτικὴ εὐχέρεια τῆς διοικήσεως.—Διάγνωσις αὐτῆς, ἔκτασις (πλαίσιον, ἀκραῖα ὅρια, φραγμοὶ) καὶ κανόνες νομίμου ἀσκήσεως αὐτῆς (νομικὰ ἐλαττώματα ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς διακριτικῆς εὐχερείας).—'Η αὐτεπάγγελτος ἐνέργεια τῆς διοικήσεως καὶ ὅρια αὐτῆς.—'Ο διοικητικὸς καταναγκασμός.—Οἱ καθ' ἑκάστα κανόνες νομιμότητος ἐν τῇ διοικητικῇ δράσει.—'Αρχὴ τῆς ἐλευθερίας ἐνεργείας τῆς διοικήσεως («τεκμήριον τῆς διακριτικῆς ἐξουσίας»).—«'Επιφυλάξεις» τοῦ νομικοῦ κανόνος.—Περιεχόμενον τοῦ κανόνος νομιμότητος (ὑποκειμενικὸν στοιχεῖον : ἀρμοδιότης τοῦ ὀργάνου—στοιχεῖον διαδικασίας : τήρησις τῶν «οὐσιαστικῶν τύπων»—νομιμότης τοῦ οὐσιαστικοῦ περιεχομένου τῆς ἐνεργείας).—'Η νομιμότης τῶν κατ' ἐξουσιοδότησιν νόμου ἐκδιδόμενων ὑπὸ τῆς διοικήσεως νομικῶν κανόνων.—Αἱ «ἐφ' ἅπαξ» ἐξουσιοδοτήσεις.—'Αποκλεισμός τῆς «ἀτομικῆς» ρυθμίσεως τῆς ἐπεξουσιοδοτήσεως, τῆς «κατ' ἀναλογίαν» ἐξουσιοδοτήσεως.—'Αντικείμενα ἀπαιτοῦντα «εἰδικὰς» ἐξουσιοδοτήσεις.—'Αλλοι κανόνες νομιμότητος (ἀνακλητὸν, ἀναδρομικότης κλπ.).—Οἱ κανόνες τῶν ἱεραρχικῶν ἐπεμβάσεων.—'Αρμοδιότης ἱεραρχικῆς διαταγῆς καὶ ὑπηρεσιακῆ ὑποχρέωσις ὑπακοῆς.—'Ορια τῆς.—'Ιεραρχικὸς ἔλεγχος ἐπὶ τῶν νομικῶν πράξεων τῆς διοικήσεως.—Προληπτικὸς καὶ κατασταλτικὸς ἔλεγχος νομιμότητος καὶ οὐσιαστικῆς.—'Ελεγχος αὐτεπάγγελτος καὶ ἐπὶ προσφυγῇ.—'Η ἱεραρχικὴ προσφυγὴ, ἄτυπος καὶ τυπικὴ (ἐνδικοφανής).

Κατηγορίαι πράξεων καὶ ἐνεργειῶν τῆς διοικήσεως.—'Υλικά, τεχνικά καὶ οἰκονομικά ἐνέργειαι.—Νομικά πράξεις τῆς διοικήσεως.—Πράξεις μονομερεῖς καὶ διοικητικαὶ συμβάσεις.—«Εἰδικαί» ἢ «ἀτομικαί» ἢ «ἐν στενῇ ἐννοίᾳ» διοικητικαὶ πράξεις δικαιοπρακτικοῦ χαρακτῆρος.—'Εννοια καὶ κατηγορίαι αὐτῶν.—Πρόσθετοι ὁρισμοὶ εἰς τὰς διοικητικὰς πράξεις (αἰρέσεις, προθεσμιαί, ὅροι).—Διοικητικαὶ πράξεις ἀνυπόστατοι καὶ ἀπλῶς ἀνίσχυροι (ἄκυροι, ἀκυρώσιμοι κλπ.).—Κατηγορίαι διοικητικῶν συμβάσεων.—Σύνθετοι διοικητικαὶ ἐνέργειαι.—Κανονιστικά πράξεις τῆς διοικήσεως μὴ περιέχουσαι νομικοὺς κανόνες (ἑσωτερικοὶ κανονισμοὶ δημοσίων ὑπηρεσιῶν κλπ.).

Αἱ ἐννομοὶ σχέσεις δημοσίου δικαίου.—Δημόσια ἐξ ὑποκειμένου δίκαια.—Πηγὴ τούτων ἡ αὐθυπαγωγὴ τῆς κρατικῆς ἐξουσίας εἰς νομικοὺς φραγμούς.—Δημόσια ὑποχρεώσεις τῶν ἰδιωτῶν.—'Αντιστρόφως δικαίωμα τῆς δημοσίας διοικήσεως καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ἐναντι τῶν διοικουμένων.—'Υποκείμενα ἐν γένει τῶν δημοσίων ἐννόμων σχέσεων.—Σύστασις, ἀλλοίωσις καὶ

κατάλυσις αὐτῶν.—Περιεχόμενον αὐτῶν.—Αἱ δημοσίου δικαίου παροχαί.—Εἰδικώτερον ἢ δημοσίου δικαίου ἀποζημίωσις.—'Αστική εὐθύνη τοῦ κράτους καὶ τῶν ἀσκούντων διοίκησιν νομικῶν προσώπων διὰ ζημίας προξενηθείσας ἐν τῇ λειτουργίᾳ τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτῶν.

Δίκαιον τῶν διοικητικῶν διαφορῶν.—Αἱ ἔννοιαι τῆς διοικητικῆς διαφορᾶς καὶ τῆς διοικητικῆς δικαιοδοσίας.—Τὸ κράτος «δικαίου» ὡς θεμέλιον τῆς ἐννοίας τῆς διοικητικῆς δικαιοσύνης.—Αἱ καθ' ἑκάστα κατηγορίαι τῶν διοικητικῶν διαφορῶν.—Συστήματα διοικητικῆς δικαιοσύνης.—'Ιστορικὴ ἐξέλιξις τοῦ Δικαίου τῶν διοικητικῶν διαφορῶν ἐν Ἑλλάδι.—Οἱ δικασταὶ τῶν διοικητικῶν διαφορῶν κατὰ τὸ σύνταγμα καὶ τοὺς νόμους.—Τὰ διοικητικὰ δικαστήρια.—Γενικοὶ χαρακτῆρες αὐτῶν.—Κανόνες ἀρμοδιότητος καὶ λειτουργίας.—'Η ἐνώπιον αὐτῶν τηρουμένη διαδικασία.—Αἱ διοικητικαὶ διαφοραὶ τῆς «οὐσίας» ἢ τῆς «πλήρους δικαιοδοσίας».—'Ο θεσμὸς τῆς συγκρούσεως καθηκόντων.—'Ο θεσμὸς τῆς αἰτήσεως ἀκυρώσεως.—'Ενδικοὶ μέσα κατ' ἀποφάσεων διοικητικῶν δικαστηρίων.—'Η αἵτησις ἀναιρέσεως.—Αἱ ὑπαλληλικά προσφυγαί.—Φορολογικὰ δικαστήρια καὶ εἰδικὰ διοικητικὰ δικαστήρια.

ΔΗΜΟΣΙΟΝ ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΚΑΙΟΝ

Γενικὴ θεωρία τοῦ Δημοσίου Διεθνoῦς Δικαίου.

Διεθνῆς Κοινότης καὶ διεθνῆς δικαιοταξία.—Κοινωνικοὶ λόγοι ἐπιβάλλοντες τὴν διαμόρφωσιν Διεθνoῦς Κοινότητος καὶ τὴν ἐννομον ρύθμισιν τῶν διεθνῶν σχέσεων.—Τὸ ἀνέφικτον τῆς οικονομικῆς αὐταρκειᾶς τῶν κρατῶν.—Αἱ οικονομικαὶ διαπολιτευτικαὶ ἀνταλλαγαὶ καὶ ἡ ἀνάγκη ὑπαγωγῆς αὐτῶν εἰς ρυθμιστικοὺς κανόνες δικαίου.—'Η ἀσφάλεια τῶν κρατῶν καὶ ἡ ἀνάγκη διεθνoῦς θεμελιώσεως αὐτῆς.—'Η ἔννοια τῆς συλλογικῆς ἀσφαλείας.—'Η διεθνῆς δικαιοταξία καὶ αἱ ποικίλαι αὐτῆς μοφαί : ἡ διπλωματικὴ πολυκεντρος ὁργάνωσις· περιφερειακαὶ καὶ οἰκουμενικαὶ ὁργανώσεις.

'Η νομικὴ ὑπόστασις τοῦ διεθνoῦς δικαίου.—'Η νομοθετικὴ λειτουργία εἰς τὰ διεθνῆ πλαίσια.—'Η δικαστικὴ λειτουργία εἰς τὰ διεθνῆ πλαίσια.—'Η ἐκτελεστικὴ λειτουργία εἰς τὰ διεθνῆ πλαίσια.—Αἱ κυρώσεις ἐν τῷ διεθνoῦ δικαίῳ.—'Αναγνώρισις τῆς νομικῆς ὑποστάσεως τοῦ διεθνoῦς δικαίου ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς πολιτείας.

'Η ἱστορικὴ ἐξέλιξις τοῦ διεθνoῦς δικαίου.—'Η ἑλληνικὴ παράδοσις.—Οἱ ρωμαῖκοὶ χρόνοι.—'Η ἐπίδρασις τοῦ Χριστιανισμοῦ.—Βυζάντιον.—'Ο δυτικὸς κόσμος κατὰ τὸν Μεσαίωνα.—Νεώτεροι χρόνοι : ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως (1453) μέχρι τῆς εἰρήνης τῆς Βεσφαλίας (1648).—'Απὸ τῆς εἰρήνης τῆς Βεσφαλίας μέχρι τοῦ Συνεδρίου τῆς Βιέννης (1815) : ἡ πύκνωσις τῶν διεθνῶν σχέσεων· ἡ ἀμερικανικὴ ἀνεξαρτησία· ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις τοῦ 1789 καὶ ἡ διαμόρφωσις τοῦ «ἐθνικοῦ κράτους».—'Απὸ

του 1815 μέχρι του 1914.—Τὸ Εὐρωπαϊκὸν Διευθυντήριον (Ἡ Πενταρχία καὶ τὸ Concert Européen).—Ἡ ἀποικιακὴ ἐπέκτασις τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν.—Ἡ διεύρυνσις τῶν γεωγραφικῶν ὁρίων τῆς Διεθνοῦς Κοινότητος.—Ἡ Παναμερικανισμός.—Αἱ Συνδιασκέψεις τῆς Χάγης τῶν ἐτῶν 1899 καὶ 1907.—Ἡ Κοινωνία τῶν Ἑθνῶν καὶ ἡ μεσοπολεμικὴ περίοδος (1920–1939).—Νομικὴ φύσις, σύνθεσις καὶ ὄργανα τῆς Κ.τ.Ε.—Ἡ Κ.τ.Ε. ὡς ὄργανον ἐπιλύσεως τῶν διεθνῶν διαφορῶν.—Αἱ ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ αὐτῆς προβλεπόμεναι κυρώσεις.—Λόγοι ἀποτυχίας τῆς Κ.τ.Ε.—Τὸ θετικὸν αὐτῆς ἔργον.—Αἱ συμμαχικαὶ διακηρύξεις (1941–1945) καὶ ὁ Ὅργανισμός τῶν Ἡνωμένων Ἑθνῶν.—Γένεσις, σύνθεσις καὶ ὄργανα τοῦ Ο.Η.Ε.—Σκοπὸς καὶ ἀρχαὶ τοῦ Ο.Η.Ε.—Ἡ τεχνικὴ ὑπεροχὴ τοῦ Ο.Η.Ε. ἐναντι τῆς Κ.τ.Ε.—Μεταπολεμικὴ περίοδος.—Ἡ βραδύτης περὶ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης ὀφειλομένη εἰς τὸν ἀνταγωνισμὸν τῶν δύο μεγάλων Δυνάμεων.—Διαμόρφωσις νέων ἀνεξαρτήτων κρατῶν καὶ τάσις πρὸς περαιτέρω ἀνεξαρτητοποίησιν ὑπεξουσίῶν πολιτειῶν.—Ἡ σύγχρονος τάσις τῶν κρατῶν πρὸς ὁμοσπονδίσιν.

Αἴτια τῆς βραδείας ἐξελίξεως τοῦ διεθνοῦς δικαίου.—Ἀνασχητικοὶ παράγοντες παρεμποδίζοντες τὴν διαμόρφωσιν ἀρτίως συγκεκροτημένου διεθνοῦς δικαίου.

Διεθνὲς δίκαιον καὶ Ἐπιστήμη τῶν διεθνῶν σχέσεων.

Δημόσιον διεθνὲς δίκαιον καὶ Ἰδιωτικὸν διεθνὲς δίκαιον.

Δημόσιον διεθνὲς καὶ ἐσωτερικὸν δίκαιον.—Αἱ μεταξὺ τῶν δύο τούτων κλάδων τοῦ δικαίου ὕφιστάμεναι διαφοραί.—Σχέσεις διεθνοῦς καὶ ἐσωτερικοῦ δικαίου.—Τὸ πρόβλημα ἐν τῇ θεωρίᾳ : ἡ δυαδικὴ θεωρία· ἡ μονιστικὴ θεωρία.—Τὸ πρόβλημα ἐν τῇ πράξει : ἡ διεθνὴς νομολογία καὶ συναφεῖς συνταγματικαὶ διατάξεις.—Τὸ ἑλληνικὸν ἐν προκειμένῳ δίκαιον.—Ἐλεγχὸς τῆς ἑλληνικῆς νομολογίας.

Βιβλιογραφία τοῦ Δημοσίου διεθνοῦς δικαίου.

Ἡ Διεθνὴς νομικὸς κανὼν.

Αἱ Συνθήκαι.—Ὁρισμός.—Χαρακτηριστικά.—Κατάταξις τῶν συνθηκῶν.—Συνθήκαι πολυμερεῖς καὶ συνθήκαι διμερεῖς.—Συνθήκαι—συμβόλαια καὶ συνθήκαι—νόμοι.—Ἡ συνομολόγησις τῶν συνθηκῶν.—Διαπραγμάτευσις, ὑπογραφή καὶ ἐπικύρωσις τῶν συνθηκῶν.—Σύμφωνα ἀπλοποιημένης μορφῆς καὶ «σύμφωνα κυρίων».—Προσχωρήσις καὶ ἐπιφύλαξις.—Ἐλαττώματα βουλήσεως ἐν ταῖς συνθήκαις.—Πλάνη, δόλος, βία.—Συνθήκαι συνομολογηθεῖσαι κατὰ παρέκκλισιν τῶν συνταγματικῶν κανόνων.—Συνθήκαι συνομολογηθεῖσαι ὑπὸ de facto κυβερνήσεων.—Ἡ ἀρχὴ τῆς ὑποχρεωτικῆς ἰσχύος τῶν συνθηκῶν : pacta sunt servanda.—Αἱ συνθήκαι ἐναντι τῶν κυβερνώντων.—Αἱ

συνθῆκαι καὶ ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία.—Αἱ συνθῆκαι καὶ ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία.—Αἱ συνθῆκαι καὶ ἡ δικαστικὴ ἐξουσία.—Αἱ συνθῆκαι καὶ τὰ ἄτομα.—Αἱ συνθῆκαι ἐναντι τῶν τρίτων κρατῶν.—Συνθῆκαι ἀποτελοῦσαι πηγὴν πλεονεκτημάτων ὑπὲρ τρίτων κρατῶν : *Pacta in favorem tertii*.—Ἡ ρῆτρα τοῦ μᾶλλον εὐνοουμένου κράτους.—Συνθῆκαι ὑποχρεοῦσαι τρίτα κράτη : *Pacta in obligandum tertii*.—Ὁ Ὅργανισμός τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν καὶ τὰ «ἐκσπονδα κράτη».—Ἡ πρωτοκόλλησις τῶν συνθηκῶν.—Ἡ ἐρμηνεία τῶν συνθηκῶν.—Ἀρμοδιότης πρὸς ἐρμηνείαν τῶν συνθηκῶν.—Μέθοδος ἐρμηνείας τῶν συνθηκῶν.—Σύγκρουσις διατάξεων συνθήκης πρὸς κανόνας ἐσωτερικοῦ δικαίου, πρὸς ἐθιμικοὺς κανόνας ἢ πρὸς διατάξεις ἐτέρας συνθήκης.—Λύσις τῶν συνθηκῶν.—Διαλυτικὴ προθεσμία.—Διαλυτικὴ ρῆτρα.—Ἐκτέλεσις τῶν συνθηκῶν.—Ἀδυναμία ἐκτελέσεως.—Καταγγελία.—Ἀναθεώρησις.—Εὐχέρεια καταγγελίας συνθήκης—συμβολαίου, συνεπείᾳ παραβιάσεως αὐτῆς ὑπὸ τοῦ ἀντισυμβαλλομένου.—Παραίτησις κράτους ἀπὸ τῶν πλεονεκτημάτων συνθήκης.—Συνέπαι τῶν κυβερνητικῶν ἢ ἐδαφικῶν μεταβολῶν ἐπὶ τοῦ κύρους τῶν συνθηκῶν.—Ἡ ἐπίδρασις τοῦ πολέμου ἐπὶ τοῦ κύρους τῶν συνθηκῶν.—Ἡ ἀπρόβλεπτος καὶ ριζικὴ μεταβολὴ τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν ὡς λόγος λύσεως τῶν συνθηκῶν : ὁ κανὼν *rebus sic stantibus*.

Μονομερεῖς δικαιοπραξίαι.—Διπλωματικὰ ἔγγραφα μὴ συνιστῶντα συνθήκας.

Οἱ διεθνεῖς ἐθιμικοὶ κανόνες.—Συστατικὰ στοιχεῖα τοῦ ἐθίμου.—Τρόποι διαπιστώσεως ἐθιμικοῦ κανόνος.—Φύσις τοῦ ἐθιμικοῦ δικαίου.—Παραδείγματα διεθνῶν ἐθιμικῶν κανόνων.

Αἱ γενικαὶ ἀρχαὶ τοῦ δικαίου ὡς πηγὴ τοῦ διεθνοῦς δικαίου.—Δικαιολογητικὸς λόγος τῆς ὑπάρξεως τρίτης αὐτοτελοῦς πηγῆς τοῦ διεθνοῦς δικαίου.—Φύσις τῶν γενικῶν ἀρχῶν τοῦ δικαίου ὡς τρίτης πηγῆς τοῦ διεθνοῦς δικαίου.—Περιπτώσεις γενικῶν ἀρχῶν τοῦ δικαίου ἐφαρμοζομένων εἰς τὰς διεθνεῖς σχέσεις.—Γενικαὶ ἀρχαὶ οὐσιαστικοῦ δικαίου.—Γενικαὶ ἀρχαὶ δικονομικοῦ δικαίου.—Γενικαὶ ἀρχαὶ τοῦ δικαίου διαμορφωθεῖσαι ἐν τῷ διεθνῇ περιβάλλοντι.

Ἐπικουρικὰ μέσα καθορισμοῦ τῶν διεθνῶν κανόνων δικαίου. γία καὶ Ἐπιστήμη.—Ἡ ἐπιείκεια.

Τὰ ὑποκείμενα τοῦ διεθνοῦς δικαίου.

Τὰ κράτη.—Ἡ ἀνεξαρτησία τοῦ κράτους.—Ἱστορικὴ διαμόρφωσις τῆς ἐννοίας τῆς ἀνεξαρτησίας.—Ἡ ἐννοία τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ ἡ ἐπιστήμη.—Αἱ περὶ ἀπολύτου κυριαρχίας τοῦ κράτους δοξασαί.—Αἱ περὶ «σχετικῆς» ἢ «περιορισμένης» κυριαρχίας διδασκαλίαι.—Ἡ κυριαρχία καὶ ἡ ἑλληνικὴ ἐπιστήμη τοῦ διεθνοῦς δικαίου.—Συμπεράσματα.—Αἱ κατευθύνσεις τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῶν κρατῶν καὶ ἡ ἐννοία τῆς κυριαρχίας.—Περιεχόμενον

τῆς ἐννοίας τῆς ἀνεξαρτησίας.—Τὸ ἀντικείμενον τῶν ἀρμοδιοτήτων τοῦ κράτους ὡς ἀνεξαρτήτου πολιτευτικῆς ὀντότητος.—Ἐδαφικὴ ἀρμοδιότης τοῦ κράτους.—Προσωπικὴ ἀρμοδιότης τοῦ κράτους.—Ἀρμοδιότης τοῦ κράτους λόγῳ ἀσκήσεως δημοσίας ὑπηρεσίας.—Φύσις τῶν ἀρμοδιοτήτων τοῦ κράτους ὡς ἀνεξαρτήτου νομικοῦ προσώπου τοῦ διεθνoῦς δικαίου : ἀποκλειστικότης, αὐτονομία, πληρότης.—Περιορισμὸς τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ κράτους λόγῳ προσωποποίησης αὐτοῦ εἰς Συμμαχίαν ἢ εἰς "Ἐνωσιν ὁμοσπονδιακοῦ χαρακτῆρος.—Περιορισμὸς τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ κράτους λόγῳ ὑπαγωγῆς αὐτοῦ εἰς τοὺς κανόνας τοῦ διεθνoῦς δικαίου.—Τὸ ἀναπαλλοτρίωτον τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ κράτους.

Συνέπεται τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ κράτους.—"Ορια τῶν ἀρμοδιοτήτων αὐτοῦ.—Ἡ ἰσότης μεταξὺ πολιτειῶν.—Ἰσότης νομικὴ καὶ ἰσότης λειτουργικὴ.—Ἡ ἀρχὴ τῆς μὴ ἐπεμβάσεως.—Περιπτώσεις καθ' αἷς ἢ ἐπέμβασις εἶναι θεμιτή.—Ὁ Διεθνὴς Οἰκονομικὸς "Ἐλεγχος (Δ.Ο.Ε.) ἐν Ἑλλάδι. Τὸ δόγμα τοῦ Μονοῦ.—Ἐξέλιξις τοῦ δόγματος τοῦ Μονοῦ κατὰ τοὺς μετέπειτα χρόνους.—Τὸ δόγμα Ντράγκο.—Ἀπαγόρευσις χρησιμοποίησεως βίας πρὸς εἰσπραξίν χρηματικῶν ὀφειλῶν.—Τὸ δόγμα Πόρτερ.—Ἡ ἑτεροδικία τῶν κρατῶν.—Πρακτικὴ σημασία τοῦ θεσμοῦ.—Ἱστορικὴ θεμελίωσις.—Ἐκτάσις τοῦ προνομίου τῆς ἑτεροδικίας.—Πράξεις ἐξουσίας καὶ πράξεις διαχειρίσεως.—Τὸ παρ' ἡμῖν κρατοῦν σύστημα.—Ἐκτέλεσις τῶν κατ' ἄλλοδαποῦ κράτους ἐκδιδομένων ἀποφάσεων.

Κράτη τελοῦντα ὑπὸ εἰδικὸν διεθνὲς καθεστῶς.—Ἡ διγενεχὴς οὐδετερότης.—Δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις τῶν διγενεχῶς οὐδετέρων κρατῶν.—Βέλγιον, Λουξεμβούργον, Ἑλβετία, Αὐστρία.—Ἡ οὐδετεροποίησις.—Οὐδετεροποιημένα ἢ ἀπεστρατιωτικοποιημένα ἐδάφη ἐν Ἑλλάδι.

Κράτη ἐπεξούσια.—Ἡ ὑποτέλεια ἐν στενῇ ἐννοίᾳ.—Τὰ προτεκτοράτα.—Ἡ *de facto* ὑπεξουσιότης.—Ὁ θεσμὸς τῆς ἐγγυήσεως ἐν τῷ διεθνεῖ δικαίῳ.—Νομικὴ φύσις, μορφαί, ἀντικείμενον καὶ συνέπεται τῆς ἐγγυήσεως.—Ἄνιστοι συμμαχικοὶ δεσμοί.—Σφαῖρα ἐπιρροῆς.

Ἡ διεθνὴς θέσις τῆς Ἑλλάδος.—Ἡ διεθνὴς θέσις τῆς Ἑλλάδος ὡς καθ' ὅριον ὑπὸ τῶν διεθνῶν δικαιοπραξιῶν τῶν ἐτῶν 1827-1830.—Ἡ διεθνὴς θέσις τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν σύγχρονον ἐποχὴν.

Τὰ ἄτομα ὡς ὑποκείμενα τοῦ διεθνoῦς δικαίου.—Δικαιώματα χορηγούμενα εἰς τὸ ἄτομον ὑπὸ τοῦ συμβατικοῦ διεθνoῦς δικαίου.—Δικαιώματα χορηγούμενα εἰς τὸ ἄτομον ὑπὸ τοῦ ἐθιμικοῦ διεθνoῦς δικαίου.—Οἱ ἄλλοδαποί.—Οἱ ἀπόλιδες.—Οἱ πρόσφυγες.—Ἡ Οἰκουμένη Διακήρυξις τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου.—Ἡ Σύμβασις τῆς Ρώμης τῆς 4-11-1950.

Δικαιώματα χορηγούμενα ὑπὸ τοῦ διεθνoῦς δικαίου εἰς ομάδας ἀτόμων.—Ἀναγνώρισις δικαιωμάτων ἐμπολέμου εἰς τοὺς ἐπαναστάτας.—Αἱ μειονότητες.—Ἡ ἀρχὴ τῆς αὐτοδιαθέσεως τῶν λαῶν.

Ἡ διεθνὴς εὐθύνη τοῦ κράτους καὶ τῶν ἀτόμων.

Προϋποθέσεις τῆς διεθνοῦς εὐθύνης τοῦ κράτους.—Πράξεις τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας.—Πράξεις τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας.—Πράξεις τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας.—Εὐθύνη τοῦ κράτους ἐκ πράξεων ἰδιωτῶν.—Εὐθύνη τοῦ κράτους ἐκ πράξεων τῶν de facto κυβερνήσεων.—Ἡ ἀρχὴ τῆς ἐξαναλήψεως τῶν ἐσωτερικῶν ἐνδίκων μέσων.

Λόγοι ἀπαλλάσσοντες τὸ κράτος τῆς διεθνοῦς εὐθύνης.—Νόμιμος ἄμυνα.—Ἀντίποινα.—Κατάστασις ἀνάγκης.—Ἀνωτέρα βία.

Ἡ διεθνὴς εὐθύνη τῶν ἀτόμων.—Τὸ διεθνὲς ποινικὸν δίκαιον.

Ἀντικείμενα τοῦ Διεθνοῦς δικαίου.

Ἑδαφικὴ κυριαρχία.—Διάκρισις τῆς σχέσεως ἐξουσίας πρὸς τὴν ἐμπράγματον σχέσιν.—Ἑδαφικὴ ἔκτασις τῶν ἐπικρατειῶν.—Σύνορα.—Χωρικαὶ θάλασσαί.—Αἰγιαλῆτις ζώνη.—Δικαιώματα τῶν ἐπικρατειῶν ἐπὶ τῆς αἰγιαλίτιδος ζώνης.—Κόλποι καὶ ὅρμοι.—Λιμένες καὶ καθεστῶς αὐτῶν.—Ἑσωτερικαὶ θάλασσαί.—Κλεισταὶ θάλασσαί.—Στενά.—Διεθνεῖς ποταμοί.—Τὸ καθεστῶς τοῦ Ρήνου καὶ τοῦ Δουνάβεως.—Διεθνεῖς ποταμοὶ καὶ δικαιώματα ἐκ τῶν ὕδατοπτώσεων.—Διώρυγες.—Διώρυγες διεθνεῖς.—Ἀνοικτὴ θάλασσα.—Τὸ δόγμα τῆς ἐλευθερίας τῶν θαλασσῶν.—Ἱστορικὴ ἐξέλιξις αὐτοῦ.—Ἡ ἀρχὴ τῆς ἐλευθερίας ναυσιπλοΐας.—Ἀστυνομία καὶ ἐποπτεία τῶν ἀνοικτῶν θαλασσῶν.—Ἡ πειρατεία ἐν τῷ διεθνεῖ δικαίῳ.—Ἐναέρια στρώματα.—Κανονισμοὶ τοῦ Ἰνστιτούτου τοῦ διεθνοῦς δικαίου περὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς ἀεροπορίας.—Διεθνεῖς συνδιασκέψεις καὶ συναφεῖς συμβάσεις.—Νομικὸν ἐν γένει καθεστῶς τῶν διεθνῶν συγκοινωνιῶν (χερσαίας, ποταμίας, λιμναίας, θαλασσίας, ἐναερίου).—Τρόποι κτήσεως τῆς ἑδαφικῆς κυριαρχίας.—Κατάληψις.—Ἡ θεωρία τῆς ἐσωχώρας.—Ὁ θεσμὸς τῶν ἀποικιακῶν προτεκτοράτων καὶ τῶν ζωνῶν τῆς ἐπιρροῆς.—Διεθνεῖς ἐντολαί.—Πρόσκλησις παράγωγος.—Ἀνταλλαγὴ ἐδαφῶν.—Παρχώρησις καὶ ἀναγνώρισις ταύτης διὰ δημοψήφισματος.—Πολυετῆς ἐνοικίασις ἐδαφῶν ἐν τῷ διεθνεῖ δικαίῳ.

Ὅργανα τῶν διεθνῶν σχέσεων (ἐθνικὰ καὶ διεθνῇ) : Διεθνεῖς ἀντιπροσωπεῖαι, ἀρχαὶ διπλωματικαὶ καὶ προξενικαί.

Διεθνεῖς παραστάται τῶν πολιτειῶν.—Πρεσβευταί.—Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κράτους.—Προνομίαι τῶν ξένων ἀρχηγῶν κρατῶν, κατοχυρούμεναι ὑπὸ τοῦ διεθνοῦς δικαίου.—Ὑπουργοὶ τῶν Ἐξωτερικῶν.—Διπλωματικοὶ ἀντιπρόσωποι.—Τὸ δίκαιον τῆς πρεσβεύσεως ἐν τῇ ἱστορικῇ αὐτοῦ ἐξελίξει.—Τὰ νῦν ἰσχύοντα.—Διαβάθμισις τῶν τάξεων τῶν διπλωματικῶν ἀντιπροσώπων.—Συγκρότησις τῶν διπλωματικῶν ἀρχῶν.—Τὸ διπλωματικὸν σῶμα.—Δικαιώ-

ματα καὶ καθήκοντα τῶν διπλωματικῶν ἀντιπροσώπων.—Προνομίαι καὶ ἀσυλίας.—Ποινικὴ καὶ ἀστική ἐτεροδικία.

Ἀρχαὶ προξενικαί.—Ὁ θεσμὸς τῆς προξενίας εἰς τὰς ἀρχαίας ἑλληνικὰς πολιτείας.—Ἐξέλιξις αὐτοῦ ἐν τῷ ρωμαϊκῷ κόσμῳ καὶ κατὰ τὸν Μεσαίωνα.—Σύγχρονος ἐποχῇ.—Συμβατική κατὰστασις τοῦ θεσμοῦ.—Βαθμολογικὴ τάξις τῶν προξένων.—Τακτικοὶ καὶ ἐπίτιμοι ἢ ἄμισθοι πρόξενοι.—Ἱεραρχικαὶ διακρίσεις.—Προνομίαι καὶ ἀσυλίας.—Καθήκοντα ἐν γένει : διοικητικά, δικαστικά, ληξιαρχικά, συμβολαιογραφικά κλπ.

ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Πνευματικαὶ καὶ πολιτικαὶ ἀπόψεις τοῦ συγχρόνου ποινικοῦ δικαίου.—Ἡ θεωρία τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς ποινῆς.

Πνευματικαὶ καὶ πολιτικαὶ ἀπόψεις τοῦ συγχρόνου ποινικοῦ δικαίου.—Πνευματικὰ ρεύματα καὶ ποινικὴ ἐπιστήμη.—Τὸ πρόβλημα τῆς ποινικῆς ἐπιστήμης καὶ ἡ ἔκτασίς του.—Ἡ «κρίσις» εἰς τὴν ποινικὴν ἐπιστήμην.—Ὁ «φιλελευθερισμὸς» εἰς τὴν ποινικὴν ἐπιστήμην.—Ὁ «κοινωνισμὸς» εἰς τὴν ποινικὴν ἐπιστήμην.—Κριτικὴ φιλοσοφία καὶ ποινικὴ ἐπιστήμη.—Τὸ σύγχρονον «ἀντιορθολογικόν» κίνημα καὶ ἡ ποινικὴ ἐπιστήμη.

Ἡ ἐπιστήμη τοῦ ποινικοῦ δικαίου.—Ἡ μεθοδολογικὴ διάρθρωσις τῆς καθόλου ποινικῆς ἐπιστήμης καὶ τὰ κριτήρια αὐτῆς.—Τὰ ἀντικείμενα τῆς ἐπιστήμης τοῦ ποινικοῦ δικαίου.—Αἱ βασικαὶ ἔννοιαι τῆς ἐπιστήμης τοῦ ποινικοῦ δικαίου.

Ἐπισκόπησις τοῦ συγχρόνου ποινικοῦ δικαίου.—Ἡ ἱστορία τῆς νεοελληνικῆς ποινικῆς νομοθεσίας.—Αἱ «σχολαί» τοῦ ποινικοῦ δικαίου.—Ἡ «πολιτικὴ» καὶ τὸ «ποινικὸν δίκαιον».

Ἡ θεωρία τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς ποινῆς.—Τὸ ἐγκλημα ὡς ἔννοια τοῦ ποινικοῦ νόμου.—Τὸ ἐγκλημα ὡς πρᾶξις ὀρισμένου δράστου.—Τὸ ἐγκλημα ὡς ἄδικος πρᾶξις (τυπικὴ καὶ οὐσιαστικὴ).—Τὸ ἐγκλημα ὡς ἄδικος πρᾶξις τοῦ ἐνόχου.

Ἐμφανίσεις τοῦ ἐγκλήματος.—Τὸ ἐγκλημα ὡς μὴ περπατωθεῖσα πρᾶξις (ἀπόπειρα).—Τὸ ἐγκλημα ὡς πρᾶξις πλειόνων δραστῶν (συμμετοχὴ).—Τὸ ἐγκλημα ὡς πραγματικὴ ἢ νομικὴ ἐνότης (συρροή).

Ἡ ποινὴ ὡς ἐννομος συνέπεια τοῦ ἐγκλήματος.—Ἡ νομικὴ φύσις τῆς ποινῆς.—Λόγοι αἰρωντες ἢ μετριάζοντες τὴν ποινὴν.—Τὰ εἶδη τῶν ποινῶν καὶ ἡ ἱστορία των.—Κριτικὴ τοῦ «συστήματος» τῶν ποινῶν τοῦ νόμου.—Ἡ φιλοσοφία τῆς ποινῆς.

Τὰ ἀσφαλιστικά μέσα.—Ἡ νομικὴ φύσις τῶν ἀσφαλιστικῶν μέσων.—Ἡ ἱστορία τῶν ἀσφαλιστικῶν μέσων.—Ὁ νέος Ποινικὸς Κώδιξ καὶ τὰ ἀσφαλιστικά μέσα.

Εἰδικὸν μέρος τοῦ ποινικοῦ νόμου.

Ἐρμηνεία θεμάτων ἐκ τοῦ εἰδικοῦ μέρους τοῦ ποινικοῦ νόμου.—Ἐγκλήματα κατὰ τῆς ζωῆς καὶ τῆς σωματικῆς ἀκεραιότητος.—Ἐγκλήματα ἐσχάτης προδοσίας.—Ἐγκλήματα περὶ τὴν ὑπηρεσίαν.

Ἀσκήσεις ἐπὶ πρακτικῶν θεμάτων.

Στοιχεῖα ποινικῆς δικονομίας.

Ἡ γενικὴ διάπλασις τῆς ποινικῆς δικονομίας.—Ἐννοια καὶ περιεχόμενον τῆς ποινικῆς δικονομίας.—Μορφή καὶ ἱστορικὴ ἐξέλιξις τῆς ποινικῆς δικονομίας.—Αἱ ἀρχαὶ τῆς ποινικῆς δικονομίας.—Αἱ πηγαὶ τῆς ἐλληνικῆς ποινικῆς δικονομίας.—Προβλήματα ἐφαρμογῆς καὶ ἐρμηνείας τῶν κανόνων τῆς ποινικῆς δικονομίας.

Ἡ ποινικὴ δίκη.—Ἡ ποινικὴ δίκη ὡς ἔννομος σχέσις.—Τὰ στάδια τῆς διαδικασίας.—Τὰ δικαστήρια.—Ἀρμοδιότης καὶ δικαιοδοσία.—Οἱ παράγοντες τῆς ποινικῆς δίκης.—Τὰ ἀποδεικτικὰ μέσα.

Αἱ ἀποφάσεις.—Ἡ ἔφεσις.—Ἡ ἀναίρεσις.—Ἡ ἀναψηλάφησις.

ΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ**Ἐμπράγματον Δίκαιον.**

Τὰ πράγματα καὶ τὰ ἐπ' αὐτῶν δικαιώματα.—Νομή : κτῆσις, ἀπώλεια, προστασία.—Κυριότης καὶ περιεχόμενον αὐτῆς, περιορισμοί, τρόποι κτήσεως, προστασία, μεταγραφή.—Δουλεῖαι : προσωπικαί, πραγματικά, περιεχόμενον, σύστασις, προστασία, ἀπόσβεσις.—Ἐνέχυρον : σύστασις, ἀπόσβεσις, προστασία, νόμιμον ἐνέχυρον, γεωργικὸν ἐνέχυρον κλπ.—Ὑποθήκη : σύστασις, ἔκτασις, ἀπόσβεσις, προσημείωσις.

Οἰκογενειακὸν Δίκαιον.

Μνηστεία : σύστασις, λύσις, συνέπειαι, παραγραφή.—Γάμος : ὅροι πρὸς σύναψιν, ἱκανότης, κωλύματα.—Ἄκυρος καὶ ἀκυρώσιμος γάμος, ἀνυπόστατος γάμος.—Προσωπικαὶ σχέσεις μεταξὺ τῶν συζύγων.—Περιουσιακαὶ σχέσεις τῶν συζύγων.—Προῖξ : σύστασις, εἶδη προικός, δικαιώματα ἀνδρὸς ἐπὶ τῆς προικός, ἀσφάλεια προικός, ἡ προῖξ λυθέντος τοῦ γάμου, χωρισμὸς προικός.—Διαζύγιον : λόγοι διαζυγίου, διαδικασία, ἀποτελέσματα.—Γνησιότης τέκνου, ἀποκήρυξις.—Διατροφή ἐκ τοῦ νόμου.—Σχέσεις γονέων καὶ τέκνων, πατρικὴ ἐξουσία.—Ἐξώγαμα τέκνα, ἀναγνώρισις, νομιμοποιήσις.—Υἱοθεσία : ὅροι, ἀποτελέσματα.—Ἐπιτροπεία, παρεπίτροπος, συγγενικὸν συμβούλιον.—Κηδεμονία χειραφέτων ἀνηλίκων.—Ἐπιτροπεία ἀπηγορευμένων, ἐπιτροπεία ἀπόντος.—Δικαστικὴ ἀντίληψις.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Γενικόν μέρος.—Δίκαιον Έταιρειών.—Ναυτικόν Δίκαιον.—Πτωχευτικόν δίκαιον.

Γενικόν μέρος.—Ίστορία τοῦ ἐμπορικοῦ δικαίου.—Έμπορικαί πράξεις.—Έμποροι.—Έπωνυμία καί σήματα.—Έμπορικὰ βιβλία.—Χρηματιστήρια.—Παραγγελία.—Μεταφορά.—Συναλλαγματικά.—Γραμμάτια.—Έπιταγαί.—Τραπεζιτικά πράξεις ἐν γένει.—Άνοιχτός λογαριασμός.—Χερσαία ασφάλεια.

Δίκαιον Έταιρειών.—Ομόρρυθμοι, έτερόρρυθμοι, άνώνυμοι έταιρεῖαι.

Ναυτικόν Δίκαιον.—Ίστορία.—Πλοῖον ἐν γένει.—Πλοίαρχος.—Ναῦται.—Προστασία ναυτικῆς πίστεως.—Νάυλωσις.—Άσφάλεια.—Πλοιοκτῆτης καί έφοπλιστής.—Τρόποι κτήσεως πλοίου.—Συμπλοιοκτησία.—Άβαρίαι.—Σύγκρουσις πλοίων.—Ρυμούλκησης.

Πτωχευτικόν Δίκαιον.—Ίστορία.—Προϋποθέσεις κηρύξεως πτωχεύσεως.—Άπόφασις δικαστηρίου.—Όργανα πτωχευτικῆς διαδικασίας.—Συνέπειαι ἐν γένει τῆς κηρύξεως τῆς πτωχεύσεως.—Υποπτώς περίοδος.—Διεκδίκησις ἐν πτωχεύσει.—Η σύζυγος τοῦ πτωχεύσαντος.—Έπαλήθρευσις άπαιτήσεων.—Συμβιβασμός ἐν γένει.—Ένωσις, διανομή.—Παῦσις τῶν έργασιῶν τῆς πτωχεύσεως.—Άποκατάστασις.

Β'. ΚΥΚΛΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

Έννοια καί αποστολή τῆς οίκονομίας τοῦ κράτους.—Η πολιτεία καί ἡ οίκονομία αὐτῆς.—Έννοια καί περιεχόμενον τῆς κρατικῆς οίκονομίας.—Κατευθυντήριοι γραμμαὶ τῆς δημοσιονομικῆς πολιτικῆς.—Σχέσις μεταξύ δημοσίας καί ιδιωτικῆς οίκονομίας.—Η θέσις τῆς κρατικῆς οίκονομίας ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς κοινωνικῆς οίκονομίας.

Η δημοσία οίκονομική ὡς ἐπιστήμη.—Έννοια καί περιεχόμενον.—Άποστολή τῆς ἐπιστημονικῆς έρεύνης τῆς κρατικῆς οίκονομίας.—Κλάδοι τῆς δημοσίας οίκονομικῆς.—Τοποθέτησις τῆς δημοσίας οίκονομικῆς ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν οίκονομικῶν ἐπιστημῶν.—Η αὐτοτέλεια τῆς δημοσίας οίκονομικῆς.—Μέθοδοι έρεύνης.—«Δημοσιονομικοὶ νόμοι».

Κατηγορίαι δημοσιονομικῶν ενεργειῶν καί ἐπιδράσεις αὐτῶν ἐπὶ τοῦ οίκονομικοῦ βίου.—Αἱ κύριαί μορφαί τῆς δημοσιονομικῆς δράσεως.—Κρατικά δαπάναι καί κρατικά έσοδα.—Χαρακτήρες τῆς δημοσιονομικῆς δράσεως.—Ό οίκονομικοπολιτικός αὐτῆς χαρακτήρ.—Έπιδράσεις τῆς δημοσιονομικῆς δράσεως ἐπὶ τῆς παραγωγῆς, ἐπὶ τῆς διανομῆς τοῦ εἰσοδήματος, ἐπὶ τῆς καταναλώσεως, ἐπὶ τῆς ἀποταμιεύσεως, ἐπὶ τοῦ νομίσματος, ἐπὶ τῶν οίκονομικῶν

διακυμάνσεων.—Τὰ ὅρια τῆς δημοσιονομικῆς δράσεως καὶ ἡ ἀνάγκη προσαρμογῆς ταύτης πρὸς τὴν ἰδιωτικὴν οἰκονομίαν τῆς χώρας.—Ἡ φορολογικὴ δυναμικότης.

Ἱστορία τῶν δημοσιονομικῶν θεωριῶν.—Ἕλληνες.—Ρωμαῖοι.—Βυζαντινοί.—Μεσαίων.—Φεουδαρχικὸν σύστημα ἐν τῇ δυτικῇ Εὐρώπῃ.—Ἐμποροκράται.—Καμεραλισταί.—Ἡ δημοσιονομικὴ θεωρία τοῦ φυσικοῦ δικαίου.—Φυσιοκράται.—David Hume καὶ Adam Smith.—Ρωμαντικὴ Σχολή.—Ἱστορικὴ Σχολή.—Lorenz von Stein.—Shäffle.—Roscher.—Οἱ λοιποὶ θεωρητικοὶ τοῦ 19ου αἰῶνος.—Ἀδόλφος Wagner.—Σύγχρονος ἐποχῇ.

Κρατικαὶ ἀνάγκαι, πολιτικὴ τῶν δαπανῶν καὶ τρόποι ἀντιμετωπίσεως αὐτῶν.—Προϊῶσα ἐπέκτασις τῶν δαπανῶν εἰς τὰ σύγχρονα κράτη.—Κατηγορίαι κρατικῶν δαπανῶν (παραγωγικαὶ καὶ ἀποδοτικαί, τακτικαὶ καὶ ἔκτακτοι κλπ.).—Διόχρισις τῶν δαπανῶν βάσει τῶν διοικητικῶν σκοπῶν.—Γενικαὶ ἀρχαὶ τῆς πολιτικῆς τῶν δαπανῶν.—Ἀρχαὶ διαχειρίσεως (αἱ ἀρχαὶ τῆς μεγίστης κοινωνικῆς ὠφελείας, τῆς οἰκονομικότητος, τῆς ἀναλογικότητος κλπ.).—Ἀρχαὶ καλύψεως τῶν δαπανῶν (φορολογία, δανειακὴ πολιτικὴ κλπ.).—Ἀντιμετώπισις τῶν κρατικῶν δαπανῶν.—Ἱστορικὴ ἐξέλιξις συστημάτων πορισμοῦ κρατικῶν ἐσόδων (περίοδος κτηματικῆς οἰκονομίας τοῦ κράτους, νομηματικὴ κρατικὴ οἰκονομία, φορολογικὴ περίοδος, κοινωνικὴ περίοδος).—Ταξινόμησις τῶν κρατικῶν ἐσόδων.—Τὸ κράτος ὡς ἐπιχειρηματίας.—Ἐσοδα ἐκ φόρων.—Ἐσοδα ἐκ δανείων.—Δημοσιονομικοὶ κανόνες, διέποντες τὴν ἐπιχειρηματικὴν δρᾶσιν τοῦ κράτους.—Αἱ κατ' ἰδίαν κρατικαὶ ἐκμεταλλεύσεις (ἀγροτικὰ κτήματα, συγκοινωνίαι, τηλεπικοινωνίαι κλπ.).

Γενικὴ θεωρία τῆς φορολογίας.—Δικαιολογητικὸς λόγος τῆς φορολογικῆς πολιτικῆς τοῦ κράτους.—Ἀντικείμενα τῆς φορολογίας.—Σκοποὶ καὶ λειτουργίαι τῆς φορολογίας.—Φορολογικὰ ἀξιώματα.—Ἡ κοινωνικὴ δικαιοσύνη ἐν τῇ κατανομῇ τῶν φορολογικῶν βαρῶν.—Ἡ νομικὴ ἀποψὶς ἐν τῇ συνταγματικῇ κατοχυρώσει τῆς αἰσότητος ἐν τῇ φορολογίᾳ.—Λοιπαὶ βασικαὶ ἀρχαὶ τῆς φορολογίας.—Ἐκτασις τῆς φορολογίας καὶ ὅρια αὐτῆς.—Κατανομὴ τῶν φορολογικῶν βαρῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς φοροδοτικῆς ἱκανότητος (φορολογικὴ ἀπαλλαγή τοῦ ἐλαχίστου συντηρήσεως, προοδευτικὴ φορολογία κλπ.).—Γενικότης τῆς φορολογίας καὶ ἐκ φόρων ἀπαλλαγαί.

Μορφαὶ φορολογικῶν συστημάτων.—Φόρος ἐνιαῖος καὶ πολλαπλοῦν σύστημα φόρων.—Κατάταξις τῶν φόρων (ἄμεσοι καὶ ἔμμεσοι, τακτικοὶ καὶ ἔκτακτοι, προσωπικοὶ καὶ πραγματικοὶ κλπ.).—Ἡ φοροτεχνικὴ τοῦ κράτους.—Ἐπιδράσεις τῆς φορολογίας καὶ συναφεῖς ἀντιδράσεις τῆς ἰδιωτικῆς οἰκονομίας.—Ἐπίπτωσις τῶν φόρων.

Εἶδη τῶν φόρων.—Ἄμεσοι φόροι : Φόροι ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος καὶ τῆς περιουσίας.—Ἐμμεσοὶ φόροι : Ἐπὶ τῶν δαπανῶν (γενικὸς φόρος καταναλώσεως καὶ εἰδικοί τοιοῦτοι : ἐπὶ εἰδῶν πρώτης ἀνάγκης καὶ εἰδῶν γενικῆς χρή-

σεως καὶ ἐπὶ εἰδῶν πολυτελείας).—Φορολογικὰ μονοπώλια εἰδικώτερον.—Δασμοί.—Εἶδη αὐτῶν.—Δασμολόγια καὶ συστήματα αὐτῶν.—Φόροι μικτοὶ ἐπὶ τῆς κυκλοφορίας.

Κάλυψις κρατικῶν δαπανῶν διὰ δανείων.—Γενικὴ θεωρία τῆς δημοσίας πίστεως.—Ἐννοια τῆς δημοσίας πίστεως.—Θέσις τῶν δανείων εἰς τὴν κρατικὴν οἰκονομίαν.—Προϋποθέσεις ἐπιτρεπτῆς προσφυγῆς εἰς τὸ δάνειον.—Τρόποι συνάψεως κρατικῶν δανείων.—Προνόμια τῶν τίτλων ἔθνικῶν δανείων.—Μορφαὶ δανείων (διαρκῇ καὶ ἀποσβεστέα δάνεια—κυμαινόμενον χρέος—ἐκούσια καὶ ἀναγκαστικά δάνεια—ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικὰ—ἡγερτημένα δάνεια). Μέθοδοι ἀποσβέσεως τῶν κρατικῶν δανείων καὶ δημοσιονομικὰ μέσα ἀποπληρωμῆς αὐτῶν.

Ἡ δημοσιονομικὴ διοίκησις.—Ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ Κράτους.—Περιηχόμενον τῆς δημοσιονομικῆς διοικήσεως.—Νομικὴ φύσις τοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ ἀναγκαιότης αὐτοῦ.—Γενικαὶ ἀρχαὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ (δημοσιότης, καθολικότης κλπ.).—Διαδικασία καταρτίσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ.—Ἐκτέλεσις τοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ ἑλεγχοὶ ταύτης (διοικητικὸς, δικαστικὸς, κοινοβουλευτικὸς).

ΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Εἰσαγωγικαὶ ἔννοιαι.—Περιεχόμενον τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης τῆς κοινωνικῆς οἰκονομίας.—Κοινωνικοοικονομικὰ προβλήματα καὶ αἷτια γενέσεως αὐτῶν.—Ἀντικείμενον τῆς θεωρητικῆς οἰκονομικῆς καὶ θέσις αὐτῆς ἐν τῷ πλυσίῳ τῶν οἰκονομικῶν ἐπιστημῶν.—Θεμελιώδεις ἔννοιαι ἐν τῇ πολιτικῇ οἰκονομίᾳ : οἰκονομικαὶ ἀξίαι, ἐργασία, κεφάλαιον, ἔδαφος, παραγωγή κλπ.—Ἱστορικὴ ἐξέλιξις τῆς κοινωνικῆς οἰκονομίας : οἰκιακὴ παραγωγή, ἀγροστικὴ παραγωγή, ἐμπορικὴ παραγωγή, προκεφαλαιοκρατικὴ καὶ κεφαλαιοκρατικὴ.—Μορφαὶ τῆς κοινωνικοοικονομικῆς ὁργανώσεως (ἀτομιστικὴ, κοινωνιστικὴ κλπ.).—Διευθυνομένη ἢ προγραμματικὴ οἰκονομία.—Ἱστορικὴ ἐξέλιξις τῆς ἐπιστήμης τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας παρ' ἄλλοδαποῖς καὶ ἐν Ἑλλάδι.

Παραγωγή, ἐργασία, κεφάλαιον, ἔδαφος.—Μέσα ἀντιμετωπίσεως τῶν οἰκονομικῶν ἀναγκῶν ἐν τῇ κοινωνικῇ οἰκονομίᾳ.—Ὁργάνωσις καὶ λειτουργία τῆς παραγωγῆς.—Ἐργασία καὶ εἶδη αὐτῆς.—Ὁ καταμερισμὸς τῆς ἐργασίας.—Ἡ συνεργασία πρὸς παραγωγήν.—Ἡ συγκέντρωσις τῆς παραγωγῆς.—Τὰ οἰκονομικὰ φαινόμενα τῆς στενότητος ἐργασίας καὶ τῆς ἀνεργίας.—Τὸ ἔδαφος ὡς φορεὺς πρώτων ὑλῶν.—Τὸ ἔδαφος ὡς τόπος ἐγκαταστάσεως τῆς παραγωγῆς.—Τὸ κεφάλαιον.—Τὰ κίνητρα τῆς ἀποταμιεύσεως.—Οἱ συντελεσταὶ τῆς ἀποταμιεύσεως.

Γενικὴ θεωρία τῶν τιμῶν.—Ἡ ζήτησις οἰκονομικῶν ἀγαθῶν καὶ αἱ δαπάναι προμηθείας (τιμαὶ) αὐτῶν.—Οἰκονομικοὶ νόμοι συναφεῖς.—Σχηματι-

σμός τῆς τιμῆς ἰσορροπίας ἢ ἐνιχίας τιμῆς.—Προσδιοριστικὰ αἷτια τῶν τιμῶν.—Μονοπώλις.—Ἡ διανομή τοῦ εἰσοδήματος.—Οἱ μισθωτοί.—Οἱ ἐργατικοὶ μισθοί.—Ἡ ἐργεῖα πρὸς οὐδός.—Ὁ τόκος καὶ τὰ προσδιοριστικὰ αὐτοῦ αἷτια.—Αἱ περὶ τόκου θεωρίαι.—Τὸ ἐπιχειρηματικὸν κέρδος.

Χρῆμα, πίστις καὶ νομοθετικὰ συστήματα.—Ἡ κυκλοφορία τῶν ἀγαθῶν.—Ἡ ἐσωτερικὴ ἀξία τοῦ χρήματος καὶ ἡ ἐξωτερικὴ αὐτοῦ ἀξία.—Ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν οικονομικῶν ἀγαθῶν καὶ ἡ διεθνὴς συναλλαγή.—Ἡ πίστις ἐν τῇ κοινωνικῇ οἰκονομίᾳ.—Αἱ τράπεζαι καὶ τὰ εἶδη αὐτῶν.—Θεωρία τῶν νομισματικῶν συστημάτων.—Ὁ χρυσοῦς καὶ ὁ διμεταλλικὸς κανὼν.—Τὰ διευθυνόμενα νομισματικὰ συστήματα : τὸ τιμαριθμικὸν νόμισμα—τὸ νόμισμα σταθερᾶς κυκλοφορίας—τὸ σύστημα τῆς σταθερᾶς ἀξίας τοῦ χρήματος.

Ἡ κατανομή τῶν ἀγαθῶν.—Τὸ κρατοῦν σύστημα.—Οἱ σοσιαλιστικοὶ τρόποι.—Οἱ κεφαλαιοῦχοι εἰσοδηματῖαι.—Οἱ μισθωτοί.—Οἱ ἐπιχειρηματῖαι.

Αἱ οικονομικαὶ διακυμάνσεις.

ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

I. Γενικὴ Ἰδιωτικὴ Οἰκονομική.—Ὅρισμός, ἔννοια καὶ περιεχόμενον τῆς ἰδιωτικῆς οἰκονομικῆς.—Διακρίσεις τῆς ἰδιωτικῆς οἰκονομικῆς.—Οἰκονομικαὶ μονάδες : ἐκμετάλλουσες, ἐπιχειρήσεις.—Κατηγορίαι ἐπιχειρήσεων.—Μορφαὶ ἐπιχειρήσεων.—Ὁργάνωσις ἐκμεταλλεύσεων καὶ ἐπιχειρήσεων.—Ἐννοια τῆς περιουσίας : σύνθεσις, ἀποτίμησις, μετασχηματισμοί.—Ἐννοια τοῦ κόστους.—Ρευστότης.—Τὰ ἔξοδα ἐν τῇ ἐπιχειρήσει.—Ἀποτελεσματικότης.—Ἐννοια τοῦ ἐπιχειρηματικοῦ κέρδους.—Κύκλος ἐργασιῶν.—Ἐννοια καὶ ὅρισμός τῆς πίστεως.—Περιεχόμενον αὐτῆς καὶ κατηγορίαι.—Ἐργασία.—Ὁργάνωσις αὐτῆς, μέθοδοι ἀντιμισθίας, —Ἀσφάλις.—Στατιστικὴ τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐκμεταλλεύσεων.

II. Τραπεζικὴ Οἰκονομική.—Ὅρισμός, ἔννοια καὶ χρησιμότης Τραπεζῶν.—Ἐξέλιξις Τραπεζῶν.—Κατηγορίαι Τραπεζῶν.—Παθητικαὶ λειτουργίαι τῆς Τραπεζῆς (ἴδια κεφάλαια Τραπεζῶν, ἔκδοσις τραπεζογραμματίων, καταθέσεις, ὁμολογίαι).—Τραπεζικὴ πίστις (ὁρισμός πίστεως, κατηγορίαι, μειονεκτήματα καὶ πλεονεκτήματα).—Ἐνεργητικαὶ λειτουργίαι τῆς Τραπεζῆς : (I. Ἐμπορικῆς πίστεως (προεξοφλήσεις, δάνεια ἐπ' ἐνεχύρῳ). II. Χορηγήσεις ἀγροτικῆς πίστεως. III. Χορηγήσεις κτηματικῆς πίστεως (ἀπλᾶ, χρεωλυτικά, καὶ ἀνοικτοὶ λογαριασμοὶ ἐπὶ ὑποθήκῃ). IV. Χορηγήσεις δασικῆς, ἀλιευτικῆς, ναυτικῆς καὶ βιομηχανικῆς πίστεως).—Βοηθητικαὶ λειτουργίαι Τραπεζῆς : (εἰσπραξις ἀξιών, φύλαξις τίτλων, ἔκδοσις ἐπιταγῶν καὶ ἐντολῶν, ἔκδοσις ἐργητικῶν ἐπιστολῶν, Crédits confirmés κλπ.). Συνάλλαγμα (Ἀγορὰ—Πώλησις).—Προαγορὰ καὶ προπώλησις συναλλάγματος.—Προσδιορισμός τοῦ προκύπτοντος ἐκ συναλλάγματος ἀποτελέσματος.—Τραπεζικὸν κλῆριγμ.—

Περὶ συμψηφιστικῶν γραφείων.—Ρευστότης Τραπεζῶν, κόστος τραπεζιτικοῦ χρήματος, ἀριθμοδείκται.

Γ'. ΚΥΚΛΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ

Στοιχεῖα συνδυαστικῆς.—Στοιχειώδεις γνώσεις τῆς θεωρίας καὶ τοῦ λογισμοῦ τῶν πιθανότητων.

Ἡ στατιστικὴ ὡς ἐπιστήμη καὶ ὡς μέθοδος ἐρεῦνης.—Παρασκευὴ τοῦ στατιστικοῦ ὕλικου, κατάταξις αὐτοῦ καὶ στατιστικοὶ πίνακες.—Στατιστικαὶ σειραὶ καὶ γραφικὴ παράστασις αὐτῶν.—Μέσαι τιμαί.—Τιμαὶ διασπορᾶς.—Θεωρία τῶν λαθῶν.—Στατιστικὴ τῶν αἰτίων.—Ἐναλλακτικὴ παραλλακτικότης.—Στοιχειώδεις γνώσεις τῆς συσχετίσεως.—Ἐφαρμογαὶ τινες ἐν ταῖς οἰκονομικαῖς ἐπιστήμαις.—Εἶδη στατιστικῶν.

Ἐφαρμογαὶ ἐν τῇ δημογραφίᾳ.—Συλλογὴ καὶ ἐπεξεργασία τοῦ δημογραφικοῦ ὕλικου.—Κατάστασις τοῦ πληθυσμοῦ καὶ κατανομὴ αὐτοῦ συμφώνως πρὸς τοὺς κυριωτέρους δημογραφικοὺς χαρακτῆρας.—Κίνησις τοῦ πληθυσμοῦ (θνησιμότης, γαμηλιότης, γεννητικότης).—Πίνακες ἐπιβιώσεως καὶ καθαρὰ ἀναπαραγωγή.—Τὸ δημογραφικὸν πρόβλημα ἐν γένει, καὶ ἰδίᾳ τῆς Ἑλλάδος.—Σχέσεις πληθυσμοῦ καὶ οἰκονομίας.

ΤΡΙΤΟΝ ΕΤΟΣ ΣΠΟΥΔΩΝ

Α'. ΚΥΚΛΟΣ ΝΟΜΙΚΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΚΗ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ

Δίκαιον τῶν διοικητικῶν ὑπαλλήλων.—Εἰδικὸν μέρος τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου.—Τεχνικὴ τῆς διοικήσεως.

Οἱ δημοσιοὑπαλληλικοὶ θεσμοὶ ἐν Ἑλλάδι.—Ἐννοια τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου.—Πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοί, διοικητικοὶ καὶ δικαστικοί, ἰσόβιοι, μόνιμοι, δόκιμοι, ἔκτακτοι, ἐπὶ θητεία, ἐπὶ συμβάσει.—Νομικὸς χαρακτήρ τῆς δημοσιοὑπαλληλικῆς σχέσεως.—Ἰδρυσις αὐτῆς (διορισμός).—Προσόντα, κωλύματα.—Καθήκοντα καὶ περιορισμοί.—Δικαιώματα ὕλικὰ καὶ ἠθικά.—Εὐθὺναι ποινικά, ἀστικά, πειθαρχικά.—Πειθαρχικὸν δίκαιον ἐν γένει (σύσιαστικὸν καὶ διαδικαστικόν).—Μεταβολαὶ τῆς ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως (προαγωγή, μετατάξεις κλπ.).—Ἡ μονιμότης τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων.—Λύσις τῆς δημοσιοὑπαλληλικῆς σχέσεως.—Ἑρμηνεία καὶ ἀνάλυσις τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος.

Εἰδικὸν μέρος τοῦ διοικητικοῦ δικαίου.—'Αστυνομία καὶ ἀντικείμενα ταύτης.—Δημοσία ἀσφάλεια.—'Αγορανομία.—Νομοθετικὴ ρύθμισις τῆς δημοσίας ὑγιεινῆς.—Δημόσια κτήματα.—Δημόσια ἔργα.—'Οδονομία.—'Απαλλοτριώσεις.—'Επιτάξεις.—'Αποκατάστασις ἀκτημόνων.—Δημοσία ἐκπαίδευσις.—'Εποπτεία τοῦ κράτους ἐπὶ τῆς ἰδιωτικῆς ἐκπαίδευσεως.—Κοινωνικὴ πρόνοια.—Κρατικαὶ προμήθεια.—Δασονομικὸν καὶ μεταλλευτικὸν δίκαιον.—Συγκοινωνίαι καὶ τηλεπικοινωνίαι.—'Οργάνωσις τῆς ἐθνικῆς ἀμύνης καὶ κλάδοι αὐτῆς.

Τεχνικὴ τῆς διοικήσεως καὶ «δημοσία διοίκησις».—Τεχνικὴ ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας τῆς διοικητικῆς μηχανῆς.—Κατάστροφαις σχεδίων ὀργανώσεως, 'Οργάνωσις μεγάλων καὶ συνθέτων ὑπηρεσιῶν.—'Οργάνωσις ὑπηρεσιῶν ἀπλῶν καὶ εἰς μικρὰ πλαίσια.—'Ανάθεσις τῶν ὁμοειδῶν καθηκόντων εἰς τὴν αὐτὴν ὑπηρεσιακὴν μονάδα.—Τὸ ἐμψυχον ὕλικόν.—Τρόποι στρατολογίας αὐτοῦ.—Διορισμός ἢ ἐκλογή :—Δοκιμασία πνευματικῆς ἱκανότητος κατὰ τὴν πρόσληψιν.—Εἰδικαὶ σχολαὶ προπαρασκευάζουσαι δημοσίους λειτουργοὺς ἢ μετεκπαίδευσιν διαρκούσης τῆς ὑπηρεσίας ;—Συγχρονισμός ἐν τῇ λειτουργίᾳ δημοσίων ὑπηρεσιῶν (ἰδίᾳ οἰκονομικῶν) διὰ τῆς χρήσεως μηχανῶν.—'Ο παράγων τῆς ἀκριβείας καὶ τῆς οἰκονομίας χρόνου.—'Η ἐπαφὴ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων μὲ τὸ κοινὸν (θεοντολογικὸι κανόνες).—'Υπαλληλικὴ ἀγωγή.—Οἱ παράγοντες τῆς μεγίστης δυνατῆς ἀποδόσεως μὲ ὅσον ἐνεσσι ὀλιγάριθμον προσωπικόν.—Μόρφωσις τῶν προϊσταμένων ὑπηρεσιῶν, ἀποστολὴ καὶ καθήκοντα αὐτῶν.—'Εργον συντονιστικὸν ἐν τῇ λειτουργίᾳ τῆς διοικητικῆς μηχανῆς.—Κατανομὴ τῆς ἐργασίας.—Οἱ κατ'ἀλληλοι ἀνθρωποι εἰς τὰ κατ'ἀλληλα ἔργα.—

‘Ο αριθμός των ύφισταμένων οὐχί άνώτερος τοῦ δεκτικοῦ συντονισμοῦ ἐκ μέρους προϊσταμένου τινός.—Ένδεδειγμένα ὄρια ειδικεύσεως.—Όργανώσεις πολιτευτῶν σχεδίων ἐν τῇ λειτουργίᾳ τῆς δημοσίας διοικήσεως.—Αποκέντρωση εἰς τὰς διοικητικὰς ἐνεργείας καὶ τὰς συναφεῖς εὐθύνας.—Συντονισμός καὶ κατεύθυνσις ἐκ μέρους τῶν άνωτάτων ὑπαλλήλων.—Όμοιογένεια εἰς τὰς μεθόδους καὶ τὴν διαδικασίαν.—Γενικὰ ἀρχὰ διέπουσαι γενικὴν ὀργανωτικὴν ἔρευναν ἐν τῇ δημοσίᾳ διοικήσει.—Προπαρασκευὴ (προκαταρκτικὰ μελέται), ἐξέυρεσις, ταξινόμησις καὶ ἀνάλυσις στοιχείων, ὑποβολὴ καὶ υἱοθέτησις προτάσεων, παρakoλούθησις τῆς ἐφαρμογῆς.—Διαγράμματα πορείας ἐνεργειῶν ἐν τῇ δημοσίᾳ διοικήσει.—Γενικοὶ κανόνες καὶ συμπεράσματα.

ΔΗΜΟΣΙΟΝ ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΚΑΙΟΝ

Εἰδικὸν Μέρος

Α'. Περί τῶν συμβατικῶν κανόνων.—Γενικά περὶ συνθηκῶν.—Συνομολόγησις, ἱκανότης, ἐγκυρότης, σύνταξις, μονογράφησις, προσχώρησις, ἐπιφύλαξις, ἐπικύρωσις, μετατροπὴ, καταχώρησις.—Αποτελέσματα, ἐρμηνεία καὶ λήξις τῶν συνθηκῶν.—Σύγκρουσις πρὸς ἄλλους κανόνες.

Β'. Περί ὀργανώσεως τῆς διεθνoῦς κοινωνίας.—Ιστορικὴ ἀνασκόπησις. Ἀμφικτυονία. Ἱερὰ Συμμαχία. Κοινωνία τῶν Ἑθνῶν.—Όργανισμός Ἡνωμένων Ἑθνῶν. ἀρχή, σκοπός, ἀρμοδιότης, ὄργανα, λειτουργία.—Περιφερειακὴ ὀργάνωσις. Παναμερικανικὴ Ἐνωσις. Σοβιετικὸς συνασπισμός, Ἀρχιεπικὸς σύνδεσμος, Βαλκανικὸν Σύμφωνον, Ἀτλαντικὴ Συμμαχία.—Εἰδικῶς Εὐρωπαϊκὴ Κοινότης, θεμελίωσις, κύρια χαρακτηριστικά, θεσμοί, ἀρμοδιότης καὶ νομικὴ αὐτῶν φύσις, σχέσεις μετὰ τῶν διαφόρων διεθνῶν καὶ εὐρωπαϊκῶν ὀργανισμῶν.

Γ'. Περί εἰρηικοῦ διακανονισμοῦ τῶν διεθνῶν διαφορῶν.—Πολιτικὰ μέσα, Διπλωματικὰ διαπραγματεύσεις, φιλικὰ ἐνέργειαι, μεσολάβησις, διεθνεῖς ἐξεταστικὰ ἐπιτροπεῖαι, συνδιαλλαγὴ, συστήματα τῆς Κ.Τ.Ε., τοῦ Ο.Η.Ε. καὶ τῶν περιφερειακῶν ὀργανώσεων.—Νομικὰ μέσα.—Διαιτησίας μορφαί, διαδικασία, ἀποτελέσματα, περιπτώσεις ἐφαρμογῆς.—Διεθνὴς Δικαιοσύνη. Διεθνὲς Δικαστήριον τῆς Χάγης, ὀργάνωσις ἀρμοδιότης, ἐφαρμοστέον δίκαιον, καθήκοντα, διαδικασία, κύρος τῶν ἀποφάσεων, νομολογία.—Διάφορα δικαστήρια.

Δ'. Περί διεθνoῦς ἀσφαλείας.—Εγγυήσεις, διμερεῖς, περιφερειακὰ, γενικὰ Κ.Τ.Ε. καὶ Ο.Η.Ε.—Κυρώσεις, διπλωματικὰ, οικονομικὰ, στρατιωτικὰ.—Συστήματα τῆς Κ.Τ.Ε., τοῦ Ο.Η.Ε. καὶ τῶν περιφερειακῶν ὀργανώσεων περὶ συλλογικῆς ἀσφαλείας.

Ε'. Περί παραιτήσεως ἀπὸ τῆς αὐτοδικίας.—Τὸ δικαίωμα προσφυγῆς εἰς τὸν πόλεμον, ιστορικὴ ἐξέλιξις, θεωρία τῆς Ἐκκλησίας, περιορισμοὶ τοῦ θετικοῦ δικαίου.—Κοινωνία τῶν Ἑθνῶν, Σύμφωνον τῶν Παρισίων, περιφερειακὰ

σύμφωνα.—Ὁργανισμὸς τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν, κατάρξεις τοῦ δικαίωματος, ἐξαιρέσεις τῆς νομίμου ἀμύνης καὶ στρατιωτικῶν κυρώσεων.—Περιφερειακὰ σύμφωνα, συλλογικὴ ἄμυνα. ἀντίποινα στρατιωτικῆς φύσεως.—Παράιτησις τοῦ πολέμου εἰς τὸ ἐσωτερικὸν δίκαιον.—Τὸ ἐγκλημα τοῦ ἐπιθετικοῦ πολέμου καὶ ἡ τιμωρία τῶν ἐνόχων (ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου τῆς Νυρεμβέργης).

ΣΤ'. Περὶ διεθνoῦς προστασίας τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀναγνώσεως τοῦ δικαιώματος τῆς αὐτοδιαθέσεως τῶν λαῶν.—1) Ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸ διεθνὲς περιβάλλον, κανὼν καὶ ἐξαιρέσεις. Ἀπόλλιδες, μειονότητες, ἐργαζόμενοι, συμβατικαὶ περιπτώσεις.—Ὁ χάρτης τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν καὶ ἡ προστασία τοῦ ἀνθρώπου, Οἰκουμενικὴ Διακήρυξις τῶν Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων, Εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ Ο.Η.Ε., Εὐρωπαϊκὴ Σύμβασις τῆς Ρώμης, ἀρμοδιότητες, ὄργανα, λειτουργία.

2) Τὸ δικαίωμα τῆς αὐτοδιαθέσεως τῶν λαῶν. Ἱστορικὴ ἐξέλιξις καὶ φιλοσοφικὴ θεμελίωσις. Ἐφαρμογὴ κατὰ τῆς ἀρχῆς τῆς νομιμότητος, τοῦ συστήματος τῆς ἰσορροπίας, τῶν φυσικῶν συνόρων καὶ τῆς ἐνότητος τῆς Πολιτείας.—Ἀναγνώρισις τῆς ἀρχῆς μετὰ τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον διὰ τὴν ἀνασχυρῶσιν τοῦ χάρτου τῆς Εὐρώπης καὶ ὡς κανὼνος ἐξαιρετικοῦ δικαίου.—Δημοψήφισμα καὶ περιπτώσεις ἐφαρμογῆς.—Διὰ τοῦ Χάρτου τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν, ἀναγνώρισις τῆς ἀρχῆς ὡς κανὼνος γενικῶς ἀναγνωριζομένου, ἄρθρ. 1 καὶ 55, κεφάλαια XI καὶ XII.—Ἑρμηνεία τοῦ χάρτου, ἀποφάσεις Γενικῆς Συνελεύσεως, εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς προστασίας τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων.—Διεθνὴς πρακτικὴ ἀναγνώσεως καὶ ἐφαρμογῆς τῆς αὐτοδιαθέσεως ἐνώπιον τοῦ ΟΗΕ, περιπτώσεως ἐν ἐκκρεμότητι—Εἰδικῶς περὶ Κύπρου.

ΙΔΙΩΤΙΚΟΝ ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΚΑΙΟΝ

Γενικά.—Ὁρισμός, ἐκτασις, φύσις, πηγαί, γενικαὶ ἔννοιαι καὶ ἀρχαί.

Στοιχεῖα συγκρούσεως νόμων.—Γενικὰ καὶ ἰδιαιτέρως ἐπὶ τῶν γενικῶν ἀρχῶν τοῦ δικαίου καὶ τῶν ἐνοχικῶν σχέσεων.

Ἰθαγένεια, κανόνες κτήσεως, ἀπωλείας καὶ ἀνακτήσεως.

Δίκαιον τῶν ἀλλοδαπῶν.—Νομικὴ θέσις καὶ δικαιώματα.—Δικαστικὴ προστασία.—Ἀπέλασις καὶ ἐκδοσις.

Διοικητικὸν διεθνὲς δίκαιον.—Γενικαὶ ἀρχαὶ καὶ συγκρούσεις νόμων.

ΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Ἐνοχικὸν Δίκαιον.

Ἐννοια τῆς ἐνοχῆς.—Διάφορα εἶδη ἐνοχῶν.—Παροχαὶ ὡς ἀντικείμενα τῶν ἐνοχῶν.—Ἀδυναμία παροχῆς καὶ ὑπερημερία τοῦ ὀφειλέτου.—Ὑπερημερία τοῦ δανειστοῦ.—Ἐννοια τοῦ διαφέροντος.—Ἐννοια τοῦ τόκου.—Ἐνοχαὶ ἐκ

συμβάσεων.—'Αρχαὶ ἐπὶ ἀμφοτεροβαρῶν συμβάσεων.—Συμβατική ὑπαναχώρησις.—'Αρραβὼν καὶ ποινικὴ ρήτρα.—Σύμβασις ὑπὲρ τρίτου καὶ εἰς βάρος τρίτου.—'Απόσβεσις τῶν ἐνοχῶν.—'Εκχώρησις.—'Αναδοχὴ χρέους.—'Ενοχὴ εἰς ὁλόκληρον.—Δωρεά.—Πώλησις καὶ ἀνταλλαγή.—Μίσθωσις : διάφορα εἶδη μίσθωσης (μίσθωσις πράγματος, μίσθωσις ἀγροτικῆς κτήματος ἢ ἄλλου προσδοκώμενου, ἐπίμορτος ἀγροληψία, μίσθωσις ἐργασίας, μίσθωσις ἔργου).—Μεσιτεία.—Προκήρυξις.—'Εντολή.—Διοίκησις ἀλλοτρίων.—'Επιτεία.—Κοινωνία.—Δάνειον.—Χρησιδάνειον.—Παρακαταθήκη.—'Εγγύησις, συμβιβασμός, ἀναγνώρισις χρέους.—'Ανώνυμα χρεώγραφα.—'Αδικολόγητος πλουτισμός.—'Αδικοπραξίαι.—Καταδολίευσις τῶν δανειστῶν.

Κληρονομικὸν Δίκαιον.

Κληρονομικὴ διαδοχὴ ἐν γένει.—'Εννοια κληρονόμων.—Διαδοχὴ ἐκ διαθήκης.—Σύνταξις, ἀνάκλησις καὶ δημοσίευσις τῶν διαθηκῶν.—Περιεχόμενον τῆς διαθήκης.—'Εξ ἀδιαθέτου διαδοχὴ.—Δίκαιον τῶν ἀναγκαίων κληρονόμων.—Νόμιμος μῶρα.—Κλησις εἰς τὴν κληρονομίαν.—'Αποδοχὴ καὶ ἀποποίηση τῆς κληρονομίας.—Κτῆσις αὐτῆς.—Κληρονομικὴ ἀναξιοδότης.—Συγκλάζουσα κληρονομία.—'Αγωγή περὶ κλήρου.—Σχέσις μετὰ τῶν κληρονόμων.—Συνεισφορά.—Κληρονόμος ἐξ ἀπογραφῆς.—Δικαστικὴ ἐγκαθάρισις τῆς κληρονομίας.—Κληρονομικὸν καταπίστευμα.—'Εκποίηση τῆς κληρονομίας.—Κληρονομητήριον.—Κληροδοσίαι.—Τρόπος.—'Εκτελεσταὶ διαθηκῶν.—'Η αἰτίη θανάτου δωρεά.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ (ΣΤΟΙΧΕΙΑ)

'Οργανισμός πολιτικῶν δικαστηρίων.—Διαικισία.—Δικαιοδοσία καὶ ἀρμοδιότης δικαστηρίων.—Εἶδη ἀρμοδιότητος (καθ' ὕλην, κατὰ τόπον κλπ.).—Δωσιδικαίαι.—'Αποφάσεις καὶ εἶδη αὐτῶν.—'Αποδεικτικὰ μέσα.—'Ενδικα μέσα.—'Εκτέλεσις.

Β'. ΚΥΚΛΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΕΦΗΡΜΟΣΜΕΝΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Σημασία τῆς πολιτικῆς τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐμπορίου.

'Εξωτερικὸν ἐμπόριον.—Γενικά.—'Εμπορεύματα.—Κεφάλαιον.—'Εργασία.—'Υπηρεσία μεταφορᾶς.—Μεσολάβησις ὑπηρεσίας ἐμπορίου.—Μεσολάβησις ὑπηρεσίας πίστεως.—Μεσολάβησις ὑπηρεσίας ἀσφαλιστικῆς.—'Αλλαι περιπτώσεις μεσολαβήσεως.—Συνέπειαι τῆς διεθνoῦς ἐπικοινωνίας.—Σχηματισμός τῆς τιμῆς τῶν πιστωτικῶν ὀργάνων.

Ἴσοζυγιον λογαριασμῶν.—Γενικά.—Θεωρία Riccardo.—Θεωρία κυκλοφοριακῶν μέσων.—Πολιτικὴ τοῦ προεξοφλητικοῦ τόκου.—Ἄλλα μέσα πρὸς ἰσοσκέλισιν τοῦ ἰσοζυγίου τῶν λογαριασμῶν.

Ἱστορικὴ ἐξέλιξις τῆς πρακτικῆς πολιτικῆς.—Γενικά.—Θεωρία Riccardo ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ διεθνοῦς ἐμπορίου.

Ἀνάπτυξις τῶν σχολῶν ἐλευθέρου ἐμπορίου καὶ προστατευτισμοῦ.—Σχολὴ ἐλευθέρου ἐμπορίου.—Ἐξαιρέσεις ἐλευθέρου ἐμπορ. ου.—Σχολὴ προστατευτισμοῦ.—Συμπεράσματα.

Ἱστορικὴ ἐξέλιξις τῆς πρακτικῆς πολιτικῆς.—Γενικά.—Ἱστορικὴ ἐξέλιξις τῆς πρακτικῆς πολιτικῆς ἀπὸ τοῦ 15ου αἰῶνος μέχρι τοῦ 1870.—Ἱστορικὴ ἐξέλιξις τοῦ συστήματος τοῦ ἐλευθέρου ἐμπορίου.—Ἡ διεθνὴς οἰκονομικὴ πολιτικὴ ἀπὸ τοῦ 1870–1902.—Ἡ διεθνὴς οἰκονομία ἀπὸ τοῦ 1902–1914.—Χαρακτηριστικὰ τῆς διεθνοῦς οἰκονομίας ἀπὸ τοῦ 1902–1914.—Ἡ διεθνὴς οἰκονομία μετὰ τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον.—Προταθέντα μέτρα πρὸς ἄρσιν τῆς ἀνωμαλίας.—Συμπεράσματα.

Περιορισμοὶ εἰσαγωγῆς καὶ ἐξαγωγῆς.—Μέτρα ἐκτὸς τῶν δασμῶν ρυθμιστικὰ τῆς διεθνοῦς συναλλαγῆς.—Ἐπίδρασις τῶν περιορισμῶν ἐπὶ τῆς οἰκονομίας.—Συμψήφιστικά γραφεῖα.—Δασμοὶ (ἐξαγωγικοί, εἰσαγωγικοί).—Τεχνικὴ τοῦ δασμοῦ.—Τεχνικὴ κατάρτισις δασμολογίου.

Ἐπίδρασις τοῦ προστατευτικοῦ δασμοῦ ἐπὶ τῶν τιμῶν.—Γενικά.—Ἐπίδρασις προστατευτικῶν δασμῶν ἐπὶ τῶν τιμῶν.

Ἐμπορικαὶ διεθνεῖς συμβάσεις.—Προϋποθέσεις τοῦ κύρους.—Οἰκονομικὸν ἀντικείμενον καὶ γενικοὶ συντελεσταὶ ἐνεργοῦντες κατὰ τὴν συνομολόγησιν τῶν ἐμπορικῶν συμβάσεων.—Εἰδικὰ δασμολογικὰ συμβάσεις.—Ἡ ρῆτρα τοῦ μᾶλλον εὐνοουμένου κράτους.

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Εἰσαγωγή εἰς τὴν ἀγροτικὴν οἰκονομικὴν καὶ πολιτικὴν.—Ἡ γεωργία καὶ αἱ οἰκονομικαί, κοινωνικαὶ καὶ πολιτικαὶ ἐπιστῆμαι.—Τί εἶναι γεωργία ;—Φυσικαὶ καὶ οἰκονομικαὶ ἐπιστῆμαι.—Οἰκονομικὴ καὶ πολιτικὴ.—Συναφεῖς ἐπιστῆμαι.

Ἀγροτικὴ οἰκονομία καὶ οἰκονομική.—Ὅρισμός καὶ περιεχόμενον.—Ἐξέλιξις τῆς γεωργικῆς οἰκονομίας.—Γένεσις τῆς κτηνοτροφίας καὶ τῆς γεωργίας.—Ὁ γεωργικὸς πολιτισμός.—Πρόοδοι τῆς γεωργικῆς οἰκονομίας εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους.—Ἀνάπτυξις τῆς γεωργικῆς οἰκονομικῆς.—Ἡ οἰκιακὴ οἰκονομία.—Ἡ ἐκχρηματισμένη οἰκονομία.—Ζητήματα ἐρεῦνης τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας.

Ἀγροτικὴ πολιτική.—Ἐννοια καὶ σκοπός.—Ἡ ἀγροτικὴ πολιτικὴ εἰς τὴν πρᾶξιν.—Ἀρχαῖος πολιτισμός : Αἴγυπτος, Βαβυλωνία, Ἀσσυρία, Ἀρχαία

Ἑλλάς, Μακεδονικὸν Κράτος, Ρώμη, Βυζάντιον, Μεσαιῶν.—Ἡ ἀπελευ-
θέρωσις τῶν χωρικῶν.—Ὁ ἐσωτερικὸς ἐποικισμὸς καὶ αἱ ἀποικίαι.—Νεώ-
τεροι χρόνοι.—Ἡ ἀγροτικὴ πολιτικὴ ὡς ἐπιστήμη.—Ἱστορικὴ ἀπόψις.—Τὰ
προβλήματα τῆς ἀγροτικῆς πολιτικῆς.

Ἱστορικὴ ἐπισκόπησις τῆς οἰκονομίας καὶ τῆς οἰκονομικῆς πολιτικῆς ἐν
Ἑλλάδι.—Ἐπὶ τουρκοκρατίας καὶ βενετοκρατίας.—Ἐργεῖος ἰδιοκτησία.—Φο-
ρολογία. Πληθυσμός.—Ἐμπόριον.—Βιοτεχνία.—Ναυτιλία.—Κοινωνικὴ ζωή.—
Παρατηρήσεις.—Εἰς τὸ ἑλληνικὸν Κράτος καὶ τὰς προσχωρηθείσας περι-
φερείας :—Ἐπανάστασις καὶ Καποδίστριας.—Βασιλεῖα Ὁθωνος.—Βασιλεῖα
Γεωργίου τοῦ Α'.—Περίοδος τῶν πολέμων.—Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος καὶ
ἡ κρίσις.—Κατευθύνσεις καὶ συμπεράσματα.—Γενικά.—Δημογραφία καὶ ἡμε-
ρομίσθια.—Γεωγραφία, κτηνοτροφία, δάση.—Βιοτεχνία, βιομηχανία, μεταλ-
λευτική, ἐμπόριον καὶ πίστις.—Ναυτιλία καὶ συγκοινωνία.—Δημοσιονομικὴ
ἀπόψις.

Οἰκονομικὴ καὶ κοινωνικὴ σημασία τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς.—ὑπερ-
χὴ καὶ μειονεκτήματα τῆς γεωργίας.—Τὰ πλεονεκτήματα τῆς γεωργίας.—
Γεωργικὴ καὶ βιομηχανικὴ παραγωγή.—Κατευθύνσεις βιομηχανικῆς παρα-
γωγῆς ἐν Ἑλλάδι.—Ὁ γεωργικὸς πληθυσμός.—Τὸ ἔθνικόν εἰσόδημα.—Ὅρι-
σμός καὶ ἐξηγήσεις.—Κατανομὴ καὶ διακυμάνσεις τοῦ ἔθνικοῦ εἰσοδήματος.—
Παρατηρήσεις καὶ συμπεράσματα.—Ἡ σπουαιότης τοῦ ἐμπορίου γεωργικῶν
προϊόντων.

Αἱ γεωργικαὶ κρίσεις.—Γεωργικαὶ καὶ κυκλικαὶ κρίσεις.—Ὅρισμός καὶ
ἐξηγήσεις.—Γενικαὶ αἰτίαι τῶν κρίσεων.—Ἱστορία τῶν γεωγραφικῶν κρί-
σεων.—Ἡ παγκόσμιος γεωργικὴ κρίσις τοῦ 1929.—Συμπτώματα.—Αἰτίαι τῆς
κρίσεως.—Ληφθέντα μέτρα.—Αποτελέσματα καὶ συμπεράσματα.—Ἡ κρίσις
εἰς τὴν Ἑλλάδα.—Ἡ πτώσις τῶν τιμῶν.—Συνέπειαι τῆς κρίσεως.—Ληφθέντα
μέτρα.—Κριτικὴ τῶν μέτρων καὶ ἀποτελέσματα.—Οἰκονομικὸν ἀποτέλεσμα
τῆς κρίσεως.

Σύγχρονοι τάσεις τῆς ἀγροτικῆς πολιτικῆς.—Ὁ προστατευτισμὸς εἰς τὴν
γεωργίαν.—Ἱστορικὴ ἀπόψις.—Θεωρητικὴ ἀπόψις.—Πρακτικὴ ἀπόψις.—Ὁ
προστατευτισμὸς εἰς τὴν Ἑλλάδα.—Ἡ τάσις πρὸς τὴν αὐτάρκειαν.—Ἡ
αὐτάρκεια εἰς τὴν θεωρίαν.—Ἡ αὐτάρκεια εἰς τὴν πράξιν.—Ἡ τάσις πρὸς
τὴν αὐτάρκειαν ἐν Ἑλλάδι.—Ἡ διευθυνομένη ἀγροτικὴ οἰκονομία.—Ἱστορία
καὶ περιεχόμενον.—Σκοπὸς καὶ μέσχα.—Ὁργάνωσις.—Ἡ διευθυνομένη οἰκονο-
μία ἐν Ἑλλάδι.—Δυσχέρεια.—Συμπέρασμα.

Εἰδικὰ τινα ζητήματα.—Τὰ παραγωγικὰ ἔργα.—Ἡ ἀγροτικὴ μεταρρύθμι-
σις.—Οἱ γεωργικοὶ συνεταιρισμοί.—Ἡ ἀγροτικὴ πίστις.—Αἱ γεωργικαὶ
ἀσφαλίσεις.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΘΕΩΡΙΩΝ

Προϊστορία.—Ἡ οἰκονομικὴ σχέσις πρὸ τῆς διαμορφώσεως τῆς οἰκονομικῆς ἐπιστήμης.—Ἀρχιότης, Μεσσίων, χαρὰ τῆς νεωτέρας οἰκονομικῆς ἐπιστήμης.—Ἐμποροκρατία καὶ Καμεραλισμός.—Ἱστορία.—Ἡ διαμόρφωσις τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας εἰς ἀντοτελῆ ἐπιστήμην.—Τὸ σύστημα τοῦ Οἰκονομικοῦ Φιλελευθερισμοῦ.—Ἀντίπαλοι τοῦ Οἰκονομικοῦ Φιλελευθερισμοῦ.—Νεωτέρα κριτικὴ τοῦ Οἰκονομικοῦ Φιλελευθερισμοῦ.—Ἐπιστημονικὸς σοσιαλισμός.—Γερμανικὴ Ἱστορικὴ οἰκονομικὴ σχολή.—Προσπάθειαι ἀναγεννήσεως κλασσικῶν ἀντιλήψεων.—Ἀντίπαλοι ἱστορικῆς σχολῆς.—Ψυχολογικὴ-ὑποκειμενικὴ κατεύθυνσις.—Μεσάζουσαι ἀντιλήψεις.—Κοινωνικὴ-δικαιονομικὴ κατεύθυνσις.—Ἡ νεωτέρα οἰκονομικὴ ἐπιστήμη ἐν Ἑλλάδι.—Εἰκοστὸς αἰὼν.—Νεώτερα ρεύματα.—Νεορωμαντισμός.

ΔΗΜΟΣΙΟΝ ΛΟΓΙΣΤΙΚΟΝ

Εἰσαγωγή.—Ὅρισμός δημοσίου λογιστικοῦ.—Διάκρισις δημοσιολογιστικοῦ ἀπὸ τοῦ δημοσιονομικοῦ συστήματος.—Διαιρέσεις δημοσίου λογιστικοῦ.—Διάκρισις ἐλέγχου.—Κεντρικὰ καὶ περιφερειακὰ ὄργανα τοῦ δημοσίου λογιστικοῦ.—Νομοθετήματα δημοσίου λογιστικοῦ.

Προϋπολογισμός τοῦ κράτους.—Τρόπος καταρτίσεως προϋπολογισμοῦ.—Σχέσις κυβερνήσεως καὶ βουλῆς ἐν τῇ καταρτίσει καὶ ψήφισι τοῦ προϋπολογισμοῦ.—Περιορισμοὶ ἑκατέρας τῶν ἐξουσιῶν τούτων.—Οἰκονομικὸν ἔτος καὶ χρήσις.

Τὸ λογιστικὸν σύστημα τῆς Ἑλλάδος.—Βεβαίωσις ἐσόδων.—Εἴσπραξις ἐσόδων.—Ἀνάληψις ὑποχρεώσεων εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.—Ἐκκαθάρισις ἐξόδων καὶ ἐντολὴ πληρωμῆς αὐτῶν.—Προληπτικὸς ἔλεγχος ἐπὶ τῶν ἐνταλμάτων, ἐνασκούμενος ὑπὸ τῶν παρέδρων ἢ ἐπιτρόπων τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου.—Ἀποστολὴ καὶ ἐξόφλησις τῶν χρηματικῶν ἐνταλμάτων ἀπὸ τοῦ ταμίας.—Διάκρισις πληρωμῶν τοῦ δημοσίου.—Συμφωνίαι διὰ λογαριασμὸν τοῦ δημοσίου.

Περὶ κρατικῶν προμηθειῶν καὶ δημοσίων ἔργων.—Ὑπηρεσία κρατικῶν προμηθειῶν.—Ἀρμοδιότης αὐτῆς.—Τίνες προμήθειαι ἐξαιροῦνται τῆς ἀρμοδιότητος τῆς ὑπὲρ κρατ. προμηθειῶν;—Τίνες εἶναι δεκτοὶ εἰς τοὺς δημοσίους διαγωνισμοὺς καὶ τίνες ἀποκλείονται;—Τρόπος διεξαγωγῆς διαγωνισμῶν.—Περιεχόμενον διακηρύξεως.—Διεξαγωγὴ δημοπρασίας.—Συμφωνίαι πρὸς ἐκτέλεσιν δημοσίων ἔργων.

Ἀπολόγισμός καὶ γενικὸς ἰσολογισμός.—Περὶ χρεῶν τοῦ δημοσίου.—Παραγραφὴ τῶν χρεῶν τοῦ δημοσίου.—Ὅρισμός παραγραφῆς καὶ δικαιολο-

γικός λόγος τῆς βραχείας παραγραφῆς τῶν κατὰ τοῦ δημοσίου ἀπαιτήσεων.— Διαφορὰ μεταξὺ παραγραφῆς τοῦ λογιστικοῦ νόμου καὶ τῆς ἀποσβεστικῆς.— Ἀγωγαὶ κατὰ τοῦ δημοσίου, μὴ ὑπαγόμεναι εἰς τὴν πενταετῇ παραγραφῇ.— Διακοπὴ καὶ ἀναστολὴ τῆς παραγραφῆς.— Συμπλήρωσις τῆς παραγραφῆς.— Ἀποτελέσματα τῆς παραγραφῆς.— Παραγραφὴ τῶν ἀγωγῶν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ τῶν στρατιωτικῶν.— Ἐναρξίς παραγραφῆς.— Κατάσχεσις παρὰ τῷ δημοσίῳ.— Ἐκχώρησις τῶν χρεῶν τοῦ δημοσίου.

Ὁργάνωσις τῆς Γεν. Διευθύνσεως Δημοσίου Λογιστικοῦ καὶ ὀργανισμὸς δημοσίων ταμείων.— Ἀρμοδιότης τῶν δημοσίων ταμείων.— Διάκρισις τοῦ προσωπικοῦ τῆς ταμειακῆς ὑπηρεσίας τοῦ κράτους.— Ἐγγύησις δεδομένη ὑπὸ τῶν ταμ. ὑπολόγων.— Ἐπιμεληταὶ κατασχέσεων.

Περὶ εἰσπράξεων καὶ πληρωμῶν.— Λογιστικὸν εἰσπράξεων καὶ πληρωμῶν.— Περὶ τῆς συγκεντρώσεως τῶν εἰσπράξεων καὶ πληρωμῶν τοῦ δημοσίου παρὰ τῇ Τραπεζῇ τῆς Ἑλλάδος.— Πρωτόκολλον τῆς Γενεῦλης τοῦ 1927 καὶ τρόπος ἐφαρμογῆς τῶν σχετικῶν διατάξεων αὐτοῦ εἰς τὰ ταμεῖα.— Πράκτωρ τῆς Ἑλλάδος.— Εἰδικοί ταμίαι.— Ὁρισμὸς εἰδικοῦ ταμίου.— Προξενικαὶ ἀρχαί.— Τελωνειακαὶ ἀρχαί.— Τηλεγραφικοὶ ὑπάλληλοι κλπ.

Περὶ δημοσίων ὑπολόγων.— Γενικαὶ διατάξεις ἀφορῶσαι εἰς τοὺς δημοσίους ὑπολόγους ἐν γένει.— Ἐπιθεώρησις τῶν δημοσίων ὑπολόγων.— Ἐλλείμματα ὑπολόγων.

Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον.— Ἀρμοδιότης Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου.— Συγκρότησις καὶ διαίρεσις αὐτοῦ.— Ἐλεγχος ἐξόδων ἐνασχομένου ὑπὸ τοῦ Συνεδρίου.— Παρακολούθησις δημ. ἐσόδων.— Ἐξέτασις ἀπολογισμοῦ καὶ γενικοῦ ἰσολογισμοῦ.— Ἐπιτήρησις καὶ ἔλεγχος δημ. ὑπολόγων (μηνιαῖοι καὶ ἐτήσιοι λογαριασμοί).— Ἐνδικοὶ μέσα κατ' ἀποράσεων τοῦ Ἐλεγκτ. Συνεδρίου.— Λογαριασμοὶ ὑπολόγων ἐξ ἐνταλμάτων προπληρωμῆς.— Εὐθύνῃ δημ. ὑπαλλήλων διὰ ζημίας ἐπενεχθείσας ὑπ' αὐτῶν εἰς τὸ δημόσιον.

ΔΗΜΟΣΙΟΝΟΜΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Περὶ δημοσιονομικοῦ δικαίου ἐν γένει καὶ φορολογικοῦ δικαίου.— Ποῦν τὸ ἀντικείμενον τοῦ δημοσιονομικοῦ δικαίου ἐν γένει καὶ τίνες οἱ κυριώτεροι κλάδοι αὐτοῦ.— Φορολογικὸν δίκαιον.— Φορολογικὰ συστήματα καὶ ἐξέλιξις αὐτῶν.— Εἰδικώτερον οἱ παράγοντες, οἱ ἐπιδρῶντες ἐπὶ τὴν διαμόρφωσιν τῶν φορολογικῶν συστημάτων.— Τοπικὰ καὶ χρονικὰ ὅρια τῆς ἰσχύος τῶν φορολογικῶν νόμων.— Κανόνες, νομικοὶ καὶ πολιτικοί, διάποντες τὴν φορολογία.— Ὁ κανὼν τῆς νομιμότητος, τῆς ἰσότητος, τῆς βεβαιότητος καὶ τῆς καθολικότητος τοῦ φόρου.

Περιγραφή του έν 'Ελλάδι διαμορφωθέντος συστήματος φορολογίας.
 'Ο φόρος επί τής έργείου ιδιοκτησίας.—'Ο φόρος επί του εισοδήματος των γεωργικών καί κτηνοτροφικών επιχειρήσεων.—'Η φορολογία επί του εισοδήματος των κινητών αξιών καί επί του κινητού πλούτου.—'Η φορολογία επί των έμπορικών καί βιομηχανικών επιχειρήσεων.—'Η φορολογία επί των εισοδημάτων τής προσωπικής εργασίας.—'Ο φόρος επί του συνολικού εισοδήματος.—'Ο ένιαίος φόρος του εισοδήματος (1955).—Φόροι επί τής περιουσίας.—'Ο φόρος του κεφαλαίου καί τής περιουσίας έν 'Ελλάδι.—'Ο φόρος επί των κληρονομιών, δωρεών, προικών καί κερδών λαχείου.—Φορολογία επί του αὐτομάτου ὑπερτιμήματος ακινήτων καί επί τής μεταβιβάσεως αὐτῶν.—Τά τέλη χαρτοσήμου ειδικώτερον (καί κυρίως ταῦτα ὡς φόρος επί των συναλλαγῶν).—Εἰδικοὶ φόροι καταναλώσεως (εἰδῶν πρώτης ἀνάγκης, εἰδῶν εὐρείας χρήσεως καί περιορισμένης ἀποδόσεως.—Γενικοὶ φόροι καταναλώσεως καί ειδικώτερον ὁ φόρος κύκλου ἐργασιῶν.

Τὰ διοικητικὸν στάδιον τής φορολογικῆς ἐνοχλῆς.—'Η βεβαίωσις τοῦ φόρου.—'Ο συμβιβασμὸς ἐπὶ φορολογικῶν διαφορῶν.—Αἱ φορολογικαὶ ποιναί.

Φορολογικὰ δικαστήρια καί φορολογικαὶ διαφοραί.—Φύσις καί κατ'ἑξοχήν τῶν φορολογικῶν διαφορῶν.—'Ιστορία τῶν φορολογικῶν δικαστηρίων έν 'Ελλάδι.—Καθεστῶς τοῦ Συντάγματος τοῦ 1952.—Εἰδικὰ φορολογικὰ δικαστήρια, σύνθεσις καί ἀρμοδιότης αὐτῶν.

Γ'. ΚΥΚΛΟΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

'Η Τελικὴ Πράξις τοῦ Συνεδρίου τής Βιέννης (1815).—'Ιερὰ Συμμαχία καί Πενταρχία.—Καθεστῶς τῶν 'Ιονίων Νήσων.—'Αντίδρασις κατὰ τοῦ ἔργου τής Βιέννης καί τοῦ συστήματος τής 'Ιερᾶς Συμμαχίας.—Διεθνεῖς συνδιασκέψεις καί προκήρυξις τοῦ Προέδρου Μονρόε.—'Ελληνικὴ 'Ανεξαρτησία, διεθνεῖς πράξεις ἀπὸ τής κηρύξεως τής ἐπανστάσεως μέχρι τής ἀναγνωρίσεως τοῦ νέου ἑλληνικοῦ κράτους (1832).—'Επανστασεις τοῦ 1830 καί ἀνεξαρτησία τοῦ Βελγίου.—Κρίσις εἰς τὴν 'Ανατολὴν (1832-1841).—'Ανταγωνισμὸς τῶν Μεγάλων Δυνάμεων (1841-1848).—'Επείσوديον Παριζιανόν.—Εὐρωπαϊκὴ κρίσις τοῦ 1848, ἐπανστασεις καί καταστολή.—Κριματικὸς πόλεμος, ἐπέμβασις εἰς τὴν 'Ελλάδα καί Συνέδριον τῶν Παρισίων τοῦ 1856.—'Ιδρυσις τοῦ Βασιλείου τής 'Ιταλίας (1861).—Γεγονότα εἰς τὰ Βαλκάνια μέχρι τοῦ 1868.—'Αποικιακὴ πολιτικὴ τῶν Μεγάλων Δυνάμεων.—'Αὐστροπρωσικὸς πόλεμος

και διάλυσις τῆς Γερμανικῆς Συμπολιτείας (1866).—Πρωσσογαλλικός πόλεμος και ἱδρυσις τῆς Γερμανικῆς Αὐτοκρατορίας (1871).—Ρωσοτουρκικός πόλεμος, συνθήκη τοῦ Ἀγίου Στεφάνου και Συνέδριον τοῦ Βερολίνου (1878).—Σχηματισμός τῆς Τριπλῆς Συμμαχίας και Ρωσογαλλική συμμαχία (1879)–1893).—Κρητικὸν ζήτημα και ἑλληνοτουρκικός πόλεμος τοῦ 1897.—Ἀποικιακὴ πολιτικὴ τῶν Μεγάλων Δυνάμεων. Μαροκινὸν ζήτημα και ἀγγλογαλλικὴ συνεννόησις τοῦ 1904.—Ἀνατολικὸν ζήτημα. Ἰταλοτουρκικός πόλεμος και βαλκανικοὶ πόλεμοι 1912–1913.—Πρῶτος παγκόσμιος πόλεμος, ἀντίθετοι συνασπισμοί, συμμαχίαι και ἐπέμβασις τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν.—Ρωσικὴ ἐπανάστασις.—Συνθήκαι Εἰρήνης και Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν.—Ἡ Ἑλλάς και αἱ συνθήκαι τῶν Σεβρῶν και τῆς Λωζάννης.—Περίοδος κατευνασμοῦ και προσπάθειαι ἐμπεδώσεως τῆς Εἰρήνης.—Φασισμός και ἐθνικοσοσιαλισμός, ἄξων Βερολίνου–Ρώμης.—Κρίσις τῆς ἀσφαλείας τῶν κρατῶν, κατὰ κτησις τῆς Αἰθιοπίας, ἐμφύλιος πόλεμος εἰς Ἰσπανίαν, προσάρτησις τῆς Αὐστρίας, ζήτημα Τσεχοσλοβακίας και αἱ συμφωνίαι τοῦ Μονάχου.—Ἡ θέσις τῆς Ἑλλάδος και ἡ ἐξωτερικὴ αὐτῆς πολιτικὴ εἰς τὰς παραπονώς τῆς κηρύξεως τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου.—Ἡ Ἰταλικὴ ἐπίθεσις και γερμανικὴ ἐπέμβασις, ἡ θρυλικὴ ἄμυνα και ἡ μεγαλειώδης ἀντίστασις κατὰ τῶν κατακτητῶν.—Αἱ συνθήκαι τῆς ἀπελευθερώσεως και ἡ νέα διάθρωσις τῆς παγκοσμίου κοινότητος.

Δ'. ΚΥΚΛΟΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Φιλοσοφία τῶν ἀξιῶν ἐν τῇ κοινωνικῇ ζωῇ.—Οὐσία τοῦ πολιτισμοῦ.—Φιλοσοφία τῆς ἱστορίας, τῆς κοινωνίας και τοῦ πολιτισμοῦ.—Τομεῖς τοῦ πνεύματος : θρησκεία, καλλιτεχνία, ἐπιστημονικὴ και φιλοσοφικὴ διανόησις κλπ.—Βαθμοὶ ἐπιτεύξεως τῶν πολιτιστικῶν ἀξιῶν : ἐξωτερικεύσις τοῦ πνευματικοῦ ἐνεργήματος, ἀναγνώρισις, βίωσις.—Τὸ πρόβλημα τῆς πηγῆς τοῦ πολιτισμοῦ : θεωρίαι τῶν Comte, Freud, Spengler, Jung.—Τὸ πολιτιστικὸν ἰδεῶδες.—Διδαχθεῖσαι ἀπόψεις.—Ὁ ἀνθρωπισμός και ἡ ἐλευθερία.—Ἐξέλιξις τῶν πολιτισμῶν.—Ἀκμή, πτώσις και ἀνακύκλωσις τῶν πολιτισμῶν.—Προσωπικός πολιτισμός και καλλιέργεια τῆς προσωπικότητος («Μόρφωσις») ἐν τῇ εὐρείᾳ ἐννοίᾳ.—Ἀγωγή τῶν βουλευτικῶν κλίσεων, τῆς ἡθικῆς συνειδήσεως, τοῦ συναισθήματος, τῆς αἰσθητικῆς συνειδήσεως.—Συμβολὴ τῶν ἀτόμων εἰς τὸν προϋόντα ἐκπολιτισμὸν.—Οἱ «μεγάλοι ἄνδρες» ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ πνεύματος.

Ε'. ΚΥΚΛΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΦΥΣΕΩΣ**ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΑ****Είσαγωγή.**

Έργον και έννοια τής επιστήμης.

Μεθοδολογία.—Ατομική και όμαδική (στατιστική) παρατήρησις.—Πειραματική και παθολογική μέθοδος.

Γενικαί βιολογικαί γνώσεις.

Σωματικός βίος τών ανθρώπων.

Πνευματικός και ψυχικός βίος τών ανθρώπων.

Κοινωνικός βίος τών ανθρώπων.

Τά διάφορα βιοκοινωνικά παθολογικά φαινόμενα. ώς παράγοντες έγκληματικότητας.

Σωματολογικά παθολογικά φαινόμενα (σωματική καχεξία, σωματικά άνωμαλία, σωματικά νόσοι, θνησιγενή στοιχεία τής ανθρώπινης κοινωνίας).

Πνευματικά παθολογικά φαινόμενα (όλιγοφρενία, άμβλύνοια).

Ρυχικά παθολογικά φαινόμενα (ψυχικά άνωμαλία, ψυχικά νόσοι).

Κοινωνικά παθολογικά φαινόμενα (έγκληματικότης, έπαιτεία, αλητεία, έταιρίσεις, όνιοφυγία, τοξικομανία, αύτοκτονία, άθεία, άνατρεπτικά ιδέαι, άπαιδευσία, πενία, πόλεμοι κλπ.).

Αιτιολογία τών βιοκοινωνικών παθολογικών φαινομένων.

Έσωγενεΐς παράγοντες.—*Έξωγενεΐς παράγοντες.*—Θεωρία κτήσεως : (έμφύτου, έπικτητού, συγγένους).—Θεωρία χρήσεως.—Εϋθύνη.

Πάλη κατά τών βιοκοινωνικών παθολογικών φαινομένων.

Προληπτικά μέτρα.—Εϋγονική, πολιτική κλπ.

Κατασταλτικά μέτρα.

Εΐδικά θέματα : 1) 'Η μόρφωσις τοϋ άντικοινωνικοϋ χαρακτηήρος και ή άναμόρφωσις τοϋ κακώς μορφωθέντος χαρακτηήρος. 2) Διαφθορά άνγλίκων (αΐτιολογία, έμφάνισις και καταπολέμησις). 3) Θέματα έπιστημονικής άνακριτικής και 'Ιατροδικαστικής. 4) Θέματα Σωφρονιστικής. 5) Χριστιανική Κοινωνιολογία και Έγκληματολογία.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΦΟΙΤΗΤΟΥ

Δικαίωμα έγγραφης

Ὡς φοιτηταὶ τῆς Σχολῆς ἐγγράφονται οἱ κατετμημένοι ἀπολυτήριον γυμνασίου ἢ ἰσοτίμου ἀνεγνωρισμένης σχολῆς ἢ διδασκαλείου ἢ μέσης ἐμπορικῆς σχολῆς καὶ ἐπιτυχόντες εἰς εἰσιτήριο διγωνισμόν, προκηρυσσόμενον κατ' ἔτος δι' ὠρισμένον ἀριθμὸν θέσεων.

Πτυχιούχοι τῆς Ἀνωτάτης Γεωπονικῆς Σχολῆς, τοῦ Πολυτεχνείου, τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς Εὐελπίδων, Ἰκάρων, Ὑπαξιωματικῶν, Διαχειρίσεως, τῆς Γεωργικῆς Συνεταιριστικῆς Σχολῆς, τῆς Σχολῆς Τηλεγραφητῶν, τῶν Παιδαγωγικῶν Ἀκαδημιῶν καὶ ἄλλων ἀνωτάτων σχολῶν, ἐφ' ὅσον κέκτηνται ἀπολυτήριον γυμνασίου ἢ ἰσοτίμου ἀνεγνωρισμένης σχολῆς ἢ διδασκαλείου ἢ μέσης ἐμπορικῆς σχολῆς, ἐγγράφονται εἰς τὸ α' ἔτος ἀνευ εἰσιτηρίου δοκιμασίας.

Ἐπίσης ἀνευ εἰσιτηρίου ἐξετάσεως ἐγγράφονται καὶ οἱ ἀλλοδαποί, ὡς καὶ οἱ ὁμογενεῖς, ὧν ἡ οἰκογένεια διαμένει μονίμως εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν, ἐφ' ὅσον κέκτηνται τίτλους σπουδῶν, οἱ οἱ ἀνωτέρω ἀναφερόμενοι.

Σπουδασταὶ ἄλλης ἀνωτάτης ἡμεδαπῆς ἢ ἀλλοδαπῆς σχολῆς μετεγγράφονται εἰς τὴν Σχολὴν κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Συγκλήτου, ἥτις ἀποφασίζει καὶ περὶ τοῦ ἔτους τῶν σπουδῶν, εἰς ὃ δέον νὰ ἐγγραφῇ ὁ μετεγγραφόμενος, καὶ κατόπιν κατατακτικῶν ἐξετάσεων.

Πτυχιούχοι τῆς Νομικῆς Σχολῆς ἑκατέρου τῶν ἐν Ἑλλάδι Πανεπιστημίων ἢ τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν, ὡς καὶ τῶν Σχολῶν Ἀξιοματικῶν Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ Χωροφυλακῆς, δικαιοῦνται νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς τὸ τελευταῖον ἔτος τῶν σπουδῶν, ἐφ' ὅσον ὑποστώσιν ἐπιτυχῇ ἐξέτασιν, εἰς ἃ μαθήματα ἐκ τῶν διδασκομένων κατὰ τὸ α' καὶ β' ἔτος ἐν τῇ Σχολῇ δὲν ὑπέστησαν ἐπιτυχῇ ἐξέτασιν εἰς τὰς Σχολὰς ἐξ ὧν προέρχονται.

Εἰσιτήριοι διαγωνισμοὶ

Ὁ εἰσιτήριος διαγωνισμὸς εἶναι γραπτὸς, διεξάγεται δ' ἐνώπιον ἐπιτροπῶν ἐκ καθηγητῶν, ὡς καὶ ἀντιπροσώπου τοῦ Ὑπουργείου ἐπὶ τῆς Παιδείας. Ὁ διαγωνισμὸς γίνεται δι' ὠρισμένον ἀριθμὸν θέσεων, διενεργεῖται δὲ κατὰ τὸ τελευταῖον δεκαήμερον τοῦ Σεπτεμβρίου ἢ κατὰ τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ Ὀκτωβρίου ἐκάστου ἔτους.

Τὰ ἐξεταστέα μαθήματα ἀναφέρονται : α) εἰς τὴν ἐλληνικὴν ἱστορίαν ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῆς καθ' ἡμᾶς ἐποχῆς, β) εἰς ἔκθεσιν ἰδεῶν, γ) εἰς γραφὴν καθ' ὑπαγόρευσιν καὶ μετάφρασιν εἰς τὴν νεοελληνικὴν ἀρχαίου ἐλληνικοῦ κειμένου. Ἐξ αὐτῶν ἡ ἔκθεσις ἰδεῶν καὶ τὰ ἀρχαῖα ἐλληνικὰ θεωροῦνται ὡς βασικὰ μαθήματα.

Ἡ βαθμολογία γίνεται ἀπὸ τοῦ 0—10. Ἐπιτυχόντες θεωροῦνται ὅσοι ἔλαβον ἐν τῇ βαθμολογίᾳ γενικὸν μέσον ὅρον εἰς τὰ τρία ἐξεταζόμενα μαθήματα (Ἐκθεσιν, Ἀρχαῖα Ἑλληνικά καὶ Ἱστορίαν) τοῦλάχιστον 6, γενικὸν μέσον ὅρον εἰς τὰ δύο ἐξεταζόμενα βασικά μαθήματα (Ἐκθεσιν καὶ Ἀρχαῖα Ἑλληνικά) τοῦλάχιστον 5.

Οἱ ἐκ Ρουμανίας, Βουλγαρίας, Νοτιοσλαβίας καταφυγόντες ἐν Ἑλλάδι ὁμογενεῖς ἀπὸ τοῦ 1947 καὶ ἐντεῦθεν καὶ οἱ ἐκ Ρωσίας ἀπὸ τοῦ 1938 καὶ ἐντεῦθεν ἐγγράφονται ἄνευ εἰσιτηρίων ἐξετάσεων καὶ καθ' ὑπέρβασιν τοῦ ἐκάστοτε ὀριζομένου ἀριθμοῦ εἰσκατέων.

Οἱ ἐκ τῶν ὑφισταμένων τὴν εἰσιτήριον δοκιμασίαν δημόσιοι καὶ δημοτικοὶ ὑπάλληλοι, καὶ ἐν γένει ὑπάλληλοι ὀργανισμῶν δημοσίου δικαίου, ἐν λάβῳσι τὴν ὡς εἴρηται βᾶσιν τῆς βαθμολογίας, ἐγγράφονται καὶ πέραν τοῦ ὀρισθέντος ἀριθμοῦ εἰσκατέων, δυνάμει ἐιδικῆς διατάξεως ἰσχυροῦσης ὡς πρὸς τὴν Πάντειον.

Ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὸν εἰσιτήριον διαγωνισμὸν εἶναι τὰ ἐξῆς:

- 1) Ἀπολυτήριον ἢ ἀποδεικτικὸν Γυμνασίου ἢ ἄλλης Σχολῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως.
- 2) Πιστοποιητικὸν ἐγγραφῆς εἰς τὰ μητρώα Δήμου ἢ Κοινότητος.
- 3) Ἀπόσπασμα Ποινικοῦ μητρώου.
- 4) Μία φωτογραφία.
- 5) Αἰτήσεις συμμετοχῆς εἰς τὰς ἐξετάσεις.
- 6) Οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι καὶ οἱ ὑπάλληλοι νομικῶν προσώπων δέον νὰ προσκομίζωσι βεβαίωσιν τῆς ὑπηρεσίας των ἐμφαίνουσιν τὴν ιδιότητά των.

Τὰ ἐξέταστρα καθορίζονται ἐκάστοτε δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργείου ἐπὶ τῆς Παιδείας.

Ἑ γ γ ρ α φ α ι

Διὰ τὴν πρώτην ἐγγραφήν τινος ὡς φοιτητοῦ εἰς τὴν Σχολὴν ἀπαιτεῖται ἡ ὑποβολή: α) σχετικῆς αἰτήσεως, β) συμπληρωμένου στατιστικοῦ δελτίου, γ) διπλοτύπου πληρωμῆς τῶν τελῶν ἐγγραφῆς, δ) ἀποσπάσματος ποινικοῦ μητρώου, ε) ἀπολυτηρίου (ἢ ἀποδεικτικοῦ) τοῦ γυμνασίου ἢ τῆς ἰσοτίμου σχολῆς, ἐξ ἧς ἀπεφοίτησεν, ἐφ' οὗ ἐπικεκολλημένη ἡ φωτογραφία τοῦ αἰτούντος, ἐσφραγισμένη καὶ ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τοῦ γυμνασιάρχου, τοῦ διευθυντοῦ τῆς σχολῆς ἢ ἐτέρας ἐντεταλμένης δημοσίας ἀρχῆς, στ) πιστοποιητικοῦ ἐγγραφῆς εἰς τὸ δημοτυλόγιον, καὶ ζ) τριῶν φωτογραφιῶν.

Εἰς τὸν ἐγγραφέντα παρέχεται δελτίον ἀναγνωρίσεως καὶ βιβλιάριον σπουδῶν.

Διὰ τοὺς αἰτοῦντας μεταγγραφήν ἐξ ἄλλων Ἀνωτάτων Σχολῶν ἀπαιτεῖται ἐπιπροσθέτως ἡ ὑποβολὴ σχετικοῦ ἀποφοιτηρίου.

Ἐπὶ κατατακτηρίων ἐξετάσεων τῶν προσερχομένων ἐξ ἄλλων Σχολῶν ἀπαιτεῖται καὶ ἡ ὑποβολὴ πιστοποιητικοῦ ἐμφαίνοντος τὰ μαθήματα, ἅτινα ὁ αἰτῶν ἐδιδάχθη καὶ εἰς ἃ ἐξήτησθη, ὡς καὶ τοὺς βαθμοὺς, οὓς ἔλαβε κατὰ τὰς ἐξετάσεις εἰς ἕκαστον μάθημα.

Ἀκαδημαϊκὸν καὶ διδακτικὸν ἔτος

Τὸ ἀκαδημαϊκὸν ἔτος ἄρχεται τῇ 1ῃ Σεπτεμβρίου καὶ λήγει τῇ 31ῃ Αὐγούστου τοῦ ἐπομένου ἔτους. Τὸ διδακτικὸν ἔτος ἄρχεται τῇ 15ῃ Ὀκτωβρίου καὶ λήγει τῇ 31ῃ Μαΐου ἐκάστου ἔτους.

Φοίτησις

Τὸ διδακτικὸν ἔτος ἄρχεται τῇ 15ῃ Ὀκτωβρίου καὶ λήγει τῇ 31ῃ Μαΐου τοῦ ἐπομένου ἔτους.

Ἡ φοίτησις εἰς τὴν Σχολὴν εἶναι τριετής. Εἰς τὸ τέλος τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου ἔτους οἱ φοιτηταὶ ὑποχρεοῦνται νὰ ὑποστώσιν ἐξέτασιν ἐπὶ τῶν διδασκόμενων κατὰ τὸ διαρρεῦσιν ἔτος μαθημάτων. Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ τριετοῦς κύκλου τῶν σπουδῶν δικαιοῦνται νὰ προσέλθωσιν εἰς ἐξέτασιν ἐπὶ πτυχίῳ.

Τμηματικαὶ ἐξετάσεις

I. Αἱ τμηματικαὶ ἐξετάσεις τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου ἔτους τῆς φοιτήσεως εἶναι εἰς ἄλλα μαθήματα γραπτὰ καὶ εἰς ἄλλα μαθήματα προφορικά. Ἐπιτυχὼν θεωρεῖται ὁ λαβὼν εἰς ἕκαστον μάθημα τοῦλάχιστον 5. Ἡ βαθμολογία εἶναι 0, 1, 2 (κακῶς), 3 καὶ 4 (μετρίως), 5 καὶ 6 (καλῶς), 7 καὶ 8 (λίαν καλῶς), 9 καὶ 10 (ἄριστα).

II. Αἱ τμηματικαὶ ἐξετάσεις τῶν ἀπὸ τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους 1955-1956 ἐγγραφέντων φοιτητῶν διεξάγονται ἀπὸ 1-15 Ἰουνίου καὶ ἀπὸ 1-15 Ὀκτωβρίου. Ὁ προσελθὼν κατὰ τὴν ἐξεταστικὴν περίοδον τοῦ Ἰουνίου καὶ λαβὼν εἰς ἅπαντα τὰ μαθήματα τὸν βαθμὸν τοῦλάχιστον 5 θεωρεῖται ἐπιτυχὼν. Ὁ μὴ προσελθὼν κατὰ τὴν ἐξεταστικὴν ταύτην περίοδον, ὡς καὶ ὁ ἀποτυχὼν εἰς ἅπαντα ἢ εἰς τινα μόνον μαθήματα, ἐπανεξετάζεται κατὰ τὴν ἀμέσως ἐπομένην ἐξεταστικὴν περίοδον τοῦ Ὀκτωβρίου. Ὁ κατὰ τὴν ἐξεταστικὴν περίοδον Ὀκτωβρίου προσελθὼν καὶ λαβὼν εἰς ἅπαντα τὰ μαθήματα βαθμὸν τοῦλάχιστον 5 θεωρεῖται ἐπιτυχὼν. Ὁ λαβὼν εἰς τρία μαθήματα κάτω τοῦ 5 θεωρεῖται ἀποτυχὼν καὶ ὑποχρεοῦται νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ μαθήματα τοῦ αὐτοῦ ἔτους. Ὁ κατὰ τὴν ἐξεταστικὴν περίοδον Ὀκτωβρίου ἀποτυχὼν εἰς δύο

μόνον μαθήματα επανεξετάζεται εντός μηνός από της εκδόσεως των αποτελεσμάτων ενώπιον επιτροπής όριζομένης υπό του πρυτάνεως. Έπιτυχών κατά την εξέτασιν τούτην θεωρείται ό λαβών τοϋλάχιστον 5 παρά πάντων ή δύο τοϋλάχιστον μελών της επιτροπής εις έκαστον μάθημα. Άλλως θεωρείται άποτυχών και υποχρεούται νά επαναλάβη τά μαθήματα του αϋτου έτους. Έπό επιτροπής τιαύτης δύνανται μετ' άπόφασιν της Σχολής, νά εξετασθῇ και φοιτητής μηδόλως προσελθών κατ' άμφοτέρας τās προηγηθείσας περιόδους. Ίουνίου και Όκτωβρίου. Ένεκεν άσθενείας ένόρκως πιστοποιουμένης. Οϋτος θεωρείται έπιτυχών. έφ' όσον έλαβεν εις άπαντα τά μαθήματα τόν βαθμόν τοϋλάχιστον 5. άλλως θεωρείται άποτυχών και υποχρεούται νά επαναλάβη τά μαθήματα του αϋτου έτους.

III. Αί τμηματικά εξέτάσεις των πρό του άκαδημαϊκου έτους 1955-56 έγγραφέντων σπουδαστών ένεργούονται εις τέσσαρχς εξέταστικās περιόδους, ήτοι κατ' Ίούνιον. Όκτώβριον. Ίανουάριον έκάστου έτους. ώς και κατ' Ίούνιον του έπομένου έτους.

Συμψηρισμός έν τη βαθμολογία των διαφόρων μαθημάτων δέν γίνεται.

Ό άποτυχών τετράκις εξέτάζεται ενώπιον τριμελούς επιτροπής εκ καθηγητών.

Οί εκ των εξέταζομένων μη έπαρκώς κατηρτισμένοι εις την έλληνικήν γραμματικήν και σύνταξιν άπορρίπτονται παραπεμπόμενοι εις τὸ παρά τη σχολῇ λειτουργούν φροντιστήριον ελληνικής γλώσσας.

Π ρ ο ν ο μ ί α ι

Οί φοιτηταί της Σχολής έξομοιοϋνται πρός τούς φοιτητας των Πανεπιστημίων. καθ' όσον άφορᾷ την αναβολήν κατατάξεως εις τόν στρατόν, τὸ ναυτικόν και την άεροπορίαν και άπολαμβάνουσι των αϋτων πλεονεκτημάτων. όσον άφορᾷ την στράτευσιν, τās υποτροφίας, τās άτελείας, τās συγκοινωνιακās εύχερείας και την ύγειονομικήν περίθαλψιν.

Συμπεριφορά φοιτητών έν τη Σχολῇ

Οί φοιτηταί της Σχολής όφείλουν νά συμπεριφέρονται κατὰ τρόπον καταδεικνύοντα ότι έχουν τῷ χει καλῆς άγωγῆς. Πρέπει διαρκώς νά καταβάλωσι πᾶσαν προσπάθειαν όπως συμπληρώσωσι τὰ κενά και τās τυχόν ελλείψεις των έν προκειμένῳ. Δέον νά συμπεριφέρονται μετὰ λεπτότητος έναντι των συναδέλφων των, νά επιδεικνύωσιν έν γένει συμπεριφοράν κοσμίαν και εύπρεπῇ και νά τηρῶσι τόν έναντι των πρεσβυτέρων των όφειλόμενον σεβασμόν. Δέν επιτρέπεται νά προσαγγρεύουν τούς καθηγητάς των άλλως ή δι' αϋτόν. Δέν επιτρέπεται νά σπεύδουν νά διέρχωνται πρώτοι εις του τίτλου αϋτων. Δέν επιτρέπεται νά σπεύδουν νά διέρχωνται πρεσβύτερους διαδρόμους και τās κλίμακας, όσάκις συμπέσῃ νά διέρχεται πρεσβύτε-

ρός των. Δέον νὰ ἀποτείνουν τὸν πρὸς τοὺς διερχομένους καθηγητὰς των ὀφειλόμενον χαιρετισμόν. Νὰ μὴ σταματοῦν αὐτοὺς εἰς τοὺς διαδρόμους ἢ καθ' ὁδὸν πρὸς ζήτησιν πληροφοριῶν. Εἶναι ὑπεύθυνοι διὰ τὴν καθαριότητα καὶ τὴν καλὴν συντήρησιν τοῦ κτιρίου, τῶν ἐπιπλῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἐγκαταστάσεων τῆς Σχολῆς. Νὰ μὴ γράφωσι καὶ χαράττωσιν ἐπὶ τῶν τοίχων ἢ ἐπιπλῶν. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ρίπτουν χαρτιά εἰς τοὺς διαδρόμους κλπ. Ἐπιβάλλεται εἰς τοὺς ἐκ τῶν φοιτητῶν καπνιστὰς νὰ τηροῦν τοὺς κανόνας καλῆς ἀγωγῆς κατὰ τὸ κάπνισμα (π.χ. νὰ μὴ ρίπτωσι τὴν στάχτην κατὰ γῆς, νὰ μὴ εἰσέρχωνται εἰς γραφεῖον καπνίζοντες, νὰ μὴ ἀπευθύνουν καπνίζοντες τὸν λόγον πρὸς πρεσβυτέρους, νὰ ρίπτωσι τὰ ἀπορρίμματα εἰς εἰδικὰ δοχεῖα, νὰ μὴ καπνίζωσιν ἐντὸς τῶν αἰθουσῶν κλπ.).

Κατὰ τὰς ὥρας τῶν μαθημάτων των δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ εὐρίσκωνται οἱ φοιτηταὶ εἰς τὸ κυλικεῖον ἢ τοὺς διαδρόμους. Ὅφειλουν νὰ καταβάλλωσιν πᾶσαν προσπάθειαν, ὥπως παρακολουθοῦν ἀνελλιπῶς τὴν διδασκαλίαν καὶ τὰ φροντιστήρια. Ἐντὸς τῆς αἰθούσης τῶν παραδόσεων καὶ κατὰ τὴν ὥραν τῆς διδασκαλίας ἀπαγορεύεται καὶ ὁ ἐλάχιστος ἔστω θόρυβος ἢ ψιθυρὸς.

Οἱ φοιτηταὶ ὀφείλουν νὰ καταβάλλωσι πᾶσαν προσπάθειαν ὥπως συνειδητοποιήσωσι σὺν τῷ χρόνῳ τὴν ὁρθὴν ἀντίληψιν ὅτι ἡ καλὴ ἀγωγή, ἡ τήρησις τῶν κανόνων εὐγενοῦς συμπεριφορᾶς, ἡ μέριμνα διὰ τὴν καθαριότητα πνυταχοῦ τῆς Σχολῆς κλπ., ἐπιβάλλονται ὅχι ἀπλῶς διὰ τὸν φόβον πειθαρχικῆς τιμωρίας, ἀλλὰ κυρίως ἐξ ἑσωτερικῆς ἀνάγκης παντὸς πεπολιτισμένου ἀνθρώπου, ἐκ καθήκοντος εὐπρεπείας, ὅπερ οὐδεὶς καλλιεργημένος ἄνθρωπος δέχεται νὰ παραβῇ, καὶ μὴ ἀπειλούμενος τυχόν διὰ τιμωρίας.

Πειθαρχικά

Πᾶσα κακὴ συμπεριφορὰ ἐναντι πρεσβυτέρων ἢ συναδέλφων, πᾶσα πρᾶξις ἀπάδουσα πρὸς τὴν ιδιότητα τοῦ φοιτητοῦ, πᾶσα παράβασις κανονιστικῶν πειθαρχικῶν ἀποφάσεων τῆς Σχολῆς ἢ ἑλλειψίς τοῦ ὀφειλουμένου πρὸς τὰς ἀκαδημαϊκὰς ἀρχὰς καὶ τοὺς διδάσκοντας σεβασμοῦ ἀποτελεῖ πειθαρχικὸν παράπτωμα.

Πλὴν τῶν ἄλλων, πειθαρχικὰ παραπτώματα ἀποτελοῦσι καὶ τὰ ἑξῆς :

- 1) Πᾶσα διατάραξις τῆς ἐν τῇ Σχολῇ τάξεως καὶ ἡσυχίας.
- 2) Τὸ ἐντὸς τῶν αἰθουσῶν διδασκαλικῆς κάπνισμα, ἔστω καὶ κατὰ τὰ διαλείμματα.
- 3) Ἡ ἔστω καὶ ἀθόρυβος παραμονὴ εἰς τοὺς διαδρόμους, καθ' ἣν ὥραν εἰς τὴν παράπλευρον αἶθουσαν γίνεται διδασκαλία.
- 4) Ἡ κατὰ τὰ διαλείμματα χρησιμοποίησις τῆς καθηγητικῆς ἑδρας ὡς βήματος ὁμιλίας πρὸς τοὺς ἐν τῇ αἰθούσῃ φοιτητάς.
- 5) Πειθαρχικὸν παράπτωμα ἀποτελεῖ ἡ ἀπάντησις τοῦ φοιτητοῦ ὅτι

δὲν φέρει μεθ' ἑαυτοῦ τὴν φοιτητικὴν του ταυτότητα. ἂν ἤθελεν αὕτη τῷ ζητηθῇ ὑπὸ καθηγητοῦ ἢ τοῦ γεν. γραμματέως τῆς Σχολῆς ἢ παρ' ὑπαλλήλου τῆς γραμματείας ἐντεταλμένου τὴν τήρησιν τῆς τάξεως.

6) Βαρύτατον παράπτωμα εἶναι ἡ προσπάθεια, ἔστω καὶ μὴ καρποφόρος, πρὸς ἀντιγραφὴν ἢ ἀπάτην εἰς τὰς ἐξετάσεις, καθότι ἀποδεικνύει ὅτι ὁ ἀποτολμῶν τοῦτο φοιτητὴς στερεῖται συνειδήσεως τῆς εἰς τὴν Σχολὴν καὶ τὴν κοινωνίαν ἀποστολῆς του καὶ εἶναι ἀνίκανος καὶ ἀνάξιος νὰ γίνῃ ἐπιστήμων. (Κύρωσις : μηδένισις εἰς τὸ δεδομένον μάθημα, ἀποκλεισμός ἐκ τῶν ἐξετάσεων εἰς τὰ ὑπόλοιπα μαθήματα, θμηνὸς ἀποβολῆς. Ἐπίτασις τῆς ποινῆς ἐν ὑποτροφίᾳ μέχρι τῆς ὀριστικῆς ἀποβολῆς).

7) Ἡ χρησιμοποίησις πλαγίων μέσων κατὰ τὰς ἐξετάσεις, ἀποδεικνύουσα ἑλλειψὺν ἐπιστημονικοῦ ἥθους.

8) Αἱ πολιτικαὶ καὶ κομματικαὶ συζητήσεις ἐν τῇ Σχολῇ.

9) Ἡ πάσης φύσεως φθορὰ ἢ ρύπανσις χώρων κλπ. τῆς Σχολῆς, ἰδίως τῶν λουτρῶν καὶ τῶν ἀποχωρητηρίων.

Αἱ πειθαρχικαὶ ποιναὶ εἶναι : α) ἐπίπληξις, β) αὐστηρὰ ἐπίπληξις ἐνώπιον τῆς Συγκλήτου μετ' ἐνδεχομένης, ἀποφάσει ταύτης, δημοσιεύσεως τῆς ἐπιβληθείσης ποινῆς δι' ἐπικολλήσεως ἀντιγράφου τῆς ἀποφάσεως εἰς τὴν οἰκείαν πινακίδα, γ) ἔγγραφος ἀπειλὴ προσωρινῆς ἢ διαρκoῦς ἀποβολῆς, δ) ἀποβολὴ ἀπὸ 15 ἡμερῶν μέχρι 6 μηνῶν, ε) ἀποβολὴ διὰ τὸ ἐνεστὼς ἀκαδημαϊκὸν ἔτος ἢ καὶ διὰ τὸ ἐπόμενον, καὶ στ) ὀριστικὴ ἀποβολὴ.

Ἡ ὑπ' ἀριθ. α' ποινὴ ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ Πρυτάνεως, αἱ δὲ λοιπαὶ ὑπὸ τῆς Συγκλήτου, ἐπιφυλαττομένων τῶν ἐκ τοῦ νόμου ἀπορρεουσῶν ἀρμοδιοτήτων. Ἐπὶ ὀριστικῆς ἀποβολῆς χωρεῖ προσφυγὴ τοῦ φοιτητοῦ ἐνώπιον τοῦ Ὑπουργοῦ.

Ἡ ἐπιβολὴ πειθαρχικῆς ποινῆς ἐκ τῶν ὑπ' ἀριθ. γ'—ζ' δημοσιεύεται. Πᾶσα ἐν γένει πειθαρχικὴ ποινὴ σημειοῦται ἐν τῷ βιβλιαρίῳ τῶν σπουδῶν τοῦ φοιτητοῦ καὶ ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν πειθαρχικῶν ποινῶν καὶ γνωστοποιεῖται δι' ἔγγραφου τῆς Σχολῆς πρὸς τὸν κηδεμόνα αὐτοῦ.

Γραφεῖον ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν γονέων καὶ κηδεμόνων τῶν φοιτητῶν

Παρὰ τῇ Γραμματείᾳ λειτουργεῖ εἰδικὸν γραφεῖον «ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν γονέων καὶ κηδεμόνων τῶν φοιτητῶν». Τοῦτο ἀπαντᾷ εἰς αἰτήσεις πληροφοριῶν ἐκ μέρους τῶν ἐνδιαφερομένων γονέων καὶ κηδεμόνων φοιτητῶν καὶ φοιτητριῶν. Γραπταὶ ἀπαντήσεις δίδονται μόνον πρὸς τοὺς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ διαμένοντας, παρακαλοῦνται ὅμως οἱ ἐνδιαφερόμενοι, ὅπως συναποστέλλωσιν εἰς τὸ ἐν λόγῳ γραφεῖον τὰ γραμματόσημα τῆς ἐπιστολῆς τῆς ἀπαντήσεως.

Ταὐτοχρόνως τὸ ἐν λόγῳ γραφεῖον ἀναγγέλλει εἰς αὐτοὺς τὰ τῆς προόδου

καὶ διαγωγῆς τῶν τέκνων αὐτῶν, τὰς τυχόν ἐπιβληθείσας πειθαρχικάς ποινὰς ἢ ἀπονεμηθείσας ἀμοιβάς, χορηγηθείσας ὑποτροφίας κ.ο.κ.

Ἑποτροφίαι

I. Εἰς πρωτεύοντας φοιτητὰς καὶ φοιτητρίδας τῆς Παντείου Σχολῆς παρέχεται ὠρισμένος ἀριθμὸς ὑποτροφιῶν ἐκ μέρους τοῦ Ἰδρύματος Κρατικῶν Ἑποτροφιῶν, κατὰ τὰ ἐν αὐτῷ κεκανονισμένα. Πληροφορία εἰς τὴν Γραμματεῖαν.

II. Ὁμοίως εἰς ὠρισμένον ἀριθμὸν πρωτεύόντων φοιτητῶν καὶ φοιτητριῶν παρέχεται ὑποτροφία ἐκ μέρους τῶν καθηγητῶν τῆς Παντείου Σχολῆς, παρακρατούμενου πρὸς τοῦτο κατόπιν ἐντολῆς αὐτῶν ὠρισμένου ποσοστοῦ ἐκ τοῦ μισθοῦ αὐτῶν.

Ἑποχρεωτικαὶ παρουσίαι εἰς τὴν Γυμναστικὴν

Διὰ τὴν συμμετοχὴν εἰς τὰς τμηματικὰς ἐξετάσεις τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου ἔτους εἶναι ἀπαραίτητος ἡ συμπλήρωσις εἴκοσι τοῦλάχιστον δι' ἑκάτερον τῶν ἔτῶν τούτων ὠριαίων μαθημάτων εἰς τὴν σωματικὴν ἀγωγὴν, διαπιστουμένη δι' ὑπογραφῆς σχετικῆς βεβαιώσεως τοῦ εἰδικοῦ καθηγητοῦ τῆς σωματικῆς ἀγωγῆς εἰς τὸ φοιτητικὸν βιβλιάριον σπουδῶν. Ὡς ὠριαῖον μάθημα γυμναστικῆς θεωρεῖται καὶ ἡ συμμετοχὴ τοῦ φοιτητοῦ εἰς ἐκδρομὴν τῆς Σχολῆς.

Πρὸς διευκόλυνσιν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ λοιπῶν ἐργαζομένων, ὁ καθηγητὴς τῆς σωματικῆς ἀγωγῆς ἔχει ὀρίσει εἰδικῶς πρωϊνὰς ὥρας μαθημάτων (7-8 καὶ 8-9 π.μ.) εἰς τὸ Γυμναστήριον τοῦ Πανελληνίου Γυμναστικοῦ Συλλόγου (γων. ὁδ. Μαυροματαίων καὶ Κοδριγκτωῆος).

Τῶν ὑποχρεωτικῶν τούτων παρουσιῶν εἰς τὴν γυμναστικὴν ἀπαλλάσσονται : α) οἱ ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν διαμένοντες φοιτηταί, ὁφείλοντες νὰ προσκομίσωσι σχετικὴν πιστοποιήσιν τοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος ἢ τῆς χωροφυλακῆς τῆς περιφερείας των. β) οἱ ἀθληταί, ὧν ὁ πῖναξ ὀνομάτων ἔχει κατατεθῆ εἰς τὴν Σχολὴν πρὸ τῶν ἐξετάσεων. γ) οἱ ὑπηρετοῦντες εἰς τὸν στρατὸν ἢ στρατιωτικῶς ὀργανωμέναις ὑπηρεσίαις, καὶ δ) οἱ ἀρυπηρετήσαντες καὶ ἔχοντες ἀπολυτήριον στρατοῦ.

Ἑπιτροπὴ ἐκπροσωπήσεως τῶν φοιτητῶν

Εἰς τὴν Σχολὴν ἔχει ἰδρυθῆ διὰ κανονιστικῆς ἀποφάσεως τῆς Συγκλήτου α' Ἑπιτροπὴ ἐκπροσωπήσεως τῶν φοιτητῶν τῆς Παντείου Ἀνωτάτης Σχολῆς Πολιτικῶν Ἑπιστημῶν» ἔχουσα ἰδίαν σφραγίδα καὶ τελοῦσα ὑπὸ τὴν ἐποπτεῖαν τοῦ Πρυτάνεως τῆς Σχολῆς. Αὕτη στερεῖται ἰδίας νομικῆς προσω-

πικρότητος, ἔχει δ' ὡς σκοπὸν τὴν ἐν τῷ κύκλῳ τῶν ἔργων καὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς Σχολῆς ἐξασφάλισιν τῆς σωματικῆς, ψυχικῆς, πνευματικῆς, ἡθικῆς, θρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς ἀγωγῆς τῶν φοιτητῶν καὶ φοιτητριῶν.

Ἡ ἐν λόγῳ Ἐπιτροπὴ ἀποτελεῖται ἐξ ὀνένεα μελῶν, ἀπαρτιζομένη ἐκ τριῶν ἀντιπροσώπων (δύο φοιτητῶν καὶ μιᾷ φοιτητρίας) ἐξ ἐκάστου ἔτους.

Ἡ ἐκλογὴ τούτων γίνεται κατὰ τὴν πρώτην ἐβδομάδα ἐκάστου Δεκεμβρίου ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ τὸν ἐλεγχον τῆς Σχολῆς κεχωρισμένως κατ' ἑτη καὶ φύλον. Δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ τοῦ ἐκλέγεσθαι ἔχουσι μόνον οἱ ἐν ἐνεργείᾳ φοιτηταὶ καὶ φοιτήτριαι.

Ἡ θητεία τῆς ἐν λόγῳ Ἐπιτροπῆς διαρκεῖ ἐπὶ ἐν ἔτος καὶ μέχρι τῆς ἐκλογῆς τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἐπομένου ἔτους.

Οἱ ἐκλεγέντες, συνερχόμενοι ἀμέσως μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἐκλογῆς, ἐκλέγουσι διὰ μυστικῆς ψήφοφορίας μεταξὺ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ τρίτου ἔτους ἓνα πρόεδρον. Ὁμοίως, ἀδιακρίτως τάξεως, ἐκλέγεται ἐπιπροσθέτως εἰς γραμματεὺς.

Ἡ Σχολὴ παρέχει γραφεῖον χάριν τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς ἐπιτροπῆς ἐντὸς τοῦ κτιρίου τῆς Σχολῆς.

Ἡ Ἐπιτροπὴ διορίζει τριμελεῖς ἐφορίας, ἧτοι :

α) Πνευματικῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν φοιτητῶν ἄλλων Ἀνωτάτων Σχολῶν, β) ἀθλητισμοῦ καὶ γυμναστικῆς, γ) ἐκδρομῶν καὶ ὑγιεινῆς, δ) διηλέξεων, ε) κυλικίου καὶ ψυχγωγίας, στ) ἡθικῆς ἀγωγῆς, θρησκευτικῆς ἀγωγῆς καὶ περιθάλψεως ἀπόρων, ζ) τηρήσεως εὐταξίας καὶ διαφύλαξιν κτιρίου καὶ ἐπιπλων, η) φοιτητικοῦ ταχυδρομείου, θ) ἀναρρωστηρίου.

Ὅσάκις ἡ Ἐπιτροπὴ ἐκπροσωπήσεως τῶν φοιτητῶν ἐκτρέπεται τῶν σκοπῶν τῆς, εἶναι δυνατόν νὰ ἀντικατασταθῇ ἐξ ὁλοκλήρου ἢ μερικῶς δι' ἀποφάσεως τῆς Συγκλήτου, διὰ τῶν ἐπιλαχόντων ἐν ταῖς ἐκλογαῖς, προκηρυσσομένων ἐντὸς εὐλόγου χρόνου νέων ἐκλογῶν.

Ἡ Ἐπιτροπὴ δὲν ἀποκλείει τὴν ὑπαρξὴν φοιτητικῶν σωματείων, ἅτινα ἔχουσι νομικὴν προσωπικότητα καὶ διέπονται ὑπὸ τῶν οἰκείων διατάξεων τοῦ συντάγματος καὶ τῶν νόμων. Διὰ τῆς συστάσεως τῆς ὡς ἄνω Ἐπιτροπῆς ἀπλῶς ἐπιθυμεῖ ἡ Σχολὴ νὰ ἔχῃ ὁρισμένους ὑπευθύνους διὰ τὴν τάξιν καὶ τὴν εὐρυθμίαν τῆς φοιτητικῆς ζωῆς.

Ἐθνικὸς Σύλλογος Σπουδαστῶν Παντείου

Ὁ Ἐθνικὸς Σύλλογος Σπουδαστῶν Π.Α.Σ.Π.Ε., ἰδρυθεὶς τῷ 1946 καὶ ἀναγνωρισθεὶς ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἀποτελεῖ ἀνεξάρτητον συλλογικὸν ὄργανον ἐξυπηρετήσεως τῶν φοιτητικῶν συμφερόντων. Ὁ Σύλλογος ἐδρεύει ἐν Ἀθήναις, τὰ δὲ γραφεῖα αὐτοῦ εὐρίσκονται ἐν τῇ Σχολῇ. Μέλη αὐτοῦ εἶναι φοιτηταὶ τῆς Σχολῆς, ὅσοι δι' αἰτήσεώς των εἶναι ἐγγεγραμμένοι εἰς τὸ μητρώον τοῦ Συλλόγου.

Σύλλογος Πτυχιούχων

I. Ὁ Σύλλογος τῶν πτυχιούχων ιδρύθη ἐν ἔτει 1942, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 5834 τῆς 24-10-1942 ἐγκριτικῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν. Ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν συμφερόντων τῶν πτυχιούχων τῆς Σχολῆς, καὶ εἰς τὴν σύσφιγξιν τῶν δεσμῶν μεταξὺ πτυχιούχων φοιτητῶν καὶ Σχολῆς.

Πλεῖστοι ὅσοι ἐκλεκτοὶ πτυχιούχοι εἰργάσθησαν μέχρι τοῦδε ὑπὲρ τῆς εὐδωσέως τῶν ἀνωτέρω σκοπῶν καὶ σημαντικὴ ὑπῆρξεν ἡ συμβολὴ των.

Τὸ νῦν Διοικητικὸν Συμβούλιον προήλθεν ἐκ τῶν ἐκλογῶν τοῦ παρελθόντος ἔτους 1958.

II. Ἡ Πάντειος εὐρίσκεται εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν πτυχιούχων αὐτῆς, πρὸς οὓς προσπαθεῖ νὰ παρέχῃ ἀμέριστον φιλόστοργον ἀρωγὴν, θεωροῦσα αὐτοὺς ὡς προσφιλέστατα πνευματικὰ αὐτῆς τέκνα.

Ἡ Σχολὴ ἐξησφάλισε καὶ γραφεῖον ἐν τῷ μεγάρῳ αὐτῆς χάριν τοῦ «Συλλόγου τῶν πτυχιούχων» αὐτῆς.

Ἐκαστος λαμβάνων τὸ πτυχίον του παρὰ τῆς Σχολῆς ἐγγράφεται ταύτοχρόνως ἐν τῇ Σχολῇ καὶ ὡς μέλος τοῦ ἐν λόγῳ Συλλόγου.

Καταχωροῦμεν ἐνταῦθα ἐγκύκλιον τοῦ Προπρυτάνεως τῆς Σχολῆς καθηρητοῦ κ. Μ. Στασινοπούλου, ἀπευθυνομένην πρὸς τοὺς λαμβάνοντας τὸ πτυχίον τῆς Σχολῆς :

«Διὰ τὴν ἐπιτυχίᾳ περαίωσιν τῶν πτυχιακῶν σας ἐξετάσεων καὶ τὴν ἀπόκτισιν τοῦ πτυχίου τῆς Σχολῆς μας, ἀπευθύνω διὰ τῆς παρούσης τὰ θερμὰ μου συγχαρητήρια.

» Ἡδὲν ὅτε κατωρθώσατε, κατόπιν ἐργασίας τόσων ἐτῶν, νὰ συγκαταλεχθῇτε μεταξὺ τῶν νέων ἐπιστημόνων, τοὺς ὁποίους ἡ Σχολὴ μας δημιουργεῖ, θὰ ἔχετε μορφώσει ἀκριβῆ ἀντίληψιν τῆς πνευματικῆς ἐργασίας, ἡ ὁποία συντελεῖται εἰς τὸ Ἰδρυμα τοῦτο. Γνωρίζετε ὅμως συνάμα, ὅτι ἡ Σχολὴ μας εἶναι ἀκόμῃ νέα καὶ ὅτι ὑπάρχουσι πολλὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦν εἰσέτι αὐτὴν, μεταξὺ δὲ αὐτῶν τινα, τὰ ὁποῖα ἀφοροῦν εἰδικώτερον τοὺς πτυχιούχους αὐτῆς καὶ τὴν ἐπαγγελματικὴν αὐτῶν σταδιοδρομίαν. Εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν προβλημάτων αὐτῶν βοηθεῖ μεγάλως ἡ ὑπαρξίς Συλλόγου Πτυχιούχων τῆς Σχολῆς μας, ὁ ὁποῖος χρησιμεύει συνάμα ὡς κέντρος συνδέων πνευματικῶς καὶ κοινωνικῶς μεταξὺ των τοὺς νέους ἐπιστήμονας, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν πνευματικὰ τῆς Σχολῆς μας τέκνα.

» Διὰ τοῦτο, ἐπιθυμῶ νὰ συστήσω διὰ τῆς παρούσης, ὅπως εἰς τὸν Σύλλογον τοῦτον ἐγγραφῇτε ἀμελλητί καὶ παρέχητε εἰς αὐτὸν πᾶσαν δυνατὴν ὑποστήριξιν, διατηροῦντες οὕτω καὶ τὴν ἐπαφὴν σας μετὰ τῶν πνευματικῶν συναδέλφων σας καὶ μετὰ τοῦ Ἰδρύματος, παρ' οὗ ἐλάβατε, τύχῃ ἀγαθῇ, τὰ πνευματικὰ φῶτα.

»Ἐπευχόμενος πᾶσαν περαιτέρω εὐδοκίμησιν εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν καὶ ἐπαγγελματικὸν στίβον. ἀπευθύνω πρὸς ὑμᾶς τοὺς θερμοτάτους χαιρετισμούς μου».

Λήξις τῆς ιδιότητος τοῦ σπουδαστοῦ

Ἡ ιδιότης τοῦ φοιτητοῦ τῆς Σχολῆς λήγει : α) διὰ καθυστέρησιν ἀνανεώσεως τῆς ἐγγραφῆς ἐπὶ ἓν ἔτος, β) ἐπὶ ὀριστικῆς ἀποβολῆς, γ) κατόπιν παρελεύσεως δύο ἀκαδημαϊκῶν ἐτῶν ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τῆς κανονισμένης συνολικῆς ἐν τῇ Σχολῇ τριετοῦς φοιτήσεως.

Σπουδασταὶ στρατευθέντες καὶ παρελθόντων ἐτῶν

Φοιτηταὶ ἐγγραφέντες μέχρι καὶ τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους 1943-1944, ὡς καὶ στρατευθέντες, ὑποκείνται εἰς εἰδικὰς διατάξεις ὡς πρὸς τὰς ἐξετάσεις τῶν.

Πτυχιακαὶ ἐξετάσεις

Αἱ πτυχιακαὶ ἐξετάσεις γίνονται κατ' Ὀκτώβριον, Μάρτιον καὶ Ἰούνιον. Εἶναι γραπταὶ καὶ προφορικαί.

Γραπτῶς καὶ προφορικῶς, ἔτι δὲ, οἱ ὑποψήφιοι ἐξετάζονται εἰς τὰ κάτωθι μαθήματα τοῦ τρίτου ἔτους :

α) Διοικητικὸν Δίκαιον.

β) Ἐφηρμοσμένην πολιτικὴν οἰκονομίαν.

γ) Ἀστικὸν δίκαιον καὶ στοιχεῖα πολιτικῆς δικονομίας.

Τὰ λοιπὰ μαθήματα τοῦ γ' ἔτους ἐξετάζονται ἐπὶ πτυχίῳ μόνον ἅπαξ. Αἱ γραπταὶ ἐξετάσεις εἰς τὰ τρία ἀνωτέρω μαθήματα θεωροῦνται ὡς προκριματικαὶ καὶ προηγούμεναι τῶν λοιπῶν ἐξετάσεων εἰς τὰ ἄλλα μαθήματα, εἰς τὰ ὅποια δὲν προσέρχεται ὁ ὑποψήφιος πρὸς ἐξέτασιν. ἂν μὴ προηγουμένως ἐπιτύχῃ καὶ εἰς τὰ τρία ὡς ἄνω μαθήματα.

Εἰς τὰς πτυχιακὰς ἐξετάσεις γίνεται δεκτὸς ὁ τελειόφοιτος τὸν Ὀκτώβριον τοῦ ἔτους καθ' ὃ οὗτος συνεπλήρωσε τὴν τριετὴ φοίτησιν (τὸν πρῶτον Ὀκτώβριον μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς τοιαύτης φοιτήσεως).

Ἡ βαθμολογία γίνεται ὡς καὶ ἐπὶ τῶν τμηματικῶν ἐξετάσεων. Συμψηφισμὸς δὲν χωρεῖ. Ἐπιτυχὼν θεωρεῖται ὁ λαβὼν τοὐλάχιστον ὃ εἰς ἑκαστὸν μάθημα.

Πτυχίον

Τὸ πτυχίον τῆς Σχολῆς εἶναι κατὰ νόμον ἰσότιμον πρὸς τὸ πτυχίον τοῦ τμήματος πολιτικῶν ἐπιστημῶν τῆς Νομικῆς Σχολῆς τῶν Πανεπιστημίων καὶ πρὸς τὸ πτυχίον τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Ἐμπορικῶν καὶ Οἰκονομικῶν Ἐπιστημῶν, διὰ τὴν προαγωγὴν ἐν τῇ δημοσίᾳ ὑπηρεσίᾳ καὶ τὴν κατὰ λήξιν

δημοσίας θέσεως. Τὰ αὐτὰ ἰσχύουσι καὶ διὰ τὴν κατάληψιν θέσεων εἰς νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου καὶ τὴν ἐν αὐταῖς προαγωγὴν.

Ἡ ἐπίδοσις τῶν πτυχιούχων εἰς τὸν τομέα τοῦτον εἶναι ὅλως ἐξαιρετική. Κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 50464 4-11-55 ἐγγράφον τοῦ Ὑπουργείου Ἑσωτερικῶν, ἐπὶ 89 διαγωνισθέντων πτυχιούχων τῆς Σχολῆς διὰ τὴν κατάληψιν θέσεων διοικητικῶν Γραμματέων ἐπέτυχον οἱ 86, ἐπὶ συνόλου προκηρυχθεισῶν θέσεων 120.

Ἀναγόμεναι διδασκόμεναι

Πρὸς Διάτ. τῆς 15 Μαρτίου, 15 Μαΐου 1951 [157] «περὶ ἀπονουμῆς διδασκαλικῶν διπλωμάτων ὑπὸ τῆς Παντείου Ἀνωτάτης Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν».

Πρόνοια ὑπὲρ τῶν φοιτητῶν

Ἡ Πάντειος εὐρίσκεται εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ Παγκοσμίου Ἰδρύματος Περιθάλψεως φοιτητῶν καὶ μετὰ τοῦ Σταθμοῦ Πρώτων Κοινωνικῶν Βοηθειῶν τοῦ Ἑθνικοῦ Ἰδρύματος.

Ὁμοίως προσπαθεῖ δι' ἰδιωτικοῦ «ταμείου περιθάλψεως ἀπόρων φοιτητῶν», ὅπως ὑποβοηθήσῃ τούτους εἰς διαφόρους ἀνάγκας αὐτῶν.

Τμῆμα Προληπτικῆς Ἱατρικῆς

Παρὰ τῇ Σχολῇ λειτουργεῖ τμῆμα Προληπτικῆς Ἱατρικῆς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἱατροῦ κ. Σπυρ. Κουρούκλη, π. Διευθυντοῦ τοῦ Κρατικοῦ Σανατορίου Δγμ. Ὑπαλλήλων Πεντέλης. Δι' ἑκάστον φοιτητὴν κρατεῖται ἀτομικὸς φάκελλος ὑγείας. Εἰδικαὶ ὁμιλίαι ὁργανοῦνται μὲ θέματα γενικῆς ὑγιεινῆς.

Ἱατρικὴ ὑπηρεσία ὑπὲρ τῶν φοιτητῶν

Ἡ ἱατρικὴ ὑπηρεσία ὑπὲρ τῶν φοιτητῶν καὶ φοιτητριῶν δὲν ἐφθασεν εἰσέτι εἰς ἱκανοποιητικὸν ἐπίπεδον. Πάντως μέχρι τοῦδε ἔχουσιν ἐξασφαλισθῆ σημαντικαὶ ἐκπτώσεις ὑπὲρ τῶν ἀσθενούντων φοιτητῶν παρ' ἱατροῦς διαφόρων εἰδικότητων, οἵτινες εὐγενῶς πρὸς τοῦτο προσεφέρθησαν. Παρὰ τῷ κεντρικῷ μετάρῳ τῆς Σχολῆς ὑπάρχει εἰδικὸν ἱατρεῖον.

Δὲν ἐπιτρέπεται ἐγγραφὴ φοιτητοῦ ἢ φοιτητρίας ἐν τῇ Σχολῇ, ἐὰν δὲν προηγηθῇ ἱατρικὴ ἐξέτασις αὐτοῦ, συμπληρουμένου σχετικοῦ δελτίου ἀκτινολογικῆς ἐξετάσεως (ἱατροῦ κ. Κουρούκλη) καὶ ὑπὸ εἰδικῆς ὑπηρεσίας («Δελτίον ἱατρικῆς ἐξετάσεως φοιτητῶν»).

Εἰσαγωγὴ ἀσθενούντων ἀπόρων φοιτητῶν γίνεται δωρεὰν εἰς τὰ διάφορα κρατικὰ νοσοκομεῖα (Ἐγκύκλιος Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Πρόνοιας καὶ Ὑγιεινῆς—Διεύθυνσις Νοσηλευτικῶν Ἰδρυμάτων, ὑπ' ἀριθ. 323 καὶ ὑπ' ἀριθ. πρωτ. Ν.Ι.Α. 2925 13-7-1953).

Φοιτητικὸς Κινηματογράφος καὶ Φοιτητικὸν Θέατρον

Ἡ Σχολὴ ἀποσκοποῦσα εἰς μορφωτικούς καὶ ὑγιεῖς ψυχγωγικούς σκοποὺς ἔχει διοργανώσει ἀπὸ ἐτῶν ὑπηρεσίαν «φοιτητικοῦ μορφωτικοῦ κινηματογράφου» καὶ ἐρασιτεχνικὸν «φοιτητικὸν θέατρον».

Ἡ Σχολὴ διαθέτει εἰδικὰ μηχανήματα λήψεως κινηματογραφικῶν ταινιῶν, προβολῆς, ἡχητικῶν μηχανημάτων καὶ λοιπὰς ἐγκαταστάσεις καὶ εὐρίσκεται ἐν στενῇ συνεργασίᾳ μετὰ τῆς ἀρμοδίας Διευθύνσεως Ἑποπτικῶν Ὁργάνων κλπ. τοῦ Ὑπουργείου ἐπὶ τῶν Θρησκευμάτων καὶ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας.

Φοιτητικαὶ ἐκδρομαί

Ἡ Πάντειος Σχολὴ ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ αὐτῆς, ὥπως συνεργήσῃ εἰς τὴν πνευματικὴν, ψυχικὴν καὶ σωματικὴν ἀγωγὴν τῶν φοιτητῶν, ἔχει ἀναπτύξει ἀπὸ ἐτῶν συστηματικὸν πρόγραμμα ἐκπαιδευτικῶν φοιτητικῶν ἐκδρομῶν, τόσον εἰς τὸ ἐσωτερικόν, ὥσον καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Αἱ ἐκδρομαὶ γίνονται εἰς τόπους ἐθνικοῦ, ἀρχαιολογικοῦ, μορφωτικοῦ, καλλιτεχνικοῦ, ἠθικοῦ, ἐκπολιτιστικοῦ ἢ ἄλλου ἐνδιαφέροντος. Εἰς τοὺς συμμετέχοντας φοιτητὰς γίνονται εἰδικαὶ ὁμιλίαι εἰς τοὺς τόπους τῶν ἐπισκέψεων, ἐκ παραλλήλου δὲ διανέμονται καὶ βιβλιάρια ἢ φυλλάδια πληροφοριῶν περὶ τῶν μερῶν, εἰς τὰ ὅποια γίνονται αἱ ἐκδρομαί. Πλὴν τῶν ἀναμνηστικῶν φωτογραφιῶν, συνήθως ἄπασαι αἱ φοιτητικαὶ ἐκδρομαὶ κινηματογραφοῦνται. Μέχρι σήμερον ἡ Σχολὴ διαθέτει πλοῦσον ἀπόθεμα τοιούτων ἀναμνηστικῶν φωτογραφιῶν καὶ κινηματογραφικῶν ταινιῶν.

Ἡ ὑπηρεσία φοιτητικῶν ἐκδρομῶν εὐρίσκεται ἐν συνεργασίᾳ καὶ μετὰ ξένων ἀνωτάτων ἐκπαιδευτικῶν ἰδρυμάτων, ἵνα διοργανώσῃ ἐκδρομὰς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ συστήματος τῆς ἀνταλλαγῆς.

Φοιτητικὸν Ἀναγνωστήριον καὶ Βιβλιοθήκη

I. Ἡ Σχολὴ ἐπιθυμοῦσα νὰ διευκολύνῃ τοὺς ἀπόρους φοιτητὰς καὶ φοιτητρίδας, μὴ δυνάμενους νὰ προμηθευθῶσι διάφορα ἐπιστημονικὰ συγγράμματα, διοργάνωσεν ἐν εἰδικῇ αἰθούσῃ φοιτητικὸν Ἀναγνωστήριον, τὸ ὅπου ἐν λειτουργίᾳ ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς ὀργανώσεως φοιτητικῆς ἐκπροσωπήσεως. Τὸ ἀναγνωστήριον λειτουργεῖ καθ' ὁρισμέναν ὥραν πρὸ μεσημβρίας καὶ μετὰ μεσημβρίαν. Ἡ βιβλιοθήκη διαθέτει ἑλληνικὰ καὶ ξένα συγγράμματα, πλουτίζεται δ' ἀφθόνως καθ' ἑκάστον ἔτος διὰ νέων. Ἡ αὐτὴ διαθέτει διάφορα ἐπιστημονικὰ περιοδικά, ὡς καὶ ἐφημερίδας.

II. Κανονισμὸς λειτουργίας Βιβλιοθήκης :

1) Πᾶς φοιτητὴς εἰσερχόμενος εἰς τὸ ἀναγνωστήριον τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Σχολῆς ὀφείλει :

Νά ἀνοίγῃ καί νά κλείῃ τήν θύραν ἄνευ θορύβου. Ὁμοίως ὀφείλει νά βαδίζῃ ἄνευ θορύβου.

Νά καταθέτῃ τήν ταυτότητά του καί τόν χαρτοφύλακά του εἰς τήν εἰδικήν ἐκ σπουδαστῶν ἐθελοντικήν ὑπηρεσίαν («διανομή καί παραλαβή») τῆς Βιβλιοθήκης. Νά παραλαμβάνῃ τὸ αἰτηθὲν βιβλίον. Νά κἀθῇται χωρὶς νά προκαλῇ θόρυβον καί ἀταξίαν, χωρὶς νά μεταθέτῃ καθίσματα, χωρὶς νά συνομιλῇ μὲ συναδέλφους του.

2) Ὁ φοιτητὴς ὀφείλει νά σέβηται τήν ἡσυχίαν τῶν ἄλλων καί νά πειθαρχῇ εἰς τήν ἐθελοντικήν ὑπηρεσίαν ἐπὶ τῆς τάξεως καί καθαριότητος τῆς Βιβλιοθήκης. τήν ὅποιαν (ὑπηρεσίαν) ἀποτελοῦν σπουδασταί.

3) Ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς ἡ ἀνάμιξις καί μετακινήσεις τῶν ταξινομημένων βιβλίων εἰς τὰς θυρίδας.

4) Ὁ προϊστάμενος τῆς Βιβλιοθήκης ἀναφέρει εἰς τὸν Πρότῳ τῆς Σχολῆς πάντα παρακτροπεύμενον σπουδαστὴν πρὸς τιμωρίαν.

Ἡ Σχολὴ ἔχει ἐν ὄψει τὴν σὺν τῷ χρόνῳ διοργάνωσιν «ἐκπαιδευτικοῦ μουσείου», «δημοσιογραφικοῦ μουσείου», «μουσείου κοινωνικῆς προνοίας», καί «ἐργληματολογικοῦ μουσείου».

Φροντιστήρια καὶ ἀσκήσεις ἐλληνικῆς γλώσσης

Χάριν ὑποβοηθήσεως φοιτητῶν, ὑστερούντων τυγχόντες εἰς τὴν γραμματικὴν καὶ τὴν ὀρθογραφίαν, λειτουργεῖ ἐν τῇ Σχολῇ «εἰδικὸν φροντιστήριον ἐλληνικῆς γλώσσης», ἐν ᾧ γίνονται ἐπαναλήψεις σημείων τινῶν τῆς γραμματικῆς ἢ καὶ ἀσκήσεις εἰς τὴν ὀρθογραφίαν. Εἰς τὸ ἐν λόγῳ φροντιστήριον παραπέμπονται ὑποχρεωτικῶς οἱ ὑστερούντες εἰς τὴν γραμματικὴν καὶ τὴν ὀρθογραφίαν φοιτηταί.

Τὰ φροντιστήρια δύνανται νά παρακολουθήσωσι καὶ φοιτηταί προαιρετικῶς, ἥτοι καὶ ἐὰν δὲν ἔχωσιν οὗτοι κληθῇ ὀνομαστικῶς.

Μαθήματα ξένων γλωσσῶν

Χάριν ὑποβοηθήσεως τῶν φοιτητῶν, οἵτινες ἐπιθυμοῦσι νά ἐκμάθωσι μίαν ἐκ τῶν κυριωτέρων ξένων γλωσσῶν, ἔχουσι διοργανωθῆ μαθήματα ξένων γλωσσῶν. Συνιστᾶται ἡ παρακολούθησις, ὡς ἐξασφαλίζουσα πρὸς τὰ ἀπαραίτητα διὰ πάντα ἐπιστήμονα.

Φοιτητικὸς ἀθλητισμὸς

Παρά τῇ Σχολῇ λειτουργεῖ τμήμα φοιτητικοῦ ἀθλητισμοῦ. Πᾶς φοιτητὴς καὶ πᾶσα φοιτήτρια ὀφείλουσι νά συμμετέχωσιν εἰς τὴν φοιτητικὴν ἀθλητικὴν κίνησιν. Ὑπάρχουσι δύο ἐσωτερικοὶ ἀθλητικοὶ φοιτητικοὶ σύνδεσμοι παρὰ τῇ Σχολῇ, ὁ Σύνδεσμος τῶν «κυανῶν» (φοιτηταί καὶ φοιτήτριαι καταγόμενοι ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν) καὶ ὁ Σύνδεσμος τῶν «λευκῶν» (οἱ καταγόμενοι

ἐκ τῆς πρωτευούσης). Ἐκαστος ἐκ τῶν δύο φοιτητικῶν ἀθλητικῶν συνδέσμων διαθέτει : α) ὁμάδα κλασσικοῦ ἀθλητισμοῦ, β) ὁμάδα ποδοσφαίρου, γ) ὁμάδα καλαθοσφαίρας, δ) ὁμάδα ἀντισφαίρισεως, ε) ὁμάδα κολυμβήσεως, στ) ὁμάδα ὑδατοσφαίρισεως, ζ) ὁμάδα κωπηλασίας, η) ὁμάδα ποδηλασίας. Καθ' ἑκαστον ἀκαδημαϊκὸν ἔτος διοργανοῦνται ἐπίσημοι ἐσωτερικοὶ ἀθλητικοὶ ἀγῶνες, καθ' οὓς ἀπονέμονται βραβεῖα καὶ κύπελλα.

Ἡ Πάντειος Ἀνωτάτη Σχολή, μὴ ἀποσκοποῦσα μόνον εἰς τὴν ἀπλὴν μετὰδοσιν ἐπιστημονικῶν γνώσεων εἰς τοὺς φοιτητὰς καὶ ἀκροατὰς τῶν πολιτικῶν, τῶν δημοσιογραφικῶν καὶ τῶν κοινωνικῶν ἐπιστημῶν, ἀλλ' ἐν ταύτῃ καὶ εἰς τὴν διάπλασιν χηρακτῆρων, ἐμπνευσμένων ὑπὸ ἀνωτέρων εὐγενῶν ἡθικῶν ἰδεωδῶν, ἀγωνίζεται ἐκ παραλλήλου ἐντόνως οὐ μόνον ὑπὲρ τῆς ψυχικῆς, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῆς σωματικῆς ἀγωγῆς τῶν παρ' αὐτῇ φοιτῶντων.

Καλλιτεχνικὴ ἀγωγή τῶν φοιτητῶν

Ἡ Σχολή, ἀποδίδουσα ἐξέχουσαν σημασίαν εἰς τὴν ἐξυψοῦσιν καὶ ἐξευγενίζουσιν τὸ ἦθος καλλιτεχνικὴν ἀγωγὴν, διωργάνωσε παρ' αὐτῇ ὑπηρεσίαν «μουσικῆς ἀγωγῆς τῶν φοιτητῶν» ὑπὸ τὸν διευθυντὴν ὀρχήστρας κ. Ἀθανάσιον Ἐρμῆλιον. Ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς τοιαύτης ὑπηρεσίας διοργανοῦνται καθ' ἑκαστον ἔτος «φοιτητικὴ χορωδία», «φοιτητικὴ ἐκκλησιαστικὴ χορωδία», «φοιτητικὴ ὀρχήστρα». ἅπασαι δ' αὗται ἐξ ἐνὸς μὲν συμμετέχουσιν εἰς τὰς διαφόρους τελετὰς καὶ ἐορτὰς τῆς Σχολῆς, ἐξ ἑτέρου δὲ διοργανοῦσι φοιτητικὰς ραδιοφωνικὰς ἐκπομπὰς, κλπ.

Ἀπὸ τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους 1954-1955 ἤρξατο λειτουργεῖν καὶ «φοιτητικὸν θέατρον» (ἐξ ἐρασιτεχνῶν ἡθοποιῶν φοιτητῶν καὶ φοιτητριῶν, μετὰ παραστάσεις ἀρχαίων ἔργων κλπ.).

Γραφεῖον ἐξευρέσεως ἐργασίας εἰς φοιτητὰς καὶ πτυχιούχους

Ἀνετέθη ὑπὸ τῆς Συγκλήτου εἰς τὸν Ἐφορον ἐπὶ τῆς Προνοίας ὑπὲρ τῶν Φοιτητῶν ἀπὸ τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους 1954-1955 διοργανώσις «Γραφεῖον ἐξευρέσεως ἐργασίας» ὑπὲρ τῶν φοιτητῶν, φοιτητριῶν καὶ πτυχιούχων τῆς Παντείου Ἀνωτάτης Σχολῆς.

Χριστιανικὴ φοιτητικὴ κίνησις

I. Ἡ Σχολή, προσπαθεῖ ὥπως ἐνισχύσῃ τὴν χριστιανικὴν φοιτητικὴν κίνησιν. Τοιοῦτοτρόπως διωργάνωσε φοιτητικὴν ἐκκλησιαστικὴν βυζαντινὴν χορωδίαν, ἥτις συμμετέχει εἰς διαφόρους ἐκκλησιαστικὰς ἐκδηλώσεις (λειτουργίας, μνημόσυνα κλπ.). Ὁμοίως ἡ Σχολή διωργάνωσε θρησκευτικὰς λειτουργίας, χαιρετισμούς κλπ. ἐν τῇ σχολῇ. Ὁμοίως ἡ Σχολή συμμετέχει εἰς διαφόρους θρησκευτικὰς ἐκδηλώσεις. φέρ' εἰπεῖν κατὰ τὴν παγκόσμιον ἡμέραν τῆς προσευχῆς τοῦ φοιτητοῦ.

II. Μήνυμα τοῦ Προπορτάνεως τῆς Σχολῆς Καθηγρητοῦ Μιχ. Στασινοπούλου, διὰ τὴν ἡμέραν τῆς Προσευχῆς τοῦ Φοιτητοῦ :

« Ἡ ἡμέρα Προσευχῆς τοῦ Φοιτητοῦ εἶναι ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ νέοι, οἱ ἀναζητοῦντες τὸ φῶς τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς Γνώσεως, στρέφουν τὸ πνεῦμα των καὶ τὴν ψυχὴν των πρὸς τὴν πηγὴν τοῦ αἰωνίου φωτός καὶ τῆς μόνης ἀληθοῦς ἐπιστημονικῆς γνώσεως. Διότι πράγματι, οἱ αἰῶνες τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ ἀπέδειξαν ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐπιστήμη χωρὶς τὴν Ἀλήθειαν ἡ ὁποία ἐκπηγάζει ἐκ τῆς θρησκείας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

»Κόποι καὶ μόχθοι ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων, ἔρευναι αἰώνων ὁλοκλήρων ἀποδεικνύονται καθαρὰ ματαιοσπονία χωρὶς τὸ φῶς τὸ ἐκ τοῦ θείου πεηγάζον καὶ εἰς τὸ φῶς τοῦτο καὶ μόνον εὐρίσκει τελικῶς στερεὸν θεμέλιον καὶ βάσιν ἡ ἐπιστημονικὴ σκέψις καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα. Δι' αὐτό, ἡ ἡμέρα τῆς φοιτητικῆς προσευχῆς σᾶς βοηθεῖ, ἀγαπητοὶ σπουδασταί, νὰ ἐπικοινωνήσετε μετὰ τὴν φωτεινὴν πηγὴν τῆς Γνώσεως καὶ νὰ ἀντλήσετε δύναμιν καὶ πίστιν διὰ μίαν σπουδὴν τῆς Ἐπιστήμης φωτιζομένην ἀπὸ τοῦ αἰωνίου φῶς τῆς Ἀληθείας ποὺ μᾶς ἐδίδαξεν ὁ Θεάνθρωπος. Εἴθε τὴν δύναμιν ταύτην νὰ διατηρήσετε κραταίαν εἰς τὴν ψυχὴν σας καθ' ὅλον σας τὸν βίον».

III. Χριστιανικὸς Ὁμίλος Φοιτητῶν.

Ὁ Χριστιανικὸς Ὁμίλος Φοιτητῶν εἶναι μία μικρὰ κοινωνία ὀρθοδόξων χριστιανῶν σπουδαστῶν καὶ σπουδαστριῶν τῶν Ἀνωτάτων τοῦ Κράτους Σχολῶν. Σκοπὸς τοῦ Ὁμίλου εἶναι : Ἡ συμπλήρωσις τοῦ ψυχικοῦ καταρτισμοῦ τῶν μελῶν του πρὸς ἀνάδειξιν ἀξίων χριστιανῶν πνευματικῶν ἡγετῶν τῆς κοινωνίας καὶ ἡ καλλιέργεια τῶν ἰδανικῶν τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ μεταξὺ τῶν σπουδαστῶν τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν.

IV. Τομεὺς Ἑργασίας.

α') *Βιβλικὴ Μελέτη :* Κατ' αὐτὴν γίνεται συμμαλέτη τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ἡ ὁποία ἀποβλέπει ὅχι εἰς τὴν ζήτησιν ἐρμηνείας καὶ τὴν θεωρητικὴν συζητάσιν τῆς Βίβλου, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν πρακτικὴν ἐφαρμογὴν καὶ ἐποικοδομήν.

β') *Πυθῆνες :* Κατὰ σχολὰς τὰ μέλη τοῦ Ὁμίλου μελετοῦν καὶ ἐξετάζουν ἀπὸ κοινοῦ θέματα ἐπιστημονικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος.

γ') *Πνευματικὴ ζωὴ :* Συμμετοχὴ εἰς κοινὴν λατρείαν καὶ μυστηριακὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς διοργανώσεως εἰδικῶν λειτουργιῶν χάριν τῶν μελῶν τοῦ Ὁμίλου.

δ') *Ἀλληλεγγύη :* Ἐμπρακτος ἐκδήλωσις τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην συναιδέλους καὶ δὴ τοὺς ἀσθενεῖς φοιτητάς.

ε') *Διαλέξεις :* Πρὸς εὐρυτέραν μόρφωσιν τῶν φοιτητῶν διοργανοῦνται διαλέξεις μετὰ ὁμιλητὰς διαπρεπεῖς ἐκπροσώπους τῶν ἐπιστημῶν. Καθηγητὰς τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν κλπ.

στ') *Κατηχητικὸν ἔργον :* Εἰδικὴ ἐκπαίδευσις κατηχητῶν καὶ κατηχη-

τριῶν καὶ ἐνεργὸς συμμετοχὴ εἰς τὴν κατηχητικὴν κίνησιν πρὸς χριστιανικὴν διάπλασιν τῆς παιδικῆς ἡλικίας.

ζ') Ἑπαρχία: Ἑπαρχία μετὰ τῶν ἐκεῖ μελῶν τοῦ Ὁμίλου διὰ τῆς ἀποστολῆς ἐντύπου ὀδικοῦ (περιοδικῶν, εἰκόνων, σχεδιαγραμμμάτων Βιβλικῆς Μελέτης, Ὁμιλιῶν, κλπ.).

η') Διεθνὴς ἐπικοινωνία: Ἐνεργὸς συμμετοχὴ εἰς τὴν οἰκουμενικὴν κίνησιν καὶ καλλιέργεια τοῦ πνεύματος αὐτῆς μετὰ τῶν μελῶν τοῦ Ὁμίλου.

(Ἐπίτιμος Πρόεδρος ὁ κ. Πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου).

Ταμεῖον Περιθάλψεως τῶν Φοιτητῶν

Ἰδρῦθη παρὰ τῆς Σχολῆς «Ταμεῖον Περιθάλψεως Φοιτητῶν».

Οἱ πόροι τοῦ Ταμεῖου προέρχονται ἐκ προαιρετικῶν φοιτητικῶν εἰσφορῶν, εἰσφορῶν ἐκ μέρους ἄλλων (φέρ' εἰπεῖν εἰς μνήμην ἀντὶ στεφάνου κλπ.). ἐκ τῶν εἰσπράξεων διοργανουμένων ἐορτῶν, συναυλιῶν κλπ., ἐξ εἰδικῶν συνδρομῶν ἐκ μέρους συνδρομητῶν τοῦ ταμεῖου, ἐκ τῆς πωλήσεως εἰκονογραφημένων δελταρίων, ἐκ τῆς πωλήσεως διαφόρων βιβλίων κλπ.

Τὸ Ταμεῖον ἔχει ὡς σκοπὸν νὰ ἐνισχύσῃ πᾶσαν προσπάθειαν τείνουσαν εἰς οἰασδῆποτε φύσεως πρόνοιαν ὑπὲρ τῶν φοιτητῶν.

Εἰδικώτερον τοῦτο ἀποσκοπεῖ ἰδίως εἰς τὴν ἐνίσχυσιν:

- α) τῶν ἀπόρων φοιτητῶν καὶ φοιτητριῶν.
- β) τῶν φοιτητικῶν ἐκδρομῶν.
- γ) τῶν ἀσθενούντων φοιτητῶν καὶ φοιτητριῶν.
- δ) τῶν φοιτητικῶν ἐορτῶν, συναυλιῶν κλπ.

Ὁραὶ ἐπισκέψεως γραφείων

Ἡ Γραμματεία τῆς Σχολῆς δέχεται καθ' ἐκάστην Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν ἀπὸ 11 π.μ.—1 μ.μ. κατὰ δὲ τὴν διάρκειαν τοῦ θέρους καθ' ἐκάστην Δευτέραν καὶ Παρασκευὴν ἀπὸ 11 π.μ.—1 μ.μ.

Τὸ Ἀναγνωστήριον τοῦ φοιτητοῦ εἶναι ἀνοικτὸν καθ' ἐκάστην ἐργάσιμον ἡμέραν ἀπὸ 9 π.μ.—2 μ.μ.

Τὰ γραφεῖα τῆς Φοιτητικῆς ἐκπροσωπήσεως εἶναι ἀνοικτὰ κατὰ τὴν διάρκειαν μὲν τοῦ διδασκατικοῦ ἔτους καθ' ἐκάστην Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν ἀπὸ 12—1 μ.μ., κατὰ δὲ τὴν διάρκειαν τοῦ θέρους καθ' ἐκάστην Δευτέραν καὶ Παρασκευὴν ἀπὸ 12—1 μ.μ.

Τὰ γραφεῖα τοῦ Ἐθνικοῦ φοιτητικοῦ συλλόγου εἶναι ἀνοικτὰ κατὰ τὴν διάρκειαν μὲν τοῦ διδασκατικοῦ ἔτους καθ' ἐκάστην Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν ἀπὸ 12—1 μ.μ., κατὰ δὲ τὴν διάρκειαν τοῦ θέρους καθ' ἐκάστην Δευτέραν καὶ Παρασκευὴν ἀπὸ 12—1 μ.μ.

Τὰ γραφεῖα τοῦ Συλλόγου τῶν πτυχούχων εἶναι ἀνοικτὰ καθ' ἑκάστην Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν 12-1 μ.μ.

Παγκόσμιον Ἰδρυμα ἐξυπηρετήσεως Πανεπιστημίων (Π.Ι.Ε.Π.)

Τὸ ΠΙΕΠ (World University Service) εἶναι μία παγκόσμιος ὁργάνωσις ἀποσκοποῦσα εἰς τὴν ὕλικήν, πνευματικὴν καὶ ἐκπαιδευτικὴν ἐξυπρέτησιν καὶ ἀλληλεγγύην τοῦ πανεπιστημιακοῦ κόσμου. Τὸ ΠΙΕΠ ἐργάζεται μετὰ ξύχλιόδων καθηγητῶν καὶ φοιτητῶν εἰς ἑκατοντάδας ἀνωτάτων ἐκπαιδευτικῶν ἰδρυμάτων τῶν 37 χωρῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἀντιπροσωπεύεται τοῦτο δι' ἐπισήμων γραφείων.

Τὸ γενικὸν ἐτήσιον πρόγραμμα δράσεως ὁργανοῦται εἰς τὴν κατ' ἔτος λαμβάνουσαν χώραν Γενικὴν Συνέλευσιν. τὸ δὲ Διεθνὲς Γραφεῖον Γενεῦης (13, rue Calvin) εἶναι ὑπεύθυνον διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἀποφασισθέντος προγράμματος εἰς τὰς διαφόρους χώρας, εἰς τὰς ὁποίας αἱ ἐθνικαὶ ἐπιτροπαὶ ἀναπτύσσουσι τὴν δρᾶσιν των ἐν στενῇ συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Διεθνοῦς τούτου Γραφείου.

Μέχρι σήμερον καὶ ἀπὸ τοῦ 1945, ἡ ἐν Ἑλλάδι ἐργασία τοῦ ΠΙΕΠ ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Γραφείου Ἀθηνῶν, με στενὴν συνεργασίαν τοῦ ἐν Ἑλλάδι ἀλλοδαποῦ ἀντιπροσώπου, ὅστις καὶ παρέχει τὰς ὑπηρεσίας του δωρεάν. Ἦδη ὁργανώθη «Ἐπιτροπὴ Θεσσαλονίκης», «Ἐπιτροπὴ Ἀθηνῶν» καὶ «Ἐπιτροπὴ Ἑλλάδος».

Βεβαίως δὲν ἀναμένονται θαύματα κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη δράσεως τῶν Ἐπιτροπῶν, ἀλλ' ὑπάρχει ἐλπίς ὅτι αἱ ἰδέαι καὶ αἱ ἐπιδιώξεις τοῦ ΠΙΕΠ θὰ γίνουν εὐρύτερον γνωσταί, οὕτω δὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἀλληλεγγύης θὰ γίνεται ἰσχυρότερον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν μελῶν τοῦ πανεπιστημιακοῦ κόσμου, ὅποτε καὶ ὅλη ἡ ἐργασία τοῦ ΠΙΕΠ καὶ τῶν Ἐπιτροπῶν του θὰ γίνῃ καλύτερον ἀντιληπτὴ καὶ θὰ εἶναι δυνατόν αἱ Ἐπιτροπαὶ νὰ ἀναλάβωσι μεγαλύτεραν πρωτοβουλίαν καὶ νὰ πραγματοποιήσωσι περισσότερα ἔργα, εἰς τρόπον ὥστε αἱ ἐπὶ μέρους ἀνώταται σχολαὶ καὶ οἱ φοιτηταὶ τῆς Ἑλλάδος γενικῶς θὰ ἐξυπηρετῶνται θετικώτερον.

ΚΑΘΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΤΩΝ ΕΙΣΕΡΧΟΜΕΝΩΝ ΝΕΩΝ ΣΠΟΥΔΑΣΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΝΤΕΙΟΝ ΑΝΩΤΑΤΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

«Ἐπειδὴ ἡ Ἀθήνησι Πάντειος σεπτὴ τῶν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν Ἀνωτάτη Σχολή, τῇ τοῦ Πρυτάνεως ἐπινεύσει, εἰς τὴν τάξιν τῶν αὐτῆς φοιτητῶν δοκιμάσαι καὶ ἐγκρῖναι ἡμᾶς κατηξίωσεν, αὐτῇ τε καὶ τῇ Πρυτανεῖᾳ ἀσμένως καὶ ἐν ἐλπίσιν ἀγαθαῖς δημοσίᾳ πίστιν καθομολογοῦμεν τήνδε :

Περὶ τὰς Πολιτικὰς (Δημοσιογραφικὰς, Κοινωνικὰς) ἐπιστήμας παντὶ σθένει ἀεὶ σπουδάσειν καὶ τῆς τούτων μελέτης ὡς οἶόντε μάλιστα ἐπιμελήσασθαι.

Πᾶν ποιήσῃν προθύμως εἰς εὐσέβειαν ἡθῶν. χρηστότητα καὶ σεμνότητα τρόπων.

Τὰ θεσπίσματα τοῦ τεμένουστος τοῦτου τῆς ἱερᾶς σοφίας ἔσται τηρήσειν ἀκεραία καὶ ἀκίβδηλα.

Τοῖς συμφουηταῖς φιλόφρονας ἡμᾶς αὐτοὺς παρέξειν καὶ ἴσους ἀδελφοὺς ἀποδέξασθαι.

Τοὺς διδάσκοντας ἡμᾶς ταῦτα τὰς Πολιτικὰς ἐπιστήμας καὶ τὴν τῆς ψυχῆς καὶ τῆς διανοίας θεραπείαν ἴσους γονεῦσιν ἡγήσασθαι.

Ἄει τῷ δικαίῳ καὶ ἴσῳ χρήσεσθαι. αἰεὶ δ' ἐπιθυμεῖν ἀγαθῶν παραιτούς γενέσθαι, οἷους προσήκει φαίνεσθαι τοὺς Ἕλληνας φοιτητάς.

Τῶν προγόνων ἀξίους γενέσθαι καὶ πᾶν ποιεῖν εἰς μείζονα δόξαν τῆς ἀθανάτου Ἑλλάδος, κλεινῆς ἡμετέρας πατρίδος, ἣν πᾶσιν ἀνθρώποις τροφὸν πνεύματος καὶ ἐστὶν φωτὸς καλέσαι. προσήκει, καὶ εἰς τὴν κοινὴν τῶν ἀνθρώπων ὠφέλειαν.

Γένοιτο βίος καὶ εὐτυχία καὶ κλέος ἐς αἰετὶ τῇ ἡμετέρᾳ Ἀριστοτελείῳ Σχολῇ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν, τῇ ἐν Ἀθήναις.

Οὕτως εἴη ὁ Θεὸς τῆς δυνάμεως, τῆς γνώσεως καὶ παντοίας ἀρετῆς ἁρωγός».

ΚΑΘΟΛΟΛΟΓΗΣΙΣ ΠΤΥΧΙΟΥΧΩΝ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

«Ἐπειδὴ ἡ Ἀθήνησι Πάντειος σεπτὴ τῶν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν Ἀνωτάτη Σχολή, τῇ τοῦ Πρυτάνεως ἐπιτεύσει, εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐαυτῆς πτυχίουχων δοκιμάσαι καὶ ἐκρῖναι ἡμᾶς κατηξίωσεν. αὐτῇ τε καὶ τῇ Πρυτανείᾳ ἀσμένως καὶ ἐν ἐλπίσιν ἀγαθαῖς δημοσίᾳ πίστιν καθολολογοῦμεν τήνδε :

Ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ τοῦτου Ἀριστοτελείου Διδασκαλείου τῶν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν ἐξερχόμενοι, βιώσωμεν ἄσβεστον τὴν τῆς ἐπιστήμης λαμπράδα διατηροῦντες.

Τῆς τῶν πολιτικῶν (δημοσιογραφικῶν, κοινωνικῶν) ἐπιστημῶν θεραπείας ὡς οἷόν τε ἐπιμελήσασθαι.

Πᾶν ποιήσῃν προθύμως εἰς εὐσέβειαν ἡθῶν. χρηστότητα καὶ σεμνότητα τρόπων.

Τὰς διδασκαλίας τοῦ τεμένουστος τοῦτου τῆς ἱερᾶς σοφίας ἔσται τηρήσειν ἀκεραίας καὶ ἀκίβδηλους.

Τοὺς διδάσκοντας ἡμᾶς ταῦτα τὰς πολιτικὰς (δημοσιογραφικὰς, κοινωνικὰς) ἐπιστήμας καὶ τὴν τῆς ψυχῆς καὶ τῆς διανοίας θεραπείαν ἴσους γονεῦσιν ἡγήσασθαι.

Ἄει τῷ δικαίῳ καὶ ἴσῳ χρήσεσθαι ὁδηγῶ. αἰεὶ δ' ἐπιθυμεῖν ἀγαθῶν παραιτούς γενέσθαι, οἷους προσήκει φαίνεσθαι τοὺς Ἕλληνας ἐπιστήμονας.

Τῶν προγόνων ἀξίους γενέσθαι καὶ πᾶν ποιεῖν εἰς μείζονα δόξαν τῆς ἀθα-

νάτου Ἑλλάδος, κλεινῆς ἡμετέρας πατρίδος, ἦν πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκουμένη πεπαιδευμένοις ἀνθρώποις τροφὸν πνεύματος καὶ ἐστὶν φωτὸς καλέσαι προσήκει, καὶ εἰς κοινὴν τῶν ἀνθρώπων ὠφέλειαν.

Ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ τούτου παιδευτηρίου γαλουχθέντες καὶ τῶν ἐν αὐτῷ σεπτῶν διδασκάλων ἀκροασθέντες καὶ ὀρθῆς τυχόντες παιδείας καὶ εἰς ἀρετὴν ἀρωγῆς, χάριτας ὁμολογοῦμεν μεγίστας.

Γένοιτο βίος καὶ εὐτυχία καὶ κλέος ἐς αἰὲ τῇ ἡμετέρᾳ Ἀριστοτελείῳ Σχολῇ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν, τῇ ἐν Ἀθῆναις.

Οὕτω σὺν τῇ εὐλογίᾳ τῶν ἡμετέρων σεπτῶν καθηγητῶν εἴη ἡμῖν ὁ Θεὸς τῆς δυνάμεως, τῆς γνώσεως καὶ παντοίας ἀρετῆς ἀρωγός».

ΚΑΘΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΔΙΔΑΚΤΟΡΩΝ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

«Ἐπειδὴ ἡ Ἀθήνησι Πάντειος σεπτὴ τῶν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν Ἀνωτάτη Σχολή, τῇ τοῦ Πρυτάνεως ἐπινεύσει, εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐκείνης διδασκτόρων δοκιμάσαι καὶ ἐγκρίναι ἡμᾶς κατηξίωσεν, αὐτῇ τε καὶ τῇ Πρυτανείᾳ ἀσμένως καὶ ἐν ἐλπίσιν ἀγαθῆς δημοσίᾳ πίστιν καθομολογοῦμεν τήνδε :

Ἐκ τῆς ἱερᾶς ταύτης Ἀριστοτελείου πνευματικῆς Ἐστίας τὸν θεῖον πυρσὸν τῆς ἐπιστήμης λαβόντες οὐ παυσόμεθα πειρώμενοι, ὅσον ἂν δυνάμεθα, ἅμα μὲν τὸν ἐνσταλαχθέντα ἔρωτα τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης ἐσαεὶ ἀκέραιον καὶ ἀκίβδηλον τηρήσιν, ἅμα δὲ τὰ παρὰ σεπτῶν καὶ σοφῶν διδασκάλων παρειλημμένα φῶτα μεταλαμπαδεύειν, αἰεὶ δὲ πρόσω χωροῦντες τὸ τῆς περιληφμένης Ἑλληνίδος ἐπιστήμης ἱερὸν φυτόν καταρδεύειν καὶ τὸ Ἑλλάδος ὄνομα τίμιον καὶ εὐδοξόν ἀπεργάζεσθαι.

Ἐνθουσιῶντες καὶ πτερούμενοι καὶ θεῖα μανία συνόντες καὶ εἰς τὸ διηνεχὲς μείζονος παιδείας διψῶντες βιώσωμεν κατ' ἐπιστήμην, αἰεὶ ἐπιθυμοῦντες ἀγαθῶν καὶ δικαίων καὶ ἴσων παραιτίους τῇ ἀνθρωπότητι γενέσθαι, οἷους προσήκει φαίνεσθαι τοὺς Ἑλληνας τῆς ἐπιστήμης ἐρευνητάς.

Ἀπεικάζοντες οἷα κόμματα χαρᾶς ἀπάντων τὰς ψυχὰς κατακλύζει, γηθυσύνως προσαγορεύομεν τὴν ἱερὰν καὶ γλυκεῖαν ἡμῶν Πνευματικὴν Μητέρα, τὴν τῶν Ἀθηνῶν Πάντειον Ἀνωτάτην τῶν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν Σχολήν, αἰεὶ χάριτας μεγίστας ὁμολογοῦντες, ἅμα δ' εὐχόμενοι Αὐτῇ εἰς τὸν ἐσαεὶ χρόνον ἀποστήλβειν ἀκτίνων καὶ δόξης ἐπὶ τὸν ἐπιστημονικὸν ὀρίζοντα αἰεὶ εὐρύτερον.

Οὕτως, σὺν τῇ εὐλογίᾳ τῶν ἡμετέρων καθηγητῶν καὶ προσφιλῶν διδασκάλων, εἴη ἡμῖν ὁ Θεὸς τῆς δυνάμεως, τῆς γνώσεως καὶ παντοίας ἀρετῆς ἀρωγός».

ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ

ΤΗΣ ΠΑΝΤΕΙΟΥ ΑΝΩΤΑΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

Τῆς ζωῆς μου ἔγινε σκοπὸς
ἡ δικαιοσύνη κι' ἡ τιμὴ
Καὶ τοῦ νόμου ἄγρυπνος φρουρὸς
θέλω νάμαι σ' ὅλη τὴ ζωή.

*

Τὴν ἀλήθεια νὰ ὑπηρετῶ
μὲ τῆς ἐπιστήμης τὰ φτερά.
Τὸν ἐλληνικὸ πολιτισμὸ
νὰ δοξάσω ἄλλη μιὰ φορά.

*

Τοῦ δικαίου εἶναι προσταγὴ
τοὺς ἀδικημένους νὰ βοηθῶ.
Κι' ὅταν ἡ πατρίδα μὲ χρειασθῇ
ἔτοιμος γιὰ νὰ θυσιασθῶ.

Ἐ π ῶ δ ὀ ς

Τὴν ἀλήθεια νὰ ὑπηρετῶ
μὲ τῆς ἐπιστήμης τὰ φτερά.
Τὸν ἐλληνικὸ πολιτισμὸ
νὰ δοξάσω ἄλλη μιὰ φορά.

Στίχοι : Μ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
Μουσική : Χ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ
Ἑνορχήστρωση : Ε. ΕΡΜΗΛΙΟΥ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ ΑΚΑΔΗΜ. ΕΤΟΥΣ 1958-1959

Διαλέξεις, ὁμιλίας, τελεταὶ κ.λ.π.

I. Κατὰ τὴν 26ην Ὀκτωβρίου 1958, ἐγένετο ἐν τῇ Ἀριστοτελείῳ Αἰθούσῃ τῶν Τελετῶν τῆς Σχολῆς ἐπίσημος τελετὴ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς «28ης Ὀκτωβρίου 1940». Τὸν πανηγυρικὸν ἐξεφώνησεν ὁ καθηγητὴς κ. Ἰ. Σπανδανόπουλος.

Κατὰ τὴν 9ην Δεκεμβρίου 1958 ἐγένετο ἐν τῇ αὐτῇ Αἰθούσῃ ἡ τελετὴ τῆς ἐπισήμου ὑποδοχῆς τῶν νέων φοιτητῶν. Τοῦτους προσεφώνησεν ἐκ μέρους τῆς Σχολῆς ὁ Πρύτανης κ. Π. Πέρδικας. Κατὰ τὴν τελετὴν αὐτὴν προσεφώνησε τοὺς νέους φοιτητὰς καὶ ὁ ἀριστεύσας τριτοετῆς φοιτητὴς κ. Β. Γεωργιάδης, ἀπῆντησε δὲ ἐκ μέρους τῶν νέων φοιτητῶν ὁ ἀριστεύσας κ. Α. Ἀγγελόπουλος. Μετὰ τὴν τελετὴν ὁ Πρύτανης, ὁ Σύγκλητος καὶ οἱ Καθηγηταὶ ἐδεξιώθησαν τοὺς πρωτοετῆς φοιτητὰς εἰς τὴν Λέσχην τῶν φοιτητῶν.

Κατὰ τὴν 30ὴν Ἰανουαρίου 1959 ἐγένετο ἐν τῇ Ἀριστοτελείῳ Αἰθούσῃ τῶν Τελετῶν, ἡ καθιερωμένη τελετὴ ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν. Τὸν πανηγυρικὸν ἐξεφώνησεν ὁ τακτικὸς καθηγητὴς κ. I. Γεωργιάδης.

Κατὰ τὴν 23ην Μαρτίου 1959 ἐγένετο ἐν τῇ αὐτῇ Αἰθούσῃ ὁ ἐπίσημος ἑορτασμός ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς 25ης Μαρτίου 1821. Τὸν πανηγυρικὸν ἐξεφώνησεν ὁ Πρύτανης κ. Π. Πέρδικας.

II. Τὴν 11ην Μαρτίου 1959 ἐγένετο ἐν τῇ Σχολῇ διαλέξεις ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων κ. G. Burdeau μὲ θέμα : L'alternative démocratique : Democratie gouvernée ou démocratie gouvernante.

Τὴν 2αν καὶ 3ην Ἀπριλίου 1959 ἐγένοντο δύο διαλέξεις ἐν τῇ Σχολῇ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Πολιτικῆς Ἐπιστήμης καὶ διευθύνοντος τοῦ Τμήματος Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν τοῦ Dickinson College τῆς Πενσυλβανίας κ. William L. Tayler μὲ θέματα : 1) Πολιτικὰ κόμματα καὶ Ἐνώσεις συμφερόντων εἰς Ἡ.Π.Α. καὶ 2) Ὁ Abraham Lincoln ὡς ἐθνικὸς καὶ πολιτικὸς ἡγέτης.

Τὴν 14ην Ἀπριλίου 1959 ἐγένετο διάλεξις ἐν τῇ Σχολῇ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Κιέλου κ. Hermann Gross, μὲ θέμα : Deutschlands Wiederkehr in die Weltwirtschaft.

Τὴν 20ὴν Ἀπριλίου 1959 ἐγένετο διάλεξις ἐν τῇ Σχολῇ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων (Σορβόνης) κ. Georges Gurvitch, μὲ θέμα : Sociologie et sciences sociales particulières.

Τὴν 18ην Ἰουνίου 1959 ἐγένετο ἐν τῇ Σχολῇ συγκέντρωσις, καθ' ἣν οἱ καθηγηταὶ τῆς Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν τοῦ Βερολίνου Dr Gert von Eynein καὶ Dr Walter Bussmann προσέβησαν εἰς ἀνακρινώσεις με θέμα : Τὰ προβλήματα τοῦ Βερολίνου ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς συγχρόνου Πολιτικῆς Ἐπιστήμης.

Τὴν συγκέντρωσιν διηύθυνεν ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς Σχολῆς Καθηγητὴς τοῦ Δημοσίου Διεθνoῦς Δικαίου καὶ τῆς Διπλωματικῆς Ἱστορίας κ. Σπυρ. Καλογερόπουλος-Στράτης. Ἐν συνεχείᾳ ὁμίλησεν ὁ ἐκπρόσωπος τῶν φοιτητικῶν ὁργανώσεων τοῦ Βερολίνου κ. Ufer, ὅστις ἔφερε τὸν χειρισμὸν τῶν φοιτητῶν τοῦ Βερολίνου εἰς τοὺς φοιτητὰς τῆς Σχολῆς μας.

Μετὰ τὰς ἀνακρινώσεις ἐπηρεολούθησε συζήτησις μεταξὺ τῶν γερμανῶν Καθηγητῶν καὶ τῶν Καθηγητῶν τῆς Σχολῆς κ.κ. Μ. Στασινοπούλου, Ι. Γεωργιάκη, Ι. Σόντη, Ι. Θεοδωρακοπούλου, Δ. Βεζανή, Δ. Καλιτσουνάκη, Γ. Δασκαλάκη καὶ Γ. Τενεκίδου. Εἰς τὴν συζήτησιν ἔλαβον μέρος καὶ φοιτηταὶ, οἵτινες ἀντήλλαξαν ἀπόψεις καὶ πληροφορίας ἐπὶ φοιτητικῶν ζητημάτων. Ἡ συγκέντρωσις ἐτελείωσε με ὁμίλιαν τοῦ Πρυτάνεως κ. Πέρδικα, ὅστις ἀνεφέρθη εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς συσφύξεως τῶν πνευματικῶν σχέσεων τῶν δύο Σχολῶν.

Ἀπὸ τῆς 29 Ἰουνίου μέχρι καὶ τῆς 5 Ἰουλίου 1959 ἐν Βερολίῳ πενταμελὲς ἐκπροσώπησις καθηγητῶν τῆς Παντείου Ἀνωτάτης Σχολῆς—ὁ Πρόεδρος κ. Παν. Πέρδικας, οἱ Καθηγηταὶ κ.κ. Δ. Βεζανῆς, Γ. Παπαχατζῆς, Ἰω. Γεωργιάκης καὶ Ἰω. Σόντης—ἐφιλοξενήθη ὑπὸ τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν τῆς ἐντεταγμένης εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ δυτικοῦ Βερολίνου, εἰς ἀνταπόδοσιν ἐπισκέψεως τοῦ κοσμήτορος κ. v. Eynein καὶ τοῦ καθηγητοῦ κ. Bussmann εἰς τὴν Σχολὴν Ἀθηνῶν. Κατὰ τὸ ρηθὲν ἑπτάήμερον ἐγένοντο ἐν ἀτμοσφαίρᾳ θερμῆς ἐγκαρδιότητος συνομιλίας σχετικαὶ πρὸς τὴν μελλοντικὴν συνεργασίαν τῶν δύο Σχολῶν. Πρὸς τοὺς σπουδαστὰς τῆς ἐν Βερολίῳ Σχολῆς ὁμίλησεν ὁ καθηγητὴς κ. Ἰω. Γεωργιάκης με θέμα τὴν θέσιν τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸν δεῦτερον παγκόσμιον πόλεμον καὶ οἱ καθηγηταὶ κ.κ. Ἰω. Σόντης καὶ Δημ. Βεζανῆς ἐπὶ συγχρόνων θεμάτων ἐξωτερικῆς πολιτικῆς.

III. Κατὰ τὴν περίοδον Μαρτίου—Μαΐου 1958 ὁ καθηγητὴς κ. Μ. Στασινοπούλος μετέσχε τῆς Ἰπηρεσιακῆς Κυβερνήσεως, λαβὼν τὸ Ὑπουργεῖον Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως.

Ἀπὸ 1-9 Σεπτεμβρίου 1958 ὁ Πρόεδρος τῆς Σχολῆς κ. Π. Πέρδικας ἔδωκε τρεῖς διαλέξεις περὶ ἐλληνικοῦ ἰδιωτικοῦ Δικαίου εἰς Νέαν Ὑόρκην, παρὰ τῇ Ἐταιρείᾳ Hills—Betts and Nash.

Ἡ 8η Σύνοδος τοῦ Συμβουλίου τῶν Εὐρωπαϊκοαμερικανικῶν ὁργανώσεων συνεκλήθη κατὰ τὸ δεῦτερον πενθήμερον τοῦ Σεπτεμβρίου 1958 ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ π. Πρωθυπουργοῦ τοῦ Βελγίου κ. Παύλου v. Zeeland

(«Σπουδαί» τεύχ. 9-10 [Μαίου ἐπ.] τοῦ 9ου τόμου [1959] καὶ «Ἑλλάς—Ἀμερική» τεύχη 7-9 καὶ 10-12 τοῦ τόμου τοῦ 1958). Παρὰ τῆς τετραμελοῦς ἑλληνικῆς ἀντιπροσωπείας ἐγένοντο πλεῖστοι ἀξιόλογοι εἰς τὴν Σύνοδον προτάσεις, ὁ δ' ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς Καθηγητὴς κ. Γ. Παπαχατζῆς ἀνέπτυξεν εἰσήγησίν του περὶ τῆς θέσεως εἰς τὴν τελοῦν εἰς τὴν ἐποχὴν μας τὰ ἰδεώδη καὶ αἱ ἀξίαι τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, ἐπιστήσας τὴν προσοχὴν τοῦ Συνεδρίου ἐπὶ τῶν κινδύνων τοὺς ὁποίους διατρέχει ἡ πολιτιστικὴ τῶν εὐρωπαίων κληρονομία καὶ ἡ πνευματικὴ αὐτῶν ἐπὶ τῆς οἰκουμένης ἡγεσία.

Εἰς τὸ ὀκταήμερον διεθνὲς ἐν Ρόδῳ Συνέδριον (6-13 Ὀκτωβρίου 1958) τῆς ἐν Παρισίοις ἐδρευούσης Ἐνώσεως διὰ τὴν Ἐλευθερίαν τοῦ Πνεύματος ὠρίσθησαν ὡς ἐκπρόσωποι τῆς Σχολῆς οἱ Καθηγηταὶ κ.κ. Ἰω. Γεωργιάδης, Γ. Παπαχατζῆς καὶ Μιχ. Στασινόπουλος, ἐξ ὧν οἱ δύο πρῶτοι μετέσχον τοῦ Συνεδρίου.

Τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον τοῦ Δήμου Ἀθηναίων διὰ ψήφισματος αὐτοῦ, ἐκδοθέντος τὸν Δεκέμβριον 1958, ἀπένειμεν ὁμοφώνως εἰς τὸν Καθηγητὴν τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου καὶ Σύμβουλον τῆς Ἐπικρατείας κ. Μιχαὴλ Στασινόπουλον τὸ ἀργυροῦν μετάλλιον τῆς Πόλεως τῶν Ἀθηνῶν διὰ τὰς μακρὰς ἐπιστημονικὰς του προσπαθείας διὰ τὴν ἐξύψωσιν τοῦ θεσμοῦ τῆς τοπικῆς αὐτοδιοικήσεως καὶ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὅποιον ἐπέδειξεν ὑπὲρ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὑπηρεσίας του ὡς Ὑπουργοῦ τῆς Προεδρίας Κυβερνήσεως, ὅποτε ὁ κ. Μ. Στασινόπουλος παρέσχε τὰ μέσα διὰ τὴν ἰδρυσιν ἀναγνωστηρίων εἰς τὰς παιδικὰς κατασκηνώσεις τοῦ Δήμου Ἀθηναίων καὶ ἐπλούτισε ταῦτα δι' ἐπαρκοῦς ἀριθμοῦ βιβλίων, καταλλήλων διὰ τὴν μόρφωσιν τῶν ἑλληνοπαίδων.

Ἡ Ἑταιρία Διοικητικῶν Μελετῶν ἐπραγματοποίησε κατὰ τὸ πρῶτον ἐξάμηνον τοῦ 1959, ἐν συνεργασίᾳ μὲ Καθηγητὰς τῆς Σχολῆς καὶ μὲ τὴν διοίκησιν τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν, ἐπιστημονικὰς ἐκδηλώσεις, ὑπὸ μορφήν ἀνακοινώσεων εἰς στενὸν κύκλον ἐταίρων καὶ δημοσίων διαλέξεων εἰς εὐρύτερον κοινόν, ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου.

Εἰς ταύτας ἔλαβον ἐνεργὸν μέρος, ἐκ τῶν Καθηγητῶν τῆς Σχολῆς, οἱ κ.κ. Γεώργ. Δασκαλάκης, διαπραγματευθεὶς τὸ θέμα τοῦ νέου γαλλικοῦ συντάγματος, καὶ Γεώργ. Παπαχατζῆς, Πρόεδρος τῆς Ἑταιρίας. Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τοῦ 26ου ἔτους ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς της, ἐξεδόθη ὁ 5ος τόμος τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἐπετηρίδος της, περιέχων τὴν δρᾶσιν της τῶν ἐτῶν 1951-1959.

Σύντομος βιογραφία τοῦ ἀποχωρήσαντος λόγῳ ὀρίου ἡλικίας καθηγητοῦ τῆς Σχολῆς κ. Δημητρίου Καλιτσουνάκη

Ἐγεννήθη ἐν Χανίοις Κρήτης ἐν ἔτει 1888. Διδάκτωρ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν (1909) καὶ σπουδαὶ Οἰκονομικῶν Ἐπιστημῶν

ἐν Γερμανίᾳ (1914-1919). Ὑφηγητὴς τῆς Νομικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν (1921) τακτικὸς καθηγητὴς τῆς Οἰκονομικῆς ἐν τῇ Ἀνωτάτῃ Σχολῇ Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν (1923). Καθηγητὴς τῆς Οἰκονομικῆς εἰς τὴν Πάντειον Ἀνωτάτην Σχολὴν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν ἀπὸ τοῦ 1941. Ἀπὸ τοῦ 1943 κατέστη τακτικὸς Καθηγητὴς τῆς ἑδρας (μέχρι τοῦ 1945). Ἀπὸ τοῦ 1950 καὶ ἐφεξῆς τακτικὸς Καθηγητὴς τῆς ἑδρας τῆς Ἐφαρμοσμένης Πολιτικῆς Οἰκονομίας. Ἐδίδαξεν εἰς τὴν Σχολὴν καὶ κατὰ τὸ διάστημα 1930-1936.

Διετέλεσεν Ὑπουργός (1932). Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Στατιστικῆς Ἑταιρίας (1948-1955), καὶ διατελεῖ Ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἑλληνικοῦ Κέντρου Παράγωγικότητος (1954) κλπ.

Κυριώτερα ἐπιστημονικὰ ἔργα : Τὸ Ἐργατικὸν Ζήτημα, δύο τόμοι (1919-1920). Οἰκονομικὴ Πρόγνωσις (1930). Ἐφαρμοσμένη Πολιτικὴ Οἰκονομία (1943) κ.λπ.

Ἑκδόσεις

Τὸν Νοέμβριον 1958 ἐκυκλοφόρησεν ὁ Γ'. τόμος τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἐπιτηρίδος τῆς Σχολῆς.

Ἐξεδόθη εἰς τεύχος ἡ ὁμιλία τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ι. Θεοδωρακοπούλου με θέμα ἡ «Ἑλλάς καὶ Εὐρώπη».

Ἐξεδόθησαν εἰς ἓν τεύχος τρεῖς διαλέξεις τοῦ καθηγητοῦ κ. Ι. Γεωργιάκη με τίτλον «Ποινικὸν Δίκαιον καὶ Φιλοσοφία».

Ὑποτροφίαι

Ἐκ μέρους τοῦ Κρατικοῦ Ἰδρύματος Ὑποτροφιῶν συνεχίσθη κατὰ τὸ β' ἔτος ἡ ὑποτροφία α') τῶν σπουδαστῶν Ἀποστολοπούλου Εὐαγγέλου καὶ Σωτηροπούλου Χρυσούλας, ἐχορηγήθησαν δὲ καὶ νέαι ὑποτροφίαι : α) εἰς τοὺς πρωτεύσαντας κατὰ τὰς εἰσαγωγικὰς ἐξετάσεις Θεοδωρόπουλον Κωνστ. Τάτσην Νικόλαον καὶ Ἀγγελόπουλον Ἀντώνιον, καὶ β) εἰς τὴν συγκεντρώσαν τὸν μέγιστον βαθμὸν κατὰ τὰς τμηματικὰς ἐξετάσεις τοῦ πρώτου πρὸς τὸ δεύτερον ἔτος Ζόμπολα Ἀν. καὶ εἰς τὸν συγκεντρώσαντα τὸν μέγιστον βαθμὸν κατὰ τὰς ἐξετάσεις τοῦ β' πρὸς τὸ γ' ἔτος Γεωργίου Β.

Ἐκ μέρους τοῦ Συλλόγου τῶν καθηγητῶν τῆς Σχολῆς ἐχορηγήθησαν ἐκ τῶν ἰδίων τῶν ἀποδοχῶν ὑποτροφίαι εἰς τὸν πρωτεύσαντα φοιτητὴν τοῦ β' ἔτους Ρουπακιώτην Χ. καὶ τὸν πρωτεύσαντα φοιτητὴν τοῦ γ' ἔτους Λιόλιον Α.

Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἐθνικοῦ Συλλόγου Φοιτητῶν τῆς Σχολῆς

Πρόεδρος : Μεταχρονίδης Δημήτριος. Ἀντιπρόεδρος Α' : Μανωλόπουλος Ἰωάννης. Ἀντιπρόεδρος Β' : Βλαχόπουλος Στυλιανός. Γεν. Γραμματεὺς :

Πετρεάς Μιχαήλ. Ταμίαις : Μανέττας Γεώργιος. Εἰδ. Γραμματεῖς : Σπανὸς Γεώργιος. Μέλη : Ἀλαφογιάννης Ἰωάννης, Ἀρτεμιάδης Ἀρτέμιος, Θεοδοσιάδης Γεώργιος, Μάρακας Ἰωάννης, Ψῆμας Παναγιώτης.

Φοιτητικὴ ἐκπροσώπησις

Πρόεδρος : Γεώργ. Κέμος. Ἀντιπρόεδρος : Δημήτριος Σκαρμούνης. Γεν. Γραμματεῖς : Εὐάγγελος Ἀποστολόπουλος. Εἰδ. Γραμματεῖς : Διονύσιος Νιώτης. Ταμίαις : Ἐλένη Ζωγραφάκη. Μέλη : Βλαχόπουλος Στέλιος, Καρυώτης Γρηγόριος. Λιαροπούλου Ἑρμ.

Διοικητικὸν Συμβούλιον Συλλόγου Πτυχιούχων

Πρόεδρος : Γεώργιος Βλασταράκης, Τμηματάρχης Α' τῶν ΣΠΑΠ. Ἀντιπρόεδρος : Ἰωάννης Κουρῆς, Διευθυντὴς Ἐργοστασίου «Καρθαία». Γενικὸς Γραμματεῖς : Νικόλαος Κορδάκης. Ἐπόπτης Ἑλληνικῶν Τχυδρομείων καὶ Ταμίαις : Ἰωάννης Μιχαλάς, Τμηματάρχης Α' τῶν ΣΠΑΠ. Σύμβουλοι : Γεώργιος Ἀλεξανδρῆς, Τμηματάρχης Α' Ὑπουργείου Συντονισμοῦ, Χρῆστος Ζαφειρέλης, Προσωπάρχης Ἐταιρείας ΕΛΒΥΝ. Εὐστάθιος Κονιδάρης, Λογιστὴς τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, Δημήτριος Κυβέλος, Κωνσταντῖνος Λευτεριώτης, Διευθυντὴς ΤΑΝΠΥ.

Σύνδεσμος Εὐρωπαϊκῆς Συνεργασίας Φοιτητῶν Παντείου Ἀνωτάτης Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν

Τὸ Δ.Σ. τοῦ Συνδέσμου Εὐρωπαϊκῆς Συνεργασίας Σπουδαστῶν τῆς Παντείου Ἀνωτάτης Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν ἔχει ὡς κάτωθι :

Πρόεδρος : Γιαπαλῆς Ἀριστείδης. Ἀντιπρόεδρος : Χαρῖτος Σπύρος. Γεν. Γραμματεῖς : Καρχιανλῆς Κωνσταντῖνος. Ταμίαις : Γαβρεσέας Βασίλειος.

Ἐφοροί :

Γεν. Ἐφορος : Μαντούβαλος Μιχαήλ.

Ἐφορος Ἐξωτερικῶν Σχέσεων : Βλαστός Δημήτριος.

Ἐφορος Τύπου καὶ Διαφωτίσεως καὶ Δημοσίων Σχέσεων : Βλαχόπουλος Στυλιανός.

Ἐφορος Καλλιτεχνικῶν Ἐκδηλώσεων : Μαρκόπουλος Ἰωάννης.

Ἐφορος Κοινωνικῶν Ἐκδηλώσεων καὶ Ἐκδρομῶν : Μιχ. Πετρεάς.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ

ΤΩΝ ΛΑΒΟΝΤΩΝ ΠΤΥΧΙΟΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

Ἀκαδημαϊκὸν ἔτος	Πτυχιούχοι	Ἀκαδημαϊκὸν ἔτος	Πτυχιούχοι
1937-1938	5	1948-1949	89
1938-1939	16	1949-1950	83
1939-1940	37	1950-1951	87
1940-1941	184	1951-1952	105
1941-1942	403	1952-1953	154
1942-1943	135	1953-1954	225
1943-1944	140	1954-1955	242
1944-1945	54	1955-1956	357
1945-1946	62	1956-1957	467
1946-1947	109	1957-1958	422
1947-1948	83	1958-1959	523

ÉCOLE DES SCIENCES POLITIQUES (PANTIOS)

Athènes, Boulevard Syngros

L'École des Sciences Politiques (Pantios) fut fondée à Athènes en 1930 sur l'initiative privée d'Alexandre Pantos, originaire du Pélion qui, diplômé de l'École des Sciences Politiques fonctionnant à Paris depuis 1871, désirait fonder en Grèce une école équivalente pour l'éducation politique des jeunes et la formation de cadres de fonctionnaires d'une instruction et d'une moralité supérieure. Ces derniers, convaincus de nécessité d'une telle école pour le pays qui la patrie d'Aristote, le berceau de la science politique et la source lumineuse de l'esprit des temps modernes, travailleraient ainsi au relèvement du niveau de la vie publique et politique de l'Etat. A. Pantos laissa par testament sa fortune entière pour la fondation de cette école pour laquelle Georges Frangoulis, originaire de Chypre, désireux de contribuer au progrès spirituel de la Nation travailla infatigablement, jusqu'à sa mort (1939).

L'Ecole Pantios est une Institution d'enseignement de degré universitaire relevant directement du Ministère de l'Instruction Publique au même titre que les diverses Facultés, l'Ecole Polytechniques, l'Ecole des Hautes Etudes Commerciales et l'Ecole supérieure d'Agriculture.

Administration.—Elle est administrée par l'Assemblée Générale des Professeurs et par le Sénat élu par cette Assemblée Générale.

Recteur : Pan. Perdicas, Professeur de Droit Commercial.

Vice-recteur : Sp. Calogeropoulos-Stratis, Professeur de Droit International Public et d'Histoire Diplomatique.

L'Ecole fonctionne sous le contrôle du Ministre de l'Instruction publique et des Cultes. Le diplôme est équivalent à celui de la section des Sciences Politiques de la Faculté de Droit et au diplôme de l'Ecole des Hautes Etudes Commerciales. Il donne exactement les mêmes droits pour la nomination aux emplois publics.

La durée des études est de trois ans. Les jeunes gens des deux sexes ayant d'un certificat de fin d'études des écoles (supérieures) de commerce, lycées, gymnases, sont admis après concours et un examen de fin d'année permet la présentation aux examens de licence.

Le cycle des études de l'Ecole diffère essentiellement de l'instruction donnée en Grèce par les institutions supérieures d'enseignement. Bien que possédant des chaires équivalentes à celles des établissements supérieurs de l'Université, sa mission est cependant différente. Dans ce-

sens, l'Ecole des Sciences Politiques Pantios d'Athènes, suivant les conceptions modernes du système d'éducation indiqué par l'enseignement des sciences politiques et sociales, comprend les divers cycles relatifs au Droit (surtout droit public), à l'économie, la sociologie, la philosophie, l'histoire etc.

2992 diplômes ont été délivrés depuis la fondation de l'école.

L'école donne aux étudiants un «diplôme des Sciences Politiques» et à ceux qui passent l'examen consacré (exercice, thèse scientifique etc.) un diplôme de doctorat.

Depuis l'année 1952, après décision du Sénat, un Institut des Sciences Sociales fonctionne au sein de l'Ecole. On prévoit aussi prochainement l'ouverture d'un Institut de Journalisme dont le cycle d'études sera de trois ans. Le nombre des étudiants de ces Instituts est extrêmement limité. L'enseignement est confié aux professeurs de l'Ecole et à des «collaborateurs scientifiques» spécialisés. Un certificat est délivré à la fin des études. Grâce à cette initiative, non seulement les journalistes pourront acquérir une culture spéciale mais aussi les personnes qui seront formées scientifiquement pour le bien de la société grecque. Il convient de souligner que l'enseignement des sciences du journalisme est rigoureusement limité aux cartes théoriques et nationaux, toute immixtion aux questions politiques du pays étant formellement interdite.

Cours spéciaux.—Afin d'aider les étudiants qui en auraient le désir, des cours spéciaux de sténographie et de langues étrangères ont été institués. Des sections de forces différentes ont été formées pour les langues : anglaise, allemande, française et italienne.

Education physique et Récréation.—Des concours d'athlétisme ainsi que de nombreuses excursions sur les lieux d'intérêt archéologique, éducatif ou artistique sont organisés non seulement en Grèce mais à l'étranger par les soins d'un Comité spécial des étudiants.

L'école se propose l'achat d'un autobus spécial disposant de tous les moyens nécessaires et spécialement construit à cet effet.

Des représentations cinématographiques et théâtrales ainsi que des concerts sont fréquemment organisés.

Bibliothèque et Salle de lecture.—Pour faciliter les étudiants qui ne pourraient se procurer les œuvres scientifiques, une salle de lecture est ouverte à certains heures et la bibliothèque, qui dispose déjà d'un grand nombre de livres et de revues, ne cesse de s'enrichir de nouveaux ouvrages.

Depuis le 1er octobre 1955 un bureau médical est en fonctionnement. On prévoit également l'organisation d'installations spéciales pour les vacances au bord de la mer (campement), d'une maison de convalescence au Pélion, lieu d'origine du fondateur de l'Ecole, A. Pantos, ainsi que d'un bureau médical dans l'Ecole même et disposant des appareils indispensables (Rayons X etc.).

Depuis le 1er octobre 1954 la Comité de Prévoyance des Etudiants a organisé un «Bureau de recherche du Travail» pour les étudiants diplômés de l'Ecole.

I. PROFESSEURS

1. Sp. Calogeropoulos-Stratis : Droit International Public et Histoire Diplomatique
2. G. Daskalakis : Introduction à la Science du Droit Public
3. J. Georgakis : Droit Pénal
4. A. Kalliavas : Géographie Economique et Science des Finances
5. G. Papahadjis : Droit Administratif
6. J. Papazachariou : Socialpathologie et Criminologie
7. J. Paraskevopoulos : Economie Politique
8. P. Perdikas : Droit Commercial
9. J. Sontis : Droit Civil
10. J. Spandanopoulos : comptabilité et Economie des Cantreprises privées
11. M. Stassinopoulos : Droit Administratif
12. G. Ténékidès : Droit International Public
13. J. Théodorakopoulos : Introduction à la Philosophie
14. D. Vezanis : Théorie Générale de l'Etat
15. D. Zakythinos : Histoire de la Civilisation

II. *Cours speciaux*: Gymnastique Sports, (Prof. G. Panoutsopoulos)

III. *Langues étrangères*.

POLITICAL SCIENCE SCHOOL (PANTIOS)

Athens, Boulevard Syngros

The Political Science School (Pantios) was founded in Athens in 1932 after the private initiative of Alexander Pantos from Pelion, who, after having obtained the diploma of the Political Science School working in Paris since 1831, desired to establish in Greece an equivalent School for the political education of the youth so well as for the formation of the fonctionneries of a higher instruction and morality. These latter, being convinced of the necessity of such a school for the country which was Aristotel's homeland, the cradle of the political science and the bright source of the intellect of the modern times, would thus work for the uplifting of the standard of the public and political life of the State. Making his will, A. Pantos left his whole fortune for the foundation of this School, to which George Frangoudis, from Cyprus, desired to contribute for the spiritual progress of the Nation, and worked hard till his death (1939).

This is an Institution of teaching with the University degree, depending directly of the Ministry of the Public Instruction, bearing the same titles as the different Faculties, the Polytechnical School, the School of High Commercial Studies and the High School of Agriculture.

The School is being directed by the General Assembly of the Professors and by the Governing Body, chosen by this General Assembly (The actual rector is Mr P. Perdikas and vice-rector Mr Sp. Calogropoulos-Stratis).

The School functions under the supervision of the Council President as testamentary performer, A. Pantos, and the Ministre of the Public Instruction and Worship. The Diploma is equivalent to the Section of the Political Science at the Faculty of Law and to the High Commercial Studies. It gives exactly the same rights for the nomination of public employments.

The course of study last three years. Young people both sex who have obtained a Certificate of the end of Studies at the Superior Commercial School, High School (Gymnasium) are admitted after the courses, and an examination of the end of the year allows them to present themselves for the degree examination.

The cycle of studies of the School is essentially different from the instruction given in Greece by the higher institutions of teaching. Al-

though it has chairs corresponding to those of higher staff at the University, its task is different. The Political Science School Pantions of Athens, following the modern idea of the society scientifically organized after the educationally system indicated by the teaching of thr political and social science, includes the different cycles corresponding in somr way to the Law, especially to the Public Law, Economy, Sociology, Philosophy, History etc.

2992 diplomas have been given since the foundation of the School.

The School gives the students a «Diploma of the Political Science», and those who pass required examinations are given doctorate diploma.

Since 1952, after the decision of the Governing Body, an Institute of the Social Science works in the School. It is expected that an Institute of Journalism will soon be established, the courses of which will last three years. The number of the students of this Institute is very limited The teaching is trusted to the professors of the School and to the specialised «scientific collaborators». A certificate is delivered at the end of the studies. Thanks to this initiative, a favorable ground is created not only that the journalists might have e soecial culture, but they will also be equipped with the persons who will be educated scientifically for the good of the Greek society. It should be stressed that the teaching of the science of the journalism is strictly limited to the theoretical and national sphere; any interference of the political questions of the country is formally forbidden.

Special Courses.—Special Courses of Shorthand and Foreign Languages have been established for the students who desire. Sectiond of different forces have been formed for the languages: English, German, French and Italian.

Physical Education and Recreation.—Athletic matches as well as numerous excurtions to the places of interest of archeology, education, art are organized not only in Greece but also abroad by the care of a special Committee of the students.

The School is planning to buy a special car containing all the necessary equipement, and specially constructed for thid purpose.

The cinema and theatre representations are frequently organized.

Library and Reading-Hall.—In order to help the students who cannot afford scientific books, a reading-hall is opened at certain hours and the library which contains a great number of books abd reviews, is being enriched by the new ones.

From October 1st 1955 a medical office is opened.

It is equally expected the organization of the special installation for the vacations near the sea (camping) and a convalescence home.

Pelion, the birthplace of the founder of the School, A. Pantos as well as the medical office in the School have apparatus indispensable, such as X-Rays etc.

From October 1st 1964 the Committee of the Welfare of the Student was supposed to organize a «Work-research Office» for the students having obtained the Diploma of the School.

I. PROFESSORS

1. Sp. Calogeropoulos-Stratis : Public International Law and Diplomatic History
 2. G. Daskalakis : Introduction to the Science of the Public Law
 3. J. Georgakis : Penal Law
 4. A. Kalliavas : Economic Geography and Science of Finances
 5. G. Papahadjis : Administrative Law
 6. J. Papazahariou : Social Pathology and Criminology
 7. J. Paraskevopoulos : Political Economy
 8. P. Perdikas : Commercial Law
 9. J. Sontis : Civil Law
 10. J. Spandanopoulos : Book-keeping and Economy of the private indertaking
 11. M. Stassinopoulos : Admidistrative Law
 12. G. Tenekides : Public International Law
 13. J. Theodorakopoulos : Introduction to the Philosophy
 14. D. Vezanis : General Theory of the State
 15. D. Zakythinis : History of Civilization
- II. G. Panoutsopoulos : Gymnastics, Sports

DIE PANTIOS HOCHSCHULE FÜR POLITIK IN ATHEN

Die Pantios Hochschule für Politik in Athen besteht seit 25 Jahren. Die Gründung der Schule ist auf private Initiative zurückzuführen. Zunächst muss Alex. Pantos erwähnt werden, der edle Spross des Piongebirges, der mit seiner reinen, grosszügigen Seele und seinem feurigen Geiste die politischen Wissenschaften über alles verehrte und davon träumte, diese Wissenschaften im Lande des Aristoteles und Platon wieder zu erneuern. Für diesen edelen Zweck hinterliess es durch sein Testament sein ganzes Vermögen. Weiter führen wir an : Georg Frankoudis, den erlesenen Nachkommen der grossen Insel Zypern, dessen glühender Wunsch er war, zum Fortschritt und zur Veredelung des griechischen Volkes beizutragen durch die Pflege der politischen, sozialen und journalistischen Wissensgebiete. Er arbeitet unermüdlich für die Gründung einer Schule der politischen und sozialen Wissenschaften in Griechenland. Da er ohne Geld und Vermögen war, setzte er seine ganze Persönlichkeit für die Gründung und Entwicklung einer solchen Schule. Das griechische Vaterland kann mit Recht stolz sein, denn es bringt in reichem Mass die Helden hervor, die voll christlicher Bescheidenheit sich aufopfern zur Erfüllung edler Ziele, die den Mitmenschen zu gute kommen. Noch mehr Antrieb gab der Schule, im Jahre der Gründung 1930, der damalige Ministerpräsident El. Veniselos, der der neugegründeten Schule seine ungeteilten Unterstützung angedeihen liess, wobei ihm als Mitarbeiter der damalige Kultusminister zur Seite stand, Georg Papandreou.

Während der Jahre 1930 bis 1937 funktionierte die Schule als privatrechtlicher Organismus und gewährte ihren Hörern in Form eines reichen Seminars Kenntnisse von politischen, wirtschaftlichen und sozialen Wissenschaften.

Auf des grund Gesetzes 886 des Jahres 1937 und durch die Initiative des damaligen Kultusministers G. Georgakopoulos und mit Beihilfe des Professors Stavru wurde die Pantiosschule als staatliche Hochschule anerkannt und den übrigen Hochschulen des Landes gleichgestellt. Durch das Gesetz 540 des Jahres 1943 bekam die neue Hochschule durch den damaligen Minister Proferror N. Louvaris ihre jetzige organisatorische Form.

Die Pantioshochschule für Politik ist gleichwertig den zwei hiesigen Universitäten und gleich den übrigen Hochschulen des Landes (Poli-

technikum, Handelshochschule Landwirtschaftliche Hochschule). Sie untersteht der Aufsicht des Staates, welche durch den jeweiligen Ministerpräsidenten, als Vollstrecker des Testaments Pantos, und dem Kultusministers ausgeübt wird.

Das Diplom der Pantioshochschule ist den Diplomen der übrigen hiesigen Hochschulen gleichwertig und von gleichem Range, was die Aufnahme und Avancierung in staatlichen Stellungen anbetrifft. Das gleiche gilt für Dienststellen des öffentlichen Rechtes und der wohlfahrts-Institutionen. Der Umkreis der Fächer, die gelehrt werden, unterscheidet sich wesentlich von dem übrigen Hochschulen des Landes. Wenn auch viele Fächer der Pantios den Fächern der übrigen Hochschulen entsprechen, vertritt sie doch eine ganz andere Mission. Im allgemeinen werden die Pantios Hochschule in diesem Sinne die neuesten jetzt herrschenden Auffassungen an, und folgt den wissenschaftlichen Richtungen innerhalb der internationalen Geistesentwicklung. In besonderem umfasst das Studium der Schule die Fächer des Rechtes und zwar des öffentlichen Rechtes, der Wirtschaft der Soziologie, der Philosophie, der Geschichte und der Journalistik. Alle obigen Fächer werden als Grundbedingung für die Ausbildung in den politischen Wissenschaften betrachtet.

Das Grundgesetz der Schule entspricht und ist angepasst dem Willen der beiden Begründer der Schule. Von ihnen Pantos besass ein Diplom der in Paris seit 1871 bestehenden Hochschule der politischen Wissenschaften. Nach dem Sinne der Begründer sollte der Zweck der Schule ihr Beitrag zur politischen Erziehung sein und die Gewährung einer breiten Ausbildung der studierenden Jugend in allen Fächern der politischen, sozialen, und wirtschaftlichen Wissenschaften. Ein weiterer Zweck der Schule sollte die Erhöhung des wissenschaftlichen und moralischen Niveaus der Beamten sein und im allgemeinen die Schaffung von Persönlichkeiten, welche zur Hebung des öffentlichen und politischen Lebens im Lande beitragen können. Die Begründer der Schule hegten die Meinung dass eine solche Schule notwendig war im Mutterlande des Aristoteles, der Wiege der politischen Wissenschaften, der lichtspendenden Quelle des internationalen Geistes in heutiger Zeit.

Die Schule erteilt den Absolventen der politischen Abteilung ein Diplom der politischen Wissenschaften und denen, die sich den vorbestimmten Voraussetzungen der akademischen Prüfungen unterziehen, das Doctordiplom (Dissertation. u.s.w.).

Der Stempel der Schule trägt als Kennzeichen das Bild des Aristoteles. Der offizielle Saal der Schule trägt ebenfalls das Namen diesen

Philosophen, des Begründers der politischen Wissenschaften. Das Gebäude der Schule liegt an der Allee Syngros.

Der Rektor der Schule ist Prof. Dr P. Perdikas und Vice-rektor Prof. Dr Sp. Kalogeropoulos-Stratis.

I. PROFESSOREN

1. G. Daskalakis	: Einführung in das öffentliche Recht und Verfassungsrecht.
2. J. Georgakis	: Strafrecht, Strafprozessrecht und Strafpolitik
3. Ar. Kalliavas	: Finanzwissenschaft und Wirtschafts-Geographie.
4. Sp. Kalogeropoulos-Stratis	: Internationales Rechts und Geschichte der Diplomatie.
5. J. Papazachariu	: Sozialpathologie und Kriminologie.
6. G. Papahatzis	: Verwaltungsrecht
7. J. Paraskevopoulos	: Volkswirtschaft
8. P. Perdikas	: Handelsrecht und Handelspolitik
9. J. Sontis	: Privatrecht
10. J. Spandanopoulos	: Betriebswirtschaftslehre und Buchhaltung
11. M. Stassinopoulos	: Verwaltungsrecht
12. G. Tenekidis	: Öffentliches Internationales Recht
13. J. Theodorakopoulos	: Einführung in die Philosophie, Kulturphilosophie
14. D. Vezanis	: Staatsrecht und Verfassungsrecht
15. D. Zakythinos	: Kulturgeschichte

II. HOCHSCHUL—SPORTLEHRER

G. Panutsopoulos	: Turnerisch-sportliche Uebungen

SCUOLA DI SCIENZE POLITICHE DI ATENE "PANTIOS,"

La Scuola di Scienze Politiche Pantios di Atene funziona da 25 anni. La sua istituzione è dovuta ad iniziativa privata: a quella d'una parte del nobile rampolo di Pelion Alessandro di Pantos di animo candido, magnanimo e dell'intelletto luminoso iniziatore. Appassionato per le scienze politiche sognò di farle risorgere nel paese di Aristotele et di Platone e lasciò in donazione per testamento tutti i suoi averi, perchè venisse affrettata la realizzazione di quello che fu la mèta della sua vita e dall'altra a Giorgio Frangudis, figlio prescelto dell'ellenicissima Cipro, bramoso di contribuire al progresso e all'incivilimento della nazione ellenica attraverso la cultura della scienze politiche, sociali e giornalistiche lavoro instancabilmente per la istituzione in Grecia di una Scuola di Scienze Politiche e Sociali. Povero non poteva disporre di danaro ma perchè fosse raggiunto quello scopo non esitò di mettere al servizio do tale idea la sua personalità.

La Madre Patria Ellenica giustamente va orgogliosa di questi suoi numerosissimi figli a cui essa ha dato vita di questi suoi figli eroi cristiani sconiocsiuti sacrificatisi per l'adempimento di quelle mete che essi hanno posto al servizio dei loro consimili.

Hanno dato soffio di vita a questa Scuola E. Venizelos Primo Ministro all'epoca della sua fondazione (1920) che non stentò di dare tutto il suo appoggio all'allora recentemente costituita Scuola fiancheggiato dell'allora Ministro dell'Istruzione Pubblica G. Papandreu.

Dal 1930 al 1937 la Scuola funzionò quale organismo privato procurando in genere ai suoi uditori cultura politica economica e sociale.

In virtù della legge 886 dell'anno 1937 votata in seguito ad iniziativa dell'allora Ministro dell'Istruzione Pubblica K. Georgakopoulos fiancheggiato del professore D. Stavru essa venne riconosciuta «Scuola Pubblica» pari alle altre Istituzioni Culturali Superiori in funzione in Grecia.

Sotto il ministero del professore Luvaris, ministro del Culto e dell'Istruzione Pubblica, e grazie alla legge 540 dell'anno 1943 la Scuola vi trovò nuovi stimolo e slancio intellettuale.

La Scuola Pantions di Scienze Politiche si trova a parità di merito con le due nostre Università e le altre Scuola Superiori (Politecnico, Scuola Superliore di Agricoltura), funziona sotto la sorveglianza

za dello Stato esercitata da ogni Presidente del Consiglio, quale esecutore testamentario di A. Pantos e sotto quella del Ministro del Culto et dell'Istruzione Pubblica. Il diploma della Scuola è equivopollente a quello rilasciato dalle Facoltà di Scienze Politiche e di Legge dell'Università e dalla Scuola delle scienze Economiche e Commerciali, procurando ai laureati gli stessi diritti in merito alla loro assunzione e promozione presso i servizi pubblici. Tali diritti sono in vigore anche per l'occupazione di impieghi e la promozione presso persone giuridiche di diritto pubblico e fondazioni d'utile comune.

Il ciclo delle lezioni della Scuola è essenzialmente diverso di quanto viene insegnato nelle altre Istituzioni Superiori Colturali in Grecia.

Nonostante che le Cattedre siano corrispondenti a quelle esistenti presso le altre Scuole Superiori entrambi dell'Università, esse hanno una missione ben diversa. Prendendo spunto da questo concetto la Scuola Pantios de le Scienze Politiche di Atene seguendo le novissime concezioni in vigore presso il mondo scientifico internazionale, per quanto si riferisce al sistema di educazione par la didascalia delle scienze politiche comprende cicli di giurisprudenza (principalmente di diritto pubblico) d'economia, di Sociologia, di Filosofia, di Storia et di Giornalismo quali elementi indispensabili per una perfetta oreparazione alle scienze politiche.

L'organico della legislazione della Scuola osserva qualla stessa della Costituzione in coordinazione con la stessa volontà dei fondatori di cui Alessandro Pantos era laureato della Facoltà di Scienze Politiche di Parigi fondata nell'anno 1871. Essi si assumevano il compito de istituire nell'avvenire una Scuola pari alla coltura politica richiesta dai giovani e per loro prefetta preparazione nelle branche delle scienze politiche et economiche per l'educazione dei funzionari perchè possano raggiungere un grado di coltura e di moralità superiori e formazione in genere di personalità idonee di innalzare il livello della vita pubblica e politica in Grecia. I suoi fondatori che credevano che une Scuola del genere con una tale missione fosse Indispensabile nel paese che fu quello di Aristotele culla delle scienze politiche e fonte luminosa dello spirito univèrsale nei tempi moderni. La scuola concede a quelli che hanno terminato i loro sudi in scienze politiche un diploma in scienze politiche e una laurea a quelli che hanno superato l'esame accademico stabilito (—tesi scientifica—esami, ecc.).

Dal'anno Academico 1952-1953 è entrato in funzione presso la Scuola Pantios in seguito a decisione presa dal Consiglio della Scuola stessa un Istituto per le scienze politiche con corsi liberi e con speciale

didascalia per la Provvidenza Sociale dall'anno accademico in corso principieranno a funzionare: Istituti di Pubblica Amministrazione, di Studi Internazionali e di scienze giornalistiche.

Il sigillo della Scuola ha quale emblema Aristotele. L'aula addetta alle Feste porta il nome dello stesso fondatore di Scienze Politiche.

Il palazzo della Scuola è sito nel viale «Singru».

E' Rettore Scuola il professore P. Perdikas e Vice-Rettore il professore Sp. Calogeropoulos.

I. PROFESSORI

1. Sp. Calogeropoulos-Stratis : Diritto Internazionale Pubblico e Storia Diplomatica.
2. G. Daskalakis : Introduzione alla Scienza di diritto pubblico
3. J. Georgakis : Diritto Penale
4. A. Kalliavas : Geografia Economica e Scienza delle Finanze
5. G. Papahagis : Diritto Amministrativo
6. J. Papazahariu : Socialpatologia e Criminologia
7. J. Paraskevopoulos : Economia delle imprese private
8. P. Perdikas : Diritto Commerciale
9. L. Sontis : Diritto Civile
10. J. Spandanopoulos : Ragioneria
11. M. Stassinopoulos : Diritto Amministrativo
12. G. Denekides : Diritto Internazionale Pubblico
13. J. Theodorakopoulos : Introduzione alla Filosofia
14. D. Vezanis : Teoria dello Stato
15. D. Zakithinos : Storia della Civiltà
- II. G. Panutsopoulos : Gimnastica-Sport—Atletica.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΣΧΟΛΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΣΧΟΛΗΣ (Λεωφόρος Συγγρού 146)

ΠΡΥΤΑΝΙΣ	91.682
ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ	91.511
ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΝ	91.511

ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ

Α'. ΟΜΟΤΙΜΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ

ΔΗΜΟΣΘ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ	Μεγίστης και Δοϊράνης	96.444
ΧΡΥΣΟΣ ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ	Μουρούζη 7	71.020
ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΚΟΥΓΕΑΣ	Καρυατίδων 8	90.608
ΝΙΚ. ΛΟΥΒΑΡΙΣ	Μηνιάττη 29	90.941
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΥ	Ὁδὸς γ', ἀριθ. 19, Ἀγ. Ἀνάργ.	882.035
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΛΙΤΣΟΥΝΑΚΗΣ	Εὐρυάλης 12, Δικηγορικά, Γλυφάδα	04.500

Β'. ΤΑΚΤΙΚΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΕΖΑΝΗΣ	Καρνεάδου 43	72.223
ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΕΩΡΓΑΚΗΣ	Κουμπάρη 6	616.751
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ	Ἰακωβίδου 54	882.742
ΔΙΟΝ. ΖΑΚΥΘΗΝΟΣ	Ἀσκληπιοῦ 6	612.819
ΙΩ. ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ	Σκουφᾶ 19	611.560
ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΚΑΛΛΙΑΒΑΣ	Πάρνηθος 57 (Ψυχικόν)	673.786
ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ— ΣΤΡΑΤΗΣ	Ἡροδότου 10	76.284
ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ	Εὐτ. Καβαλόττι 3α	92.831
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΧΑΤΖΗΣ	Ἰουλιανοῦ 19	810.796
ΙΩΑΝ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ	Πατριάρχου Ἰωακείμ 53	71.872
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΕΡΔΙΚΑΣ	Ὁμήρου 24 (019.188)	24.289
ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΟΝΤΗΣ	Δεκελείας 4 (Ἐκάλη)	019.279
ΙΩΑΝ. ΣΠΑΝΔΑΝΟΠΟΥΛΟΣ	Ἀλωπεκῆς 33	32.005
ΜΙΧΑΗΛ ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ	Ταῦγέτου 7 (Ψυχικόν)	673.197
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΕΝΕΚΙΔΗΣ	Πλουτάρχου 3	70.868

Γ'. ΕΙΔΙΚΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ

ΓΡΗΓ. ΠΑΝΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ	Σύρου 29	21.862
----------------------	----------	--------

Δ'. ΒΟΗΘΗΤΙΚΟΥ ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΦΟΥΣΗΣ	Όμηρίδου 18 (Πειραιεύς)	471.253
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΚΚΑΣ	Άσκληπιοῦ 61	22.664
ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΣΚΟΠΕΤΟΥ	Ύψηλάντου 59	

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΜΙΧΑΛΟΥ-ΚΟΥΓΕΑ	Άτθίδων 16, Καλλιθέα	
ΧΡΥΣΑΥΓΗ ΚΟΥΒΕΛΙΩΤΟΥ-ΧΡΥΣΑΝΘΗ	Πανταζή 13	969.195
ΟΥΡΑΝΙΑ ΣΤΡΑΒΟΛΑΙΜΟΥ	Βούρβαχη 16	
ΜΑΡΙΑ ΚΑΣΙΜΙΔΟΥ-ΣΙΓΑΛΑ	Μαυρογένους 3 (Λόφος Σικελίας)	
ΕΛΕΝΗ ΚΟΚΚΙΝΟΥ	Κόδρου 9	24.077
ΑΡΓΥΡΩ ΛΙΟΥΔΑΚΗ	Περγάμου 5 (Ν. Φιλαδέλφεια)	

Γ'. ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΝ —ΤΑΜΕΙΟΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΔΕΔΕΣ	Ύπάτης 7	
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ	Ευρυδάμαντος 57 (Άγ. Σώστης)	
ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΤΑΓΛΑΟΥΕΡ	Έρεχθείου 14	

Δ'. ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΒΑΚΑΤΑΣΗΣ	Χρεμωνίδου 19	
---------------------	---------------	--

Ε'. ΥΠΗΡΕΤΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΛΒΕΡΤΗΣ	Κόχραν 4	
ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΚΟΥΒΕΛΙΩΤΗΣ	Γαληνοῦ 18	
ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ	Χαριδήμου 14 (Παγκράτι)	

ΕΤΕΡΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ

Α'. ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ

MARIE-LUISE ASSERIN	Νίκης 9	29.316
---------------------	---------	--------

Β'. ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΠΕΡΙΘΑΛΨΕΩΣ

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΚΟΥΡΟΥΚΛΗΣ, φυμα-

τιολόγος και ακτινολόγος, τ.

Δ)ντής Κρατικού Σανατορίου

Πεντέλης

Σολωμού 4 (Έξαρχεια)

615.039

Γ'. ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ	Φιλελλήνων 9	34.126	και	34.241
--------------------------	--------------	--------	-----	--------

ΙΔΡΥΜΑ ΚΡΑΤ. ΥΠΟΤΡΟΦΙΩΝ	Λυσικράτους 14	35.580
-------------------------	----------------	--------

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΠΕΡΙ- ΘΑΛΨΕΩΣ ΦΟΙΤΗΤΩΝ	Ίπποκράτους 15	614.490
---	----------------	---------

Δ'.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ	82.463
----------------------------------	--------

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελίς
Προλεγόμενα	3
Ἀκαδημαϊκαὶ ἀρχαὶ	9
Ἀνώτατον διδακτικὸν προσωπικὸν	9
Διοικητικὸν προσωπικὸν	11
Ἐπιτροπαί, συμβούλια καὶ ἐφορεῖαι	12
Πρόγραμμα μαθημάτων α' ἔτους	15
Πρόγραμμα μαθημάτων β' ἔτους	16
Πρόγραμμα μαθημάτων γ' ἔτους	17
Πρόγραμμα διδασκαλίας ξένων γλωσσῶν, τεχνικῶν μαθημάτων καὶ ἑλληνικῆς γλώσσης	18
Διδασκομένη ὕλη α' ἔτους πολιτικοῦ τμήματος	19
Διδασκομένη ὕλη β' ἔτους πολιτικοῦ τμήματος	36
Διδασκομένη ὕλη γ' ἔτους πολιτικοῦ τμήματος	51
Ὁδηγὸς τοῦ φοιτητοῦ	62
Καθομολόγησις πίστεως τῶν εἰσερχομένων νέων φοιτητῶν	78
Καθομολόγησις πτυχιούχων	79
Καθομολόγησις διδασκτῶρων	80
Φοιτητικὸς Ὕμνος τῆς Παντείου	81
Σύντομον ἱστορικὸν προηγουμένου ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους 1958-59	82
Στατιστικὴ τῶν λαβόντων πτυχίον πολιτικῶν ἐπιστημῶν	87
Περίληψις γαλλιστὶ	88
Περίληψις ἀγγλιστὶ	91
Περίληψις γερμανιστὶ	94
Περίληψις ἰταλιστὶ	97
Διευθύνσεις προσωπικοῦ Σχολῆς κλπ.	100